

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

■ **МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

■ **МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

■ **THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

■ **LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

■ **LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

■ **LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

■ **DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

■ **MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE
KOMUNIKACJI MIĘDZYKULTUROWEJ**

*Матеріали
II Міжнародної
науково-практичної
конференції студентів
і молодих вчених*

31 березня 2016 р.

Дніпропетровськ-2016

**ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ**

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

**МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

**THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

**LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

**LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

**LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

**DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

**MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE KOMUNIKACJI
MIĘDZYKULTUROWEJ**

***Матеріали II Міжнародної науково-практичної
конференції студентів і молодих вчених***

31 березня 2016 р.

Дніпропетровськ
2016

Організаційний комітет:

Н.В. Зінукова, кандидат педагогічних наук, доцент, керівник спеціальності «Філологія»; завідувач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Зірка, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри англійської філології та перекладу;

А.А. Степанова, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри англійської філології та перекладу;

М.Ю. Онищенко, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Калініченко, викладач кафедри англійської філології та перекладу;

О.О. Плющай, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Молодь України в контексті міжкультурної комунікації:
М 75 матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених / Дніпропетровськ, 31 березня 2016 р. – Дніпропетровськ: Університет імені Альфреда Нобеля, 2016. – 260 с.

ISBN 978-966-434-362-3

У збірнику матеріалів II Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених розглядаються актуальні питання перекладу та методики навчання іноземної мови, сучасних досліджень зарубіжної літератури, а також культурні та соціально-психологічні проблеми суспільства.

Робочі мови конференції – англійська, німецька, французька, іспанська, італійська, польська, українська, російська.

УДК 812.43

Відповідальний секретар: **В.В. Калініченко**, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

CONTENTS

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Ananchenko J. The importance of synonyms in English	9
Balhabaieva A. “Reglas” principales de “gramática” de Spanglish.....	10
Bondarenko M., Pedán I. Comparación del carácter metafórico de modismos zoonímicos en varias lenguas	11
Demidenko V. Euphemismen in der modernen deutschen Sprache.....	12
Fesun H. The problem of definition of phraseological unit.....	13
Gaetano S. Lo sviluppo dello spagnolo nel terreno italiano.....	14
Gavrilova K. Las peculiaridades de la traducción del español	15
Golubtsova N., Zhygir N. Anglicismos en el español.....	16
Goncharova S. Translation of scientific and technical texts.....	17
Gontcharova S. Traduction des titres	18
Iarotska A. The concept of proper nouns and their classification.....	19
Kalchenko M., Usatenko A. Idioms as a part of national culture and problems of their translation	20
Karpus K. Difficulties in metaphor translation.....	21
Kómanova U. Falsos amigos del traductor	22
Kora M. El fenómeno del spanglish como desafío lingüístico.....	23
Kora M. Translation of the infinitive in the function of the subject.....	24
Kucherevska V. Phraseological units translation features	25
Kyrpa D. Functioning and translation of medical terms in medical texts	26
Larin E. The functions of abbreviations in English scientific and technical discourse.....	27
Lávníkov O., Salcido G. Particularidades de la traducción de los títulos publicitarios españoles.....	28
Leschtschenko S. Phraseologische übersetzungsstrategien in der deutschen Sprache	29
Leshchenko S. Phraseological units and problem of their translation.....	30
Marchenko E. Some aspects of anthroponym translation in the novel “The Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring” by J.R.R. Tolkien.....	32
Merkotun A. The classification of English terms of scientific and technical discourse	35
Morózova O., Reaza V. Los anglicismos y dialectismos en el idioma español....	36
Nesterenko O. Problemas traductológicos del diálogo cinematográfico.....	37
Olinichenko K. Similitudes del español y el francés	38
Orel A. The Infinitive in the English newspaper text.....	39
Orudzhova K. Features of dirheme sentences translation	40
Plechen K. Rasgos del espanglish como medio de comunicación	41
Podolyak V. The problems of classifying and rendering English homonyms.....	42
Podolyak V. Übersetzungsprobleme und klassifizierung «Falscher Freunde» in Deutsch.....	43
Pohorila A. Stylistic devices translation: metaphor, metonymy and simile	44
Polishko E. Shift of predicate in translation.....	45
Ponomarenko S. Lateinische Lehnwörterin der deutschen Sprache	47
Ponomarenko S. The notion of intertextuality	48

Porvisherst K. Peculiarities of English publicistic texts translation	48
Porvysherst K. Die Analyse und Verfahren der Übersetzung der deutschen Nominalkomposita.....	49
Ratomska L. Expressions figées dans la langue française.....	50
Repp A. Linguocultural analysis of the poem of William De Witt Snodgrass “Heart’s Needle”	51
Rybak N., Holguin M. Las dificultades de traducción de los proverbios españoles	53
Ryzhkó V. Problemas traductológicos en los textos cinematográficos	54
Samoylenko M. Les expressions idiomatiques françaises de couleur.....	55
Samoylenko V. The Passive voice as grammatical category	56
Sánchez Ó. Los prejuicios lingüísticos	57
Scherbinina T. Infinitive constructions in English publicistic texts: translation problems	58
Semljana D. Französische Entlehnungen in der deutschen Sprache	59
Shevchenko K. Emotionally evaluative vocabulary in English	60
Shponka V. Falsos amigos del traductor.....	61
Sljusar A. Die österreichische nationale Variante.....	62
Slyusar A. Comparative characteristics of British and American English in economic discourse	63
Svyr N. Acerca de neologismos en el español.....	65
Svyr N. Linguistique général et linguistique française.....	66
Táutskaya A. Los homónimos en el español	69
Timoshenko P. The phenomenon of conversion.....	70
Trotskaya A. Abkürzungen in der deutschen Gegenwartssprache.....	71
Trotskaya A. The peculiarities of rendering the meanings of modal verb “should”.....	72
Tsyboulnyk D. Faux amis du traducteur.....	72
Tyapina Y. English phraseological units with a national component and the ways of their translation.....	74
Vajniná Y., Pire R. Problemas traductológicos de la poesía	75
Vasilenko E. Los arcaísmos en el español de latinoamérica	76
Vyblaya A. Abbreviations in Business English and problems of their translation.....	77
Yakovenko A. Text and discourse	78
Yaskevich V. Los sinónimos en nuestro discurso	79
Yefremova A. Des préposition et des articles devant les noms propres.....	80
Zemlianaia D. Cohesion and coherence in English language	81
Zhornovaya Y. Los anglicismos en el español contemporáneo.....	82
Zhuk K. Lugar del idioma español en el mundo moderno.....	83
Zizinska A. Speech act of request in Middle English	84
Zubko Y. Use and translation of neologisms in Business English	85
Гайдар В. Особливості перекладу балади Роберта Бернса “Джон Ячмінне Зерно”	86
Жлиба А. Особливості перекладу імен власних на українську мову на прикладі мультфільму “Тачки-1”	90
Коваленко О. Передача англійського молодіжного сленгу українською мовою	94

Коваль Є. Деякі аспекти перекладу антропонімів (на прикладі імені головної героїні п'єси "Пігмаліон" Бернарда Шоу).....	98
Мисюк А. Вербальна та невербальна репрезентація емпатії у мовленні Опри Вінфрі.....	101
Падалко В. Паронім та омонім як основа гри слів (на матеріалі англійської мови).....	104

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Boichenko Ye. The basic classicist principles in Pierre Corneille's play "Le Cid".....	108
Bychkova E., Martínez C. La síntesis cultural del Este y el Oeste en la novela de Haruki Murakami "Despiadado país de maravillas y el fin del mundo".....	109
Dedzel Yu. The romantic hero in Edgar Poe's detective novellas.....	110
Holovan N. Linguo-stylistic analysis of S.T. Coleridge's poetical works "Limbo", "A Day-Dream" and "The Pains Of Sleep".....	111
Larin E. El ideal del líder en el drama de Pedro Calderón de la Barca "La vida es un sueño".....	112
Márchenko T. Originalidad del personaje de lucifer en el misterio "Caín" de G. Byron.....	113
Merkotun A. Das Thema des Spiels als geschichtliches und kulturelles Phänomen.....	114
Morozova O. The title poetics of the novel "The Great Gatsby" by F.S. Fitzgerald.....	115
Onyfrienko D., Grytskevych P. The author's individual interpretation of the concept of "love" in the sonnets of Shakespeare.....	116
Polishko E. El esteticismo y sus principios básicos de acuerdo con las obras de Oscar Wilde.....	117
Rótchenkova A. Género de la novela de fantasía en las obras de J. R. R. Tolkien (en el ejemplo del Señor de los Anillos).....	118
Scherbínina T. Las tendencias del realismo en el cuento de Guy De Maupassant "Bola De Sebo".....	119
Výblaya A. Medios de crear la imagen del héroe en la obra literaria.....	120
Балгабаєва А. Деякі аспекти зображення війни у творчості англійського "окопного" поета Зіґфріда Сассуна (на прикладі вірша "Вони").....	121
Козловська А. Мовне вираження визначень кольору як спосіб непрямой характеристики героїв роману Ф.С. Фіцджеральда "Великий Гетсбі".....	125
Коршикова К. Специфика жанра семейного романа.....	129
Мумжинська Є. Лінгвостилістичні засоби вираження комічного в англійській літературі (на прикладі роману Дж.К. Ролінг "Гаррі Поттер і філософський камінь").....	131
Чудомех Д. Осмислення воєнної тематики в західноєвропейській та радянській літературі другої половини ХХ століття.....	135
Шенгелая Д. Особливості зображення війни у творчості англійського "окопного поета" Айзека Розенберга.....	137
Щербина В. Романтизм в романе Шарлотты Бронте "Джейн Эйр".....	143

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

Begragian L. The necessity of computer technologies implementation in teaching process.....	145
Belaya D., Paz R. Presentación multimedia como un medio moderno del aprendizaje de una lengua extranjera.....	146
Cherednichenko S. The influence of the English song on the learners' communicative skills and motivation at secondary school.....	147
Davidenko A., Hoffmann V. Importancia de la fraseología en el aprendizaje de lenguas extranjeras.....	148
Dolgoplova K. The influence of the English song on the learners' communicative skills and motivation at secondary school.....	150
Dotsenko O. El enfoque culturoológico en la enseñanza de español como segunda lengua extranjera.....	151
Gorobets V. Some problems of teaching intensive reading to senior secondary school students and their effective solutions.....	152
Gurina S. Some effective techniques and activities in teaching reading fiction to senior secondary school students.....	153
Kalmykova T. Computer-assisted learning, its advantages and disadvantages	154
Kasianenko M. Problèmes dans l'apprentissage des langues étrangères.....	155
Khoroshilova P. Some ideas for teaching writing informal letters to senior secondary school students.....	156
Kobiakova M. Teaching vocabulary to senior secondary school students: problems and solutions.....	157
Kocherga Yu. Authentic and learner-authentic texts in teaching reading fiction to intermediate EFL learners.....	158
Kozeka M. Some aspects of teaching monologue to senior secondary school students.....	159
Kravchenko N. Some ideas of using English songs as authentic materials in senior secondary school.....	161
Lebedieva A. Some aspects of teaching speaking to EFL students through role play.....	162
Mitrójeva D. Problemas del aprendizaje de lenguas extranjeras.....	163
Nesterova Ye. Problems of teaching English in schools and ways to solve them..	164
Nikitiuk K. El aprendizaje autónomo en la educación superior.....	165
Nizkodubova K. The use of authentic texts in FLT classroom.....	166
Peremetko A. Some ideas for teaching listening to intermediate EFL students within the framework of communicative methodology.....	167
Petrova A. Why do we need to teach pronunciation?.....	168
Sezenenko D. Teaching spoken communication skills to senior secondary school students through communicative games.....	169
Shapoval A. Foreign languages in multilingual context.....	170
Sobko M. Some approaches to teaching dialogue to intermediate EFL students ...	171
Tkachuk D. How to teach: three main rules of using m-learning approach.....	172
Tverdokhleba A. Smart-technology as a prerequisite for smarter classroom.....	173
Рыбалко Н. Проблемы организации обучения иностранным языкам в гимназиях в контексте гуманистического плюрилингвизма.....	175

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Bóndar Y. Galicismos en Espanõl	178
Bondar Y., Petcherna K. Anglicismes dans la langue française moderne	179
Boulakh K. Le français de Belgique	179
Bylymenko K., Sinyuk A. Overcoming cross-cultural communication barriers ...	180
Detskova A. Impacto de los conquistadores Árabes en el Español	181
Doubrovska Y. Les empruntes en français	182
Fesenko A., Rohlf M. Aspectos socioculturales del aprendizaje de lenguas extranjeras.....	183
Gasánova A. La tradición española desafía la modernidad.....	184
Gorb O., Milennyi B. Fiestas insólitas en España	185
Gourtova L. Les particularites du français quebecois.....	186
Grámotnev G. Medios modernos para mejorar la conciencia cultural	187
Grishyn A., Ustenko A. Fiestas populares en España	188
Klimova M. Le discours politique et la parole persuasive de Marine Le Pen.....	189
Korol V., Zayarny M. Fiestas populares en España.....	191
Kujarenko V. Celebraciones del carnaval en España	192
Malook A. Les aspects socio-culturels dans l'étude des langues étrangères	193
Moroz A. La batalla del tomate sigue un gran combate	194
Onipchenko V. Moros y Cristianos	195
Orel A. Las particularidades del español mexicano	196
Orudzhova K. El español en Boga	197
Pavlóvich M., Románova A. La arquitectura española como orgullo de la nación.....	198
Samóylenko V. El fenómeno de Portuñol.....	199
Shkután A. Los directores hispanohablantes en el cinematógrafo internacional ...	200
Sólintseva D. El aspecto sociocultural en el aprendizaje de la lengua extranjera....	201
Solovey A. Phraseological units with a gender component as a part of English sociocultural information	202
Stepykina Y. Les patois et les dialectes français.....	203
Taoutskaaya A. Les proverbes français.....	204
Tyápina Y. Las abreviaciones en el lenguaje coloquial	205
Kурпа O. Лінгвістичний туризм – новий тренд в туризмі.....	207

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Burlak V. Corrupción como uno de los principales problemas de España	208
Choma A. Socio-cultural factors in business from the perspective of cross-culture communication in the Internet age	209
Dubenchuk E. Public diplomacy in Ukraine: problems of development.....	210
Filenko D. Hábitos alimentarios de España.....	212
Havrylenko O., Krutas Yu. The image of the successful person.....	213
Konzerovskaya E. A concept of building a new world order by transforming the United Nations	217
Kornienko A. El proceso de migración de los españoles.....	220

Kuzmenko B. Problems of the reforming the law enforcement agency in Ukraine	221
Luchina V., Aleksieiev V. The importance of Poltava battle for the development of the Russian Empire	226
Markova O., Grom L. Globalization of culture: essence, forms and tendencies of development	229
Mironova A., Grom L. The role of offshore business in economic relations.....	233
Monastyrova E. Correlation of politics and morality: why square the circle	236
Pohmura I. El desempleo en España como reto nacional	240
Sielicka E. The impact of the policy of countries of Eastern Europe on the condition of Polish transport companies	241
Skrebnyeva A. Key vectors of Canada’s foreign policy at the present stage.....	242
Snitko K., Grom L. Transformation of the constitutional status of Ukraine’s President in the period of Independence	246
Timoshenko P. España confronta tiempos de adictos	250
Vodyanitskaya M. Digital diplomacy	251
Лякішева О. Особливості політичних процесів сучасності	254

CURRENT TRENDS IN APPLIED LINGUISTICS

Grytskevych P. Features of dictionary support. Learning English (dictionary simulator)	256
Лозовская Е., Сотников Д. Анализ текста при помощи компьютерных технологий	257

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

J. Ananchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE IMPORTANCE OF SYNONYMS IN ENGLISH

The phenomenon of synonymy analysis dates back to the Ancient philosophy, but the twentieth century can be considered the “golden age of synonymy”. During this period there has been a large amount of researchers who actively investigated into the matter and gathered all possible synonymic resources. We can mention such English and Russian linguists who studied that material as N. Abramov, Z.E. Alexandrova, O. Jespersen, A.P. Evgenyeva and others. Scholars seek to classify and determine the place of synonyms in the language system, examining it at all levels

Synonyms are different words with similar or identical meanings and they can be interchangeable. Any part of speech (nouns, verbs, adverbs, adjectives and others) can be considered as synonyms as long as both words belong to the same part of speech e.g. *student* and *pupil* (noun), *sick* and *ill* (adjective).

Nowadays the problem of synonymy is one of the developing branches of vocabulary because synonymy is closely connected with the development of modern informational technologies and reflects the general trend of word-stock enrichment.

The availability of lexical synonymy poses special challenges for translator. In language there are few absolute synonyms. Moreover, synonyms are not always interchangeable. They may be used in one context, but for another one they are inappropriate. Synonyms have different shades of meaning, the degree of concept expression intensity, the emotional coloring, belonging to different series of the dictionary i.e. their stylistic coloring and compatibility with other words. Thus, the translator must always refer to the context for the disclosure of the word and its adequate rendering.

In conclusion it is necessary to mention that there are a lot of synonyms in English because of the language historical development.

The richness of synonyms in English language is widely used in all writing styles in order to enhance the expression, to refine the concept, to avoid repetition, etc. The synonymic tendency has formed traditional pairs of synonyms. These pairs can be found in all styles of speech.

The reason for this tendency can be explained not only by the self-contained development of language laws and the laws of individual thinking, but also by the analysis of its social functioning.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

“REGLAS” PRINCIPALES DE “GRAMÁTICA” DE SPANGLISH

Spanglish (o **espanGLISH**) es una forma de expresarse que procede de una interacción entre el español e inglés y es utilizada por las personas que hablan estos dos idiomas o partes de ellos. Siendo muy extendido, especialmente en Los Estados Unidos, spanglish no es generalmente considerado como una lengua, sino más bien una superposición y mezcla de elementos léxicos y gramaticales en español e inglés.

A veces los lingüistas lo llaman “una corrupción de español e inglés”, “contaminación lingüística”, “el lenguaje de la gente de clase baja” a causa de que spanglish es informal y carece de estructura y reglas documentadas, aunque algunos pueden juzgar sistemáticamente la gramaticalidad de una frase u oración. Según ésta, las “reglas” de spanglish pueden dividirse en tres grupos:

1) Frases en mezcla de inglés y español

Es decir, una oración que empieza con las palabras inglesas y termina en español o al revés. A veces, las palabras están mezcladas. Por ejemplo, “*tomorrow vamos a la tienda*” (mañana vamos a la tienda), “*let’s go ahorita*” (vámonos ahorita), “*espero que sea happy*” (espero que seas feliz), “*my hermano mayor is estudiante*” (mi hermano mayor es estudiante), etc.

2) Frases/palabras inglesas remodeladas según la gramática española

La mayoría de éstas se refiere al vocabulario de los usuarios de la Red. Por tanto, podemos ver “*linkear*” (to link), “*updatear*” (to update), “*googlear*” (to google), “*cliquear*” (to click), “*taguear*” (to tag), “*mandar un mail*” (mandar un correo electrónico). También, podemos añadir unas palabras más de vocabulario básico: “*rentar*” (alquilar/to rent), “*parquear*” (aparcar/to park), “*biles*” (bills/cuentas), “*marketa*” (mercado/market).

3) Frases españolas remodeladas según la gramática inglesa

Las oraciones cuya estructura ha sido modificada según orden de palabras en inglés, o simplemente las frases inglesas sustituidas por las palabras españolas. Aquí tenemos “*te veo*” (ingl.: see you, esp.: hasta luego), “*llamar para atrás*” (ingl.: to call back, esp.: devolver la llamada), “*no hace sentido*” (ingl.: it does not make sense, esp.: no tiene sentido).

En conclusión hay que notar que spanglish es un fenómeno muy popular en Los Estados Unidos y América Latina. Él consiste en mezclar vocabulario, gramática y toda la estructura del inglés y español. A pesar de que spanglish no dispone de reglas fonéticas o gramaticales, hablando este “idioma” la gente suele seguir casi el mismo sistema.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Sra. V.M. Dyadya.

COMPARACIÓN DEL CARÁCTER METAFÓRICO DE MODISMOS ZONÍMICOS EN VARIAS LENGUAS

Los animales ocupan un lugar muy importante en la reflexión del mundo por su cercanía al hombre. La convivencia entre ellos ha causado que los animales, aun siendo menos inteligentes y subordinados al hombre, influyeron mucho en nosotros. Muchas cosas nos han enseñado los animales “brutos, reptiles, aves y peces”. La importancia simbólica y cultural de los animales se manifiesta también en el idioma. Como ejemplo ilustrativo podemos destacar la metáfora zoomorfa que constituye el tipo más frecuente en todas las lenguas. Lo animal simboliza lo humano en diferentes campos léxicos. Durante mucho tiempo la gente estaba examinando a los animales y comenzó a ver las cualidades humanas en ellos. Por ejemplo, liebre se asocia con cobardía, el lobo con avaricia y la zorra con astucia. Poco a poco los animales se convirtieron en los símbolos de las cualidades humanas. Los modismos con los animales nos rodean en todas partes: en la literatura, en el periodismo, así mismo en el habla y la escritura. Los zoomorfismos son el resultado de la observación y la interacción entre el hombre y la naturaleza, el hombre y los animales. Por lo tanto, este campo de la fraseología es de gran interés para el estudio.

Los zoomorfismos son las frases hechas que contienen los nombres de animales. A menudo ellos tienen un significado figurado y señalan evaluación de las acciones o el comportamiento de una persona. Los zoomorfismos en diferentes lenguas describen la apariencia, el carácter y el estilo de comportamiento, la actividad profesional de una persona, así como su actitud al sexo opuesto, la familia, los niños. Estas unidades pueden ser llamadas “fraseologismos zoomorfos”. Por ejemplo: *как птица в клетке – como gorrión en jaula, есть как котенок – comer como la liebre*. El análisis de los zoonimos demostró que los nombres de las clases de animales diferentes están representados de manera diferente tanto en el ruso como en el español. En el ruso y el ucranio los nombres de las siguientes mascotas ocurren con bastante frecuencia. Son unas mascotas como: *perros, cerdos, ovejas, caballos, gatos, vacas, etc.*, mientras que en el español son: *perros, gatos, ovejas, ratones, carneros y burros*. Por ejemplo: *ser un ratón de biblioteca – быть книжным червем; vivir como el perro y el gato – жить как кошка с собакой; la curiosidad mató al gato – любопытной Варваре в дверях нос оторвали; a caballo regalado no le mires los dientes – дареному коню в зубы не смотрят*. Estudiando los zoomorfismos conocemos más profundamente la historia y la cultura de nuestro país y las de otros. También

encontramos características similares y distintivas, lo que es muy importante en el diálogo entre las culturas.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

V. Demidenko

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

EUPHEMISMEN IN DER MODERNEN DEUTSCHEN SPRACHE

Der Begriff lässt sich aus dem Griechischen (εὐφημία ~ euphēmía) ableiten und bedeutet Wörter von guter Bedeutung. Die Übersetzung dieser Stilfigur weist, worum es im Prinzip geht: eine Beschönigung des Sachverhaltes, wodurch mißklingende saloppe Wörter mit angenehmen Assoziationen verknüpft werden. Ein Euphemismus bilden das Präfix Eu- (wohl, gut) und die Wurzel PHEME (Gespräch, Aussprache).

Euphemismen dienen als Ersatzwörter für unerwünschte Einzelwörter oder Ausdrücke mit Hilfe von neutralen oder positiven Bezeichnungen. Ihr Ziel besteht darin, dass sie verhelfen, Konflikte und Missverständnisse in der Kommunikation zu vermeiden oder unangenehme sprachliche Erscheinung der Wirklichkeit zu verschleiern.

Viele Wissenschaftler, indem sie das Problem euphemistischer Nomination erforschten, versuchten eine genaue Klassifikation der Bildungsmethoden zu geben.

A. Prudyvus bestimmt die folgenden Bildungsverfahren:

1) lexikalisch-semantischen Methoden:

- metonymische Übertragung: „zur Flasche greifen“ – zu viel Alkohol trinken, „du, lieber Himmel“, „das letzte Vater unser beten“ - sterben;

- metaphorische Trennung: „anderer Bahnsteig“ statt Homosexuelle, „einen kleinen Dachschaten haben“ - verrückt sein, „der Hirsch“ – Hahnrei, Geweihträger;

- die Verwendung von Periphrase: „die vier Buchstaben“ - Gesäßhälfte, „Mein und Dein verwechseln“ – stahlen alles, was schlecht liegt;

- Ersatz durch das Wort von allgemeiner Semantik: „etwas machen“ – stehlen oder betrügen;

- Hyperonymverwendung: „der Bau“ - Gefängnis, „die englische Krankheit“ - Rachitis;

2) morphologischen Methoden:

- die Abkürzung: „der BH“ - Büstenhalter, bi sein - bisexuell.

- phonetische Allusion

a) Ersatz des Wortes durch ein, das einen ähnlichen Klang hat: „bescheiden“ - beschissen, „historisch“ - hysterisch;

b) phonetische Verzerrung: „verflixt“ - verflucht;

„Die Euphemisierung“ kommt in allen Bereichen der menschlichen Tätigkeit vor. Sie zeigt die Tendenz zur schnellen Entwicklung von neuen Ersatzwörtern. So kann man feststellen, dass die Euphemisierung-Bereiche nach und nach der Variabilität unterziehen.

Die wissenschaftliche und sprachliche Betreuung von Hochschullehrin
E.M. Tsyhanok.

H. Fesun
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PROBLEM OF DEFINITION OF PHRASEOLOGICAL UNIT

There are different definitions used to express one of the most picturesque and expressive area of vocabulary or phraseology but there is no one accepted by all scientists. The works written by V.V. Vinogradov, I.V. Arnold, A.I. Smirnitsky and A.G. Nikolenko have investigated the problem of definition of phraseological unit.

The word-group, which represents emotional colouring part of the language's vocabulary can be defined as set-expressions, set-phrases, idioms, word-equivalent, fixed context units, etc. Existing different features of phraseological units cause various definitions. For instance, the term "idiom" points out such characteristic of the units as, idiomaticity or lack of motivation: *as dead as a door nail, to take the bull by the horns, to sit above the salt*. The term "set-expressions" implies the stability and ready-made nature of these units: *busy as a bee, to and fro, heads or tails*. And the term "word-equivalent" shows their semantic and functional indivisibility: *heavy father, in the long run, break the news*. In spite of a lack of certain definition, all these terms allow to distinguish phraseological word combination from free word-groups. Views differ even between countries. The term "idiom" is more acceptable by western scholars (J. Seidl, W. McMordie, V.H. Collins) and the term "phraseological unit" is used by Soviet linguists. The term "idiom" also is used by Russian authors (A.I. Smirnitsky, N.N. Amosova), but it doesn't comprehend all types of phraseological units.

Moreover, phraseology, as a branch of study doesn't exist in American or English linguistics. Some information about peculiarities of the idioms can be found only in the preface of special foreign vocabularies. The reason is that western scholars consider this group of words is used only as a mode of expressions. And the term "idiom" can be used for all expressions, whose significance impossible to understand separately.

However, Russian researchers created a remarkable scientific basis to study phraseological units. It gave a major impulse to birth a new branch of linguistics – phraseology.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko.

LO SVILUPPO DELLO SPAGNOLO NEL TERRENO ITALIANO

Il successo della lingua spagnola che sta vivendo in questi ultimi anni nel mondo è stata sentita anche in Italia, dove il numero degli studenti che studiano lo spagnolo nel sistema scolastico ed universitario italiano, è aumentato quasi quadruplicato, spesso soppiantando ogni volta le lingue francese e tedesca.

Tutti i legami storici, quelli commerciali e culturali tra la Spagna e l'Italia sono stati rappresentati come agenti vincolanti per gli italiani che hanno sempre avuto l'interesse per imparare la lingua spagnola. I dati del Ministero dell'Istruzione Pubblica in Italia conferma la buona salute di cui gode la lingua romanza nelle scuole pubbliche italiane, per gli studenti spagnoli di età compresa tra gli undici e i diciannove anni, sono quasi quadruplicati dal anno duemiladieci fino al duemilaquindici. Particolarmente degno di notare che è la fase secondaria di primo grado, dove il numero di studenti spagnoli è andato dal sessantamila al trecentocinquanta, vale a dire cinque volte in cinque anni di scuola il numero di studenti dello spagnolo. Mentre nella scuola secondaria di secondo grado, nello stesso periodo, gli studenti spagnoli sono aumentati.

Nelle università italiane, la lingua di Cervantes ha una grande presenza, soprattutto nelle regioni settentrionali della Lombardia, Veneto e Lazio al centro, che hanno più di cinquantamila studenti. A Roma l'interesse dei romani per la lingua spagnola è visto in un gran numero di libri degli autori della letteratura latino-americana e spagnola che sono in mostra nelle librerie italiane e sono considerati molto famosi. Particolarmente suggestiva è la storica "Libreria Spagnola", situata nel cuore della capitale italiana che dall'anno milanovecentosessanta ha agito come un condotto della cultura e della lingua spagnola. I genitori vogliono che i loro bambini imparino la seconda lingua più parlata nel mondo occidentale, spesso lo imparano come autodidatti. I genitori preferiscono che i loro figli studino lo spagnolo prima di francese o tedesco, perché sanno che la lingua spagnola darà loro più possibilità nella vita professionale e privata. Tutti questi fattori hanno contribuito positivamente al fatto che la lingua spagnola è stata vista dagli italiani come un "linguaggio amico" a studiare per più motivi che soltanto un buon gusto nella loro scelta.

Tuttavia, come sottolinea il direttore dell'Istituto Cervantes nel corso degli ultimi cinque anni in Italia il profilo degli utenti sta cambiando per quanto riguarda a studiare lo spagnolo che altre lingue europee cosiddette fomose.

La presencia de multinacionales italianas en América Latina, como la Fiat automotiva, la energía o las telecomunicaciones Enel Telecom, responde al aumento de la demanda de los italianos por el español y siempre más a menudo ellos quieren dar los exámenes oficiales para obtener la certificación de conocimiento de español.

K. Gavrilova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LAS PECULIARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DEL ESPAÑOL

¿Cómo lograr una traducción perfecta? La respuesta es sencilla y compleja a la vez: uno tiene que aprender a pensar como un extranjero, tratar de entender las peculiaridades de su mentalidad, la cultura y la historia, que se refleja como en un espejo de la lengua. Sin embargo, los españoles, se vieron influenciados por los árabes, para los que pedir prestado fue algo tratado con mucho juicio: ellos evitan totalmente las palabras inglesas, prefiriendo buscar equivalentes en su propio idioma. En el primer caso, sobre la base de la lengua extranjera se crea una nueva palabra que el inglés copia en su significado. Por ejemplo, la raíz del préstamo de "on line" suena en el español como "en línea".

La única dificultad después de una transformación es encontrar el concepto bien conocido. Hacer que sea más difícil asumir el papel del calco de la prestada palabra en el texto pasando por similares palabras en español. Por lo tanto, "la externalización", "el empresarial", "El recurso de un fuentes externas", "la subcontratación" o "externa de servicios propios" se traducen por la palabra "externalización". Las palabras "el ejecutivo", "el alto ejecutivo" o "alto funcionario" son traducidas como "ejecutivo" o "alto directivo". En algunas palabras del español es fácil aprender la imagen, y luego se debe ver si se presenta el problema con la traducción. Esto es cierto para tales palabras como "el auditor", "la nota del euro" (*euro-nota*) o "externalización". Sin embargo, hay que destacar las dificultades que se crean en las palabras por la ortografía y el sonido, lo que nos lleva al uso incorrecto. Para tal perfidia fueron creados así llamados falsos amigos. Por ejemplo, similar a la "capital" del inglés se traduce al español como "capital" sólo la diferencia es que la palabra es de género femenino. El masculino "el capital social" tiene "capital". La palabra "la carta" se traduce como "letra" y no "tarjeta". "Dato" es "datos", pero no "fecha".

Muchas de las dificultades y la ambigüedad provienen del significado del español textual. En general, el idioma español está lleno de expresiones y frases figurativas, cuya traducción en muchos casos tienen que seguir casi palabra por palabra. Entre ellos son expresiones como: "per aspera ad astra" (a través de las espinas de las estrellas), "scientia potentia est" (conocimiento

es fuerza) o "*perfice te*" (mejórate). Cuando se realiza la traducción del español surgen muchas dificultades, y todo lo que hemos descrito es sólo una pequeña parte de lo que tiene que hacer frente un intérprete o traductor. Sin embargo, estas dificultades son las que hacen que el lenguaje sea único, expresivo y colorido.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Onischenko.

Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliuschai.

N.Golubtsova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

N. Zhygir

Universidad Nacional Oles Gonchar, Dnipropetrovsk, Ucrania

ANGLICISMOS EN EL ESPAÑOL

Los anglicismos son una parte de los neologismos que significan la palabra terminológica, una frase o una expresión idiomática que se tomó prestada de otra lengua. También, neologismos son palabras que son tomados de diferentes áreas, tales como la literatura y el cine, la tecnología y el entretenimiento. Hay muchos neologismos que se utilizan en todo el mundo. La mayoría de ellos provienen del idioma francés. Un buen ejemplo de un neologismo francés es la palabra chef. Eso proviene del término Chef de cocina francesa que significa director de la cocina. La moda es otro neologismo que proviene del francés antiguo *façon* que significa la belleza o la apariencia. Buen provecho, piano, o la ópera son neologismos que provienen de la lengua italiana. Jardín de infancia proviene del idioma alemán. La palabra anglicismo es un poco difícil de definir ya que las personas que estudian no están de acuerdo con una sola definición. Cada uno de ellos sigue su propia definición del anglicismo.

El Diccionario de la Real Academia Española dice: anglicismo es *1. forma del inglés hablando; 2. La palabra del idioma inglés utilizado en otro idioma; 3. El uso de las palabras en inglés, en diferentes idiomas.* López Morales en su obra "El anglicismo en el español", nos dice que los anglicismos son no sólo las palabras que vienen del idioma inglés, sino también procedentes de otras lenguas y se han usado en el idioma español. Independientemente son generalmente aceptados por la Academia Española. A medida que pasa el tiempo, cada lengua sufre algunos cambios, ya que son considerados vivos. Este fenómeno se debe a que hay algunas palabras que han deteriorado y han quedado obsoletos. Debido a eso, la gente los ha sustituido por las palabras nuevas e innovadoras. Estos cambios se producen en el idioma para una mejor comunicación. Las palabras se toman de otro idioma para la moda o confusión. Este es el caso de la lengua española. Ha

sufrido varias modificaciones a lo largo del tiempo. Ha tenido la influencia de algunas lenguas que han tenido una importancia significativa y ha añadido algunas palabras, como: *América (modus operandi, infraganti)*, *árabe (almohada, azúcar, ojalá)*; *portugués (alguien, mermelada, macho)* y *francés (chofer, jardín, restaurante)*. La lengua francesa también tuvo su importancia. Este fenómeno se conoce como galicismo. Eso ha tenido una fuerte influencia en el idioma español, y se ha enseñado como segundo idioma en las escuelas de los últimos siglos. Hoy en día, el idioma español sigue cambiando por la influencia de los anglicismos por tales aspectos como fonológicos, morfológicos y léxicos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

S. Goncharova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

TRANSLATION OF SCIENTIFIC AND TECHNICAL TEXTS

Translation of scientific and technical texts is one of the most sophisticated and popular types of translation. In general, scientific and technical translations have their own characteristics. Such well-known linguists M. Appolova, T. Kazakova, V. Komissarov presented different works about the peculiarities of translation. The main features distinguished are lexical, grammatical and stylistic.

Vocabulary. A large number of technical terms and abbreviations is used. Words are selected with great care for the most accurate rendering of thought. Much attention is paid to the parts of speech (especially prepositions and conjunctions) and the words providing logical links between the individual elements of statements.

Specific terminology can have very different meanings in various branches of science and technology. Lexical synonymy is widely used to mean one and the same object or action by different words. For example, instead of the verb *to say* we use verbs *to assert, to paper, to declare, to reply*; instead of *to clean* - *to purify*. It is necessary to give more precise differentiation of individual processes, and also to make language of technical literature more specific. The term, functioning in various spheres, may have several meanings. For example, the technical term *frame*.

Grammar. We use only firmly established grammar rules in writing form. The passive, impersonal and indefinite-personal constructions are widespread. Mostly compound and complex sentences, which are dominated by nouns, adjectives and impersonal forms of the verb, are used.

Style. The main task of the scientific and technical literature is to bring certain information to the readers clearly and accurately. This is

achieved by logically grounded statement of actual material, without emotive words, phrases and grammatical structures.

All features given above are peculiar to the natural and exact sciences (and their applied areas) – mathematics, astronomy, physics, chemistry, geology, metallurgy, biology, building industry, chemical industry, etc. Scientific and technical literature, in its turn, has several gradations. Scientific and technical texts differ from each other not only in the field of science or technology to which they belong, but also according to their specialization. The above features relate to scientific monographs and articles, essays and books. However, the text of the technical manuals, catalogues, technical reports, specifications and instructions may contain sentence that do not have predicate (with the transfer of technical data, and so on) or the subject (if it is implied by the context).

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

S. Gontcharova

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

TRADUCTION DES TITRES

Chaque langue est unique, donc lors de la traduction d'une langue à une autre, il faut tenir compte de l'originalité et des deux. Pour le traducteur il est nécessaire pas seulement de faire la traduction correcte, mais aussi de trouver ces mots dans la langue de la traduction, ce qui donnera au texte la coloration émotionnelle pertinente. Pour faire le texte plus adéquat, il faut parfois sacrifier quelques nuances, couper, ou, au contraire, augmenter le nombre de mots, insérer des commentaires, utiliser la description ou même quitter le terme-source, car il n'y a pas d'équivalent pour lui.

Aujourd'hui le film est l'un des sphères les plus populaires dans notre vie. La popularité du film dépend souvent de son titre, car le titre attire beaucoup plus facile le spectateur que la description du contenu de ce film. On définit son attitude envers le film, on décide faut-il le regarder ou non.

On distingue les moyens les plus essentiels:

1) Équivalents complets (la traduction a une mot-à-mot). Par exemple, «*Banlieue 13*» («*13-й район*»), «*Pour Sacha*» («*Для Саши*»), «*Wasabi*» («*Васаби*»), «*Ils*» («*Они*»), «*Leon*» («*Леон*»), «*Le Divorce*» («*Развод*»).

2) Des correspondances lexicales, dépendant du contexte. Par exemple, «*Le telephone rose*» («*Розовый телефон*»), «*Joyeux Noel*» («*Счастливого Рождества*»), «*A gauche en sortant de l'ascenseur*» («*Налево от лифта*»).

3) Transformations – la conversion interlinguistique, qui nécessite l'ajustement au niveau grammatical et lexical textuell.

Valeurs de l'expansion. Par exemple, «*Les seigneurs*» («*Команда Мечты*»).

Valeurs rétrécissement – c'est le groupe du titre, lorsque la valeur de conversion est rétrécie. Par exemple, «*Ne touchez pas la hache*» («*Не трогай топор*»)

Modification des valeurs. Remplacement du mot à un mot avec une signification similaire. Par ex.: «*Secret defense*» («*Секреты государства*»).

Remplacement et compensation. La plupart des titres de films sont traduits par l'expansion de l'information cognitive en remplaçant ou en ajoutant des éléments lexicaux, entrant des mots clés dans le titre du film.

Traduction explicative ou interprétation. Par exemple, «*Populaire*» («*Любовь на кончиках пальцев*»), «*Un plan parfait*» («*Замуж на 2 дня*»).

Remplacement complet de titres de films à cause du passage du sens pragmatique du texte original: «*Mes Copines*» («*Девочки сверху: Французский поцелуй*»).

L'adéquation de la traduction des titres des films français en langue russe est un objectif important, pour correspondre à la culture d'un autre pays à travers le film. La sélection de la stratégie de traduction, faite plus précise entraîne en outre une bonne compréhension de l'auditoire et de toutes les valeurs du titre du film et la compréhension de la culture dans son ensemble.

Consultant scientifique est linguistique : Maître-assistant L.V. Ratomska.

A. Iarotska

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE CONCEPT OF PROPER NOUNS AND THEIR CLASSIFICATION

Proper nouns are names of separate objects. We can say that common nouns combine and colligate the homogeneous objects, while proper nouns differentiate them.

Thus, common nouns have generalizing function and proper nouns – differential. As they have functions of nouns in the sentence they can appear as different parts of speech.

There is a special branch of linguistics that deals in proper nouns – onomastics. This science is devoted to study and classifying the onyms, their development and meanings.

Proper noun (onym) is a word, phrase or sentence, serving to single out the object from the similar objects and to individualize and identify this object. Proper nouns are words, used in the specific area and with a particular aim.

Lexycological analysis of proper names includes, first of all, determining their place in vocabulary of the language and functionality of

onym space. Proper names are considered to be linguistic universals, as they exist in all languages of the world. But in every language they have some specific peculiarities: phonetic, morphological, stylistic etc.

The concept of connotation and denotation in onomastics is more interconnected than it is in the general lexicology.

Each proper noun has its dominant characteristics that affect the formal transformation of onym, its grammatical structure and semantic-stylistic features.

The problem of proper nouns identification has been investigated by many researchers, including linguists, philosophers, sociologists and others. Among most prominent researchers we would like to highlight: Y.O. Karpenko, E.M. Stepanov, O. Beley and O. Superanska. Within the frameworks of our research, the most appropriate would be idea stated by O. Superanska. She offers to differentiate proper and common nouns dividing them into onyms, nomens and terms. The researcher believes them to be a specific layer in lexical system of a language.

Scientific and language supervision by Lecturer K.G. Zavizion.

M. Kalchenko, A. Usatenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

IDIOMS AS A PART OF NATIONAL CULTURE AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION

Each nation has its own language and culture being constantly developing. Idioms can be considered as the linguistic units which can preserve the cultural element as well as reflect the mental perception in the process of communication. As people are constantly developing, the language and culture are also improving, that is why the problem of idiom translation is always relevant for consideration.

Idioms are known to express a single notion (despite the meaning of the separate elements). This linguistic problem has been analyzed by many linguists, such as I.V. Korunets, B.A. Ilyish, A.M. Fiterman, T.R. Levitskaya and others. Idioms can be classified according to the ways they are formed, according to the degree of the motivation of their meaning, according to their structure and part-of-speech meaning. There are a lot of factors which should be taken into account by a translator while rendering idioms: the coincidence of idiom origin in SL and TL; the quantity of common images in both languages; the structural form of idiomatic expressions; the existence of a similar in sense idiom in the target language, etc. Therefore, depending on factors mentioned above, there are the ways of translation which include:

– absolute equivalent (*As the emissary of the Queen he has shown in the past that, when called for, her majesty can **play politics** with the **best** of*

them – Як емісар Її Величності у минулому він доказав, що при необхідності вона краще за всіх грає у політику.);

– near equivalent (*Some Tories seemed to suggest that, just by hiring him, the election was as good as in the bag – Здається, що деякі консерватори вважають, що завдяки залученню Кросбі перемога на виборах уже в капелюсі);*

– analogue (*This is another nail in the coffin for the Brexit vandals – Це ще один камінець у город тих, хто підтримує дику ідею виходу країни зі складу ЄС.)*

There are also cases, when the meaning of a considerable number of phraseological units can only be rendered by means of explication or descriptively (*“I’ve been Labour like a stick of rock all my life but I’ve hit a wall with them,” one voter said – «Усе своє життя я підтримував лейбористів, але зараз я дуже розчарувався в них», - як відповів один з виборців).*

Studying the cultural peculiarities of idioms and the most efficient ways of their rendering enables better intercultural communication and cultural enrichment.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

K. Karpus

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

DIFFICULTIES IN METAPHOR TRANSLATION

Metaphor as a linguistic phenomenon has drawn the attention of different linguistic schools and directions. Translation of metaphors is related to the decision of a number of linguistic, literary, cultural, philosophical problems. There is a great number of works about the problems of metaphor translation (for example, P. Newmark, J. Lakoff, V. Gak, N. Vlahov and S. Florin).

Metaphor is one of basic ways of perceiving the reality, the name of objects, creation of images and generation of new values. It is aimed at strengthening the emotional expressiveness of speech, not exaggerating the meaning of an expression, but bringing new shades of meaning.

Rendering the emotional representation in the process of translation is a question of equivalence, so it is important to preserve that connotative peculiarity. It is possible to be achieved when semantic fields of the given elements correlate in both languages, thus expressiveness and images can be rendered by means of **equivalent** into Ukrainian without any losses. For example: *The battle over the party’s name is, therefore, more than a question of semantics or taste, or unwillingness to be associated with the party of George W Bush – Отже, боротьба за заміну назви партії більше ніж*

просто питання семантики чи смаку, чи небажання асоціюватися з партією Джорджа Буша.

But this correlation is not a widespread phenomenon, so in other cases we can use the words / phrases of similar stylistic coloring, but different image, so the **analogue** will recreate the evaluative representation in the target language. For example: *David Cameron has offered voters a **fresh wave** of election promises in the Conservative party manifesto for "buccaneering Britain"* – У маніфесті консервативної партії для «підкорення Великобританії» Девід Кемерон запропонував виборцям **свіжжу порцію** передвиборних обіцянок.

In the cases when the usage of similar stylistic means leads to emotional overload, the communicative effect can be weakened. To achieve this, it is necessary to use more neutral lexical units which is **descriptive way** of translation, for instance, *Venezuela's opposition leaders described the move as a **naked power grab** to further stifle dissent.* – Лідери опозиції у Венесуелі описали це як загарбання повноважень посадової особи, щоб потім придушити всіх, з ким розійшлися у поглядах.

In general, the main difficulty in the process of translation is to convey the meaning as accurately as possible taking into account the characteristics of one's own national culture, but without distorting the original intent.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

U. Kómanova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

FALSOS AMIGOS DEL TRADUCTOR

En la práctica de la traducción y el trabajo lexicográfico, así como la enseñanza de las lenguas extranjeras tienen algunas de las dificultades con la categoría especial de palabras, conocidas como "*falsos amigos*". Los falsos amigos de intérprete u homónimos interlingüísticos o parónimos son palabras en los dos idiomas, de forma similar en la ortografía y/o la pronunciación, y a menudo con un origen común, pero son los que se diferencian en el significado. Históricamente los "*falsos amigos*" son el resultado de la influencia lingüística, en un número limitado de casos puede ser el resultado de coincidencias al azar, y en relacionados lenguajes son basados en palabras semejantes, que se remontan a un prototipo común en el lenguaje. En su origen los falsos amigos se dividen en varios grupos: *Por coincidencia*. El préstamo de palabras es seguido por un cambio en su valor. Cuando existe la necesidad de dar el nombre de un concepto totalmente nuevo para las cuales no hay palabra correcta en el idioma. Al mismo tiempo prestando la palabra no se utiliza en su significado básico. *La necesidad del paralelo*. Dos o más idiomas han prestado la misma palabra de la misma lengua, pero los valores

adoptadosson diferentes. Al traducir de un idioma al otro ocurren una gran cantidad de transformaciones, la causa de eso a menudo se encuentra en la visión del mundo y el fenómeno relacionado con la selectividad del idioma. La traducción del vocabulario internacional consiste en el hecho de que el traductor, especialmente principiante, a menudo se olvida de un concepto como la *forma gráfica*. Las palabras de este tipo en la mayoría de los casos son el préstamo directo o indirecto de una tercera fuente.

Desde un punto de vista semántico son palabras engañosas que pertenecen a las mismas áreas, de los contextos similares. Los falsos amigos son pseudointernasionalismos, homónimos interlingüísticos, palabras asociadas con el lenguaje internacional provocando todo tipo de dificultades en la traducción: violación de las palabras que coinciden con la compatibilidad léxica o de estilo en el comunicado. En contraste con las palabras hay falsos amigos que están en las dos lenguas que tienen el mismo significado y un sonido similar. Estos "amigos del traductor" se llaman cognados léxicos.

Las traducciones de este vocabulario no permiten la recepción de la traducción literal. En algunos casos, el traductor tiene todo el derecho de transferir el significado de la raíz de la palabra literalmente, pero sólo cuando el sentido del lenguaje y la experiencia le dice que su propuesta de transferencia a esta situación particular es simplemente una adecuada transferencia del pensamiento original.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Oníshenko.

Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pluschai.

M. Kora
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL FENÓMENO DEL SPANGLISH COMO DESAFÍO LINGÜÍSTICO

En la lengua española hay muchos aspectos culturales que pueden afectar el vocabulario, la gramática y otros aspectos lingüísticos. Estos aspectos culturales incluyen la comunicación intercultural. Gracias a la comunicación intercultural a veces aparece un montón de las palabras extranjeras que afectan la lengua española y pueden resultar en desaparición de las palabras españolas. Como todos sabemos, la cultura de la lengua española tiene conexión muy estrecha con la cultura norteamericana, especialmente la lengua usada en los países latinoamericanos. El fenómeno del spanglish es uno de muchos ejemplos de la unión de las dos culturas. Este fenómeno fue estudiado por I.V. Belikov, E.V. Nakaznaya y por otros científicos que estudiaron tanto las causas como las consecuencias de esa mezcla.

El spanglish apareció en el fin del siglo XIX y a principios del siglo XX. El término Spanglish significa el conjunto de dos lenguas – del inglés y del español. El fenómeno nació gracias a la emigración de los latinoamericanos a los Estados Unidos, y sobre todo, gracias al poder que tenían los Estados Unidos en los países latinoamericanos. La gente tenía que adoptarse a las costumbres americanas y aprender su lengua. Los latinoamericanos vivían en los Estados Unidos durante siglos, generaciones. Luego aparecieron los barrios latinoamericanos donde vivían emigrantes y donde usaban su lengua – el español. Gracias a esto empezaron a combinar las dos lenguas en su habla. Por ejemplo: *tú tienes las keys, yo te las entregué a ti*. Además, *I left mine adentro*. Es de decir que en los Estados Unidos los periodistas a veces usan el Spanglish para conseguir el efecto cómico. En el año 2004 también apareció la película llamada “*Spanglish*” .

Ahora este fenómeno se desarrolló más que nunca porque hay muchos inventos, especialmente técnicos que aparecieron en los Estados Unidos. Además, muchas palabras inglesas sustituyeron las palabras españolas, y aun ahora siguen haciéndolo. Por ejemplo, para la palabra “ordenador” se utiliza, en los países latinoamericanos, “computadora” y en inglés “computer”, la palabra “coche” se dice como “carro” en inglés “car”, “shorts” substituye “pantalón corto” etc. A pesar de que este fenómeno es bastante divertido, es también muy peligroso porque puede resultar en desaparición de la lengua. Para conservar la pureza del español hay que enseñar a los niños la literatura española, nombrar los inventos a la manera española y, sobre todo, enseñarles a respetar la cultura española.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

M. Kora

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

TRANSLATION OF THE INFINITIVE IN THE FUNCTION OF THE SUBJECT

The translation of the infinitive in the function of the subject is one of the most interesting issues of linguistics. This problem has been studied by a number of specialists in the area of translation and linguistics. Among them we can find V. Vinogradov, E. Stepanova, E. Arutunov and many others scholars. There are plenty of arguable questions in the theory of translation and the infinitive in the function of subject definitely belongs to them. This issue is of great interest because in the process of translation different challenges may occur that is why a translator should consider all the variants of translation and know all the pitfalls of this grammatical unit. As far as we can see, finding the most appropriate way of the translation of the infinitive

in the function of subject depends on several factors that should be considered.

First of all, the main problem of the translation occurs due to the great difference between Ukrainian grammatical system and English grammatical system, i.e. the usage of the infinitive in English is more wide-spread than in Ukrainian, and also there are some infinitive constructions in English which have no equivalents in Ukrainian, for example Subjective Infinitive Construction.

Secondly, the infinitive in English can perform more functions in the sentence than in Ukrainian and, as a result, in the process of translations grammatical, lexical and lexico-grammatical transformations are to be used.

When translating the infinitive in the function of subject from English into Ukrainian there are two common ways of translation: with the help of the Ukrainian infinitive or with the help of a noun. For example: *To argue with him was foolish* – *Сперечатись із ним було нерозумно. To be rich means to be free* – *Багатство означає свободу.*

Besides, there are some cases when there is a formal subject “It”, but in the process of translation it is always omitted. For example: *It was difficult to sell my car* – *Було важко продати мою машину.*

As we can see, the way of translation usually depends on the context. And there is always a possibility of using unique variant of translation.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

V. Kucherevska

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PHRASEOLOGICAL UNITS TRANSLATION FEATURES

This work is aimed at showing the peculiarities of English phraseological units and the process of rendering them into target language.

The meaning of “*Translation*” is rather complicated as there are different linguistic aspects used in the process of rendering as well as social, psycholinguistic and cultural ones. However, many linguists (G.D. Tomahin, N. Chomsky, A. Rosenzweig, E. Naida, ect.) consider that the process of translation is one of the most important ways of intercultural communication. Any translation is aimed at satisfying a person, who is not aware of linguistic peculiarities of an original text, with the appropriate information and getting him acquainted with the idea of the corresponding text.

The major problem while translating is the process of rendering of idioms, phraseological units, sayings and proverbs, nationally peculiar units. It is very complicated as the expressions have been influenced by native speakers’ values, social orientations, ideologies, cultural traditions, etc. Due to these facts an interpreter should perfectly know the figurative semantics of

a language chosen as well as the history and culture of the ethnos as a whole. This statement is given by a famous Ukrainian linguist I.V. Korunets and is supported by many famous linguists and researches.

The idiomatic expressions are an integral part of our life. We use them to make our thoughts expressed more picturesque, give them expressiveness. This is the very goal of picking out particular phrases from different sources and gaining all of them in memory. Unfortunately, a lot of them have been lost with the time, but those which remained became nowadays' tool of culture. And new different sources of such expressions are being coming up at Present. The ways of rendering phraseological units suggested by linguists:

Expressions been originated from the first three types of sources are usually rendered by their **absolute (complete) equivalent** (*An eye for an eye, and tooth for a tooth – око за око, зуб за зуб*).

Genuine analogy is used when an interpreter gives an analog to any expression which differs in lexical and grammatical analogs from an original text (*Live high on the hog – жить в роскоши*).

While **approximate analogy**, an interpreter uses national peculiar units of the language of translation to express the meaning of a set expression (*A leopard cannot change its spots – горбатого могила исправит*).

In **descriptive translation** the meaning is rendered with the help of explication (*To sweet talk - льститъ*).

In conclusion, it is important to say once again that translation is a "tool of culture", and an interpreter should be a master of using it to contribute the development of intercultural communication.

Scientific and language supervision by Associate Professor T.V. Ishchenko.

D. Kyrpa

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

FUNCTIONING AND TRANSLATION OF MEDICAL TERMS IN MEDICAL TEXTS

The term is a special nominative lexical unit (a word or a phrase) of a special language which is accepted as the exact name of special concepts. Terms from the same sphere of knowledge and activity – science, manufacturing, art, etc. – are united into a term system.

The notions of "term" and "term system" were studied by many linguists, such as S.V. Hrinov, A.V. Superanska, G.F. Pronin, M.N. Volodina, G.P. Melnikova, B.N. Golovin, L.S. Barkhudarov, S.L. Mishlanov and L.M. Alekseeva. Various aspects of individual terminological systems were studied in works of many scientists, including L.Y. Zubova, T.G. Kiyak, D.V. Samoilov. Problems of medical terminology were researched by A.V. Botsman, O.B. Petrova, W. Labov, S.V. Vostrova.

We analyzed the texts taken from the journals “The New England Journal of Medicine” and “Special Surgery”. Applying A.Ya. Kovalenko’s classification, we discovered that the most often used general terms are: “*method, laboratory evaluation, rate, rhythm*”. But highly specialized terms, as Kovalenko calls them, have been found in much greater numbers. Among them are “*exertional dyspnea, penicillin, myxedema, hypocalcaemia, hypophosphatemia*”.

According to their morphological structure, the medical terms we have found fall into simple (one word): “*hypertension, anemia, tibia*”; complex (two or more words that are written together or with a hyphen): “*cardioverter-defibrillator, light-headedness*”; and terms-word combinations, which consist of several components: “*airborne-infection isolation room, ischemic cardiomyopathy, metastatic melanoma, bipolar disorder*”.

As can be seen, medical terms denote different diseases, symptoms, equipment, parts of the body. Many of these terms are of Greek and Latin origin.

For translation of medical terms we used the following techniques: equivalents (*measles – кір, thyroid – щитовидна залоза*), analogues (*treatment – лікування, a skeletal disorder – захворювання кісток скелету*), calques or literal translation (*computed tomography – комп’ютерна томографія, photophobia – світлобоязнь*), descriptive translation (*exertional dyspnea – задихка при фізичному навантаженні, light-headedness – переднепритомний стан*), transliteration (*electrocardiogram – електрокардіограма, thrombocytopenia – тромбоцитопенія*) and transcription (*splicing – сплайсинг*).

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva.

E. Larin

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE FUNCTIONS OF ABBREVIATIONS IN ENGLISH SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE

Abbreviation, as one of the ways of word formation, becomes popular in English and Ukrainian because of the rapid development of scientific and technological progress in the 20th century. New technologies, devices, materials and products are invented rapidly and improved quickly nowadays. To express information in the most convenient and fast way the usage of abbreviations becomes of a great important.

Most linguists, such as E. Kubriakova, G. Pavlov, D. Alekseev, A. Eldyshev, K. Dyuzhikova and others were engaged in the issue of the most effective and appropriate using of abbreviations. However, there is no single clear definition of abbreviation in modern linguistics, because of the existing different variants of the notion.

Summing up a variety of definitions we can conclude, that abbreviation is the method of word formation uniting reduced and full stems of the words, or initial letters of the words, punctuation marks and figures in order to create a new, brief, more convenient linguistic unit to avoid repetition and excessive amount of information.

According to the results of studying abbreviations are widely used in scientific and technical texts to perform following functions: nominative (*USB, laser*), communicative (*phone, copter, fridge, flu*), pragmatic (*SALT, MIA, NATO, NASA, TV*) and compressive ones (*BBC, USA, FBI*). These functions are predominated with scientific and technical style, which is saturated with specific vocabulary and requires brevity in exchanging information, saving space and time. In the world of science and technology, the use of abbreviations is needed in all fields of human activity, because it improves and accelerate the exchange of particular information, makes it more effective, helps to save time and space in business papers.

Abbreviations can be classified into different groups: lexical and graphical ones; and also initial, componential (apocope, apheresis, syncope)), complex-componential, partially reduced or shortened words, mixed and combined abbreviations.

It is possible to render English abbreviations into Ukrainian in several ways: transcoding, calque, loan translation, analogue (equivalent), descriptive (explication) and combined methods of translations. Transcoding and descriptive methods of translation are used in scientific and technical discourse most frequently.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko.

O. Lávnikov
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania
Gerardo Torres Salcido
Universidad Autónoma de Chihuahua, Mexico

PARTICULARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DE LOS TÍTULOS PUBLICITARIOS ESPAÑOLES

La prensa desempeña un papel significativo en el desarrollo de las relaciones interculturales en todo el mundo. El periodismo lo llaman la crónica de nuestro tiempo, ya que es un reflejo de los acontecimientos contemporáneos y las apelaciones a los problemas cotidianos de la sociedad – políticos, sociales, nacionales, filosóficos y otros.

Lo primero que encuentracualquier lector en la prensa es un título. El título pretende expresar el objetivo principal de la información, establecer contacto con el lector, llamar su atención sobre el tema del material publicado. La particularidad semántica de un título es la unificación de la

generalización y la concretización, ya que el título se asocia con la situación de la realidad objetiva e informa de los hechos que ocurren en el mundo. Debido a este compromiso, en la prensa española se formó un estilo especial de títulos publicitarios con una serie de características estructurales y semánticas inherentes, el factor que pueda causar algunas dificultades durante el proceso de traducción.

Los títulos de los textos con carácter informativo se caracterizan por el uso de vocabulario principalmente neutral: por ejemplo, *“La cámara de acción más barata”* (*“Найдешевша відеокамера”*), *“La venta de tabaco en España sube”* (*“Продажі тютюну в Іспанії зростають”*).

Bastante a menudo en los títulos publicitarios españoles se usan los proverbios y refranes pero en una forma apocopada: sólo la primera parte o exclusivamente la segunda, por ejemplo: *“Obama: Más vale pájaro en mano”* (*“Обама: краще синиця в руці”*)- «mejor un pájaro en la mano vale dos en el cielo». Una de las partes de los proverbios o refranes, utilizados en un título, produce en la mente del lector la referencia a las partes que faltan en la oración, es decir la omisión de una parte de proverbio no causa la pérdida del sentido. Este tipo de titulación provoca la atención del lector, establece contacto con él, hace ilusión de que el lector mismo realiza la conclusión.

Como España es miembro de la Unión Europea, en los títulos publicitarios se puede encontrar los neologismos correspondientes con la parte “euro”, por ejemplo, *“España se ha puntado la mayor tasa de crecimiento en eurozona”* (*“Іспанія продемонструвала найбільший темп зростання в єврозоні”*).

También hay que notar el uso activo de los anglicismos, especialmente en la publicidad, presentada en los periódicos, por ejemplo, *“¿Qué ofrece e-learning frente a los estudios convencionales?”* (*“Що пропонує e-learning проти договірних досліджень?”*).

En conclusión se puede notar que el lenguaje de los medios masivos españoles sufre la evolución de estándares del discurso y sigue provocando el interés de los investigadores.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

S. Leschtschenko
Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

PHRASEOLOGISCHE ÜBERSETZUNGSSTRATEGIEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Phraseologie betrachtet man als eine selbständige linguistische Disziplin. Zu ihren Hauptaufgaben gehört eine ausführliche Untersuchung phraseologischen Bestandes. Wichtige Aspekte dieser wissenschaftlichen

Studie sind folgende: phraseologische Einheiten, die Stabilität der phraseologischen Einheiten, die semantische Struktur von phraseologischen Einheiten, deren Herkunft und grundlegende Funktionen. Besonders kompliziert ist die phraseologische Übersetzungsbranche, diese erfordert Aufmerksamkeit und ausreichende Erfahrungen.

Einen wichtigen Beitrag für die Entwicklung der Phraseologie hatten die Werke von O. Jespersen, A. Sèchenaye und Charles Bally. Das Werk „Traité de stylistique française“ wurde erst in der Phraseologieforschung vom Sprachwissenschaftler V. Vinogradov gründlich bearbeitet.

Nach der grammatischen Struktur können phraseologische Einheiten Wortverbindungen, prädikative Verbindungen, vollwertige Sätze darstellen. Nach dem Bedeutungscharakter unterscheidet man:

a) phraseologische Einheiten. In einer phraseologischen Einheit wird die individuelle Bedeutung einzelner Komponenten „absorbiert“ und verloren (*keinen Finger krümmen, auf dem Ohr liegen*);

b) phraseologische Ausdrücke. So werden solche Einheiten bezeichnet, die in ihrer grammatischen Struktur prädikativen Kombinationen von Wörtern und Sätzen bilden. Als kommunikative Bedeutung der folgenden Sorten werden hier unterschieden:

1. Häufig verwendete Sprichwörter (*Das Gesicht verrät den Wicht*);

2. Sprüche (*Die Zähne in die Wand hauen*);

3. Stabile und reproduzierbare Zwischenrufe und modale Ausdrücke (*kommt von Herzen! Hand aufs Herz! Du, mein Herz! Kein Bein!*)

c) phraseologische Verbindungen oder wie man sie noch nennt – feste Kollokationen. Phraseologische Verbindungen sind diejenigen, die entstehen, wenn eine einzelne Kopplung von einem semantisch transformierten Bestandteilvorkommt (*eine gemütliche Haut, ein goldenes Herz haben*).

Das Problem beim Übersetzen der Phraseologismen beruht auf Kultur- und Sprachunterschieden. Jede Kultur hat sich unterschiedlich entwickelt, ist durch verschiedene Phasen durchgegangen, und spiegelt all das in ihrer Phraseologie wider.

Die wissenschaftliche und sprachliche Betreuung von Hochschullehrerin

E.M. Tsyhanok.

S. Leshchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PHRASEOLOGICAL UNITS AND PROBLEM OF THEIR TRANSLATION

Phraseology is a branch of lexicology studying phraseological units (set expressions, phraseologisms or idioms).

In modern linguistics there is quite a considerable confusion about the terminology in this field. The complexity of the problem to distinguish

between phraseological units and free word-groups is accounted for the fact that the border-line between them is not clearly defined. For example A. Kunin classified phraseological units according to the way they are formed. Phraseological units are classified into nominative, nominative-communicative, interjectional and communicative ones. Investigation of English vocabulary was initiated exactly by A. Kunin whose dictionary of English idioms (1995) has valuable information in this branch of linguistics. A. Smirnitsky classifies phraseological units according to the functional principle. Two groups are distinguished: phraseological units and idioms. N. Amosova classifies phraseological units according to the type of context. Phraseological units are marked by fixed context which can't be changed. Two groups are singled out: phrasemes and idioms. I. Arnold also classifies phraseological units according to parts of speech: noun, verb, adjective, adverb, preposition, interjection phraseological units.

But the most popular is the synchronic (semantic) classification of phraseological units by V. Vinogradov. His classification is based on the degree of idiomaticity and divides phraseological units into three groups:

1) Phraseological Collocations – the group of words which have special lexical valency (to make an attempt – to try, to make haste – to hurry);

2) Phraseological Unities or idiomatic expressions – with fully or partially transferred meanings (to show the white feather, to see through rose-coloured spectacles);

3) Phraseological Fusions are set of expressions – with non-transferred complex meanings (red tape, to spill the beans).

According to many outstanding specialists, phraseological units are lexical combinations, the meaning of which is defined by the whole expression. Translation of phraseologisms is a very complicated problem. Correct and adequate rendering is determined with finding the most balanced and equivalent words which deprived of coloring in the translation as the usual lexical unit.

Some phraseological expressions singled out by V. Vinogradov as unities and having mostly transparent meaning may reflect various national features of the source language. It can involve the national images, expressions with clear reference to traditions, customs or historical events, geographical position of the source language nation. Such phraseological expressions are often of a simple or compound sentence structure.

In order to render a phraseological unit, the translator should use phraseological dictionaries and mind the context which plays an important role in the translation process. In conclusion it should be noted that phraseological units reflect culture and a national mentality of a definite nation.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.

**SOME ASPECTS OF ANTHROPONYM TRANSLATION IN THE
NOVEL “THE LORD OF THE RINGS: THE FELLOWSHIP OF THE
RING” BY J.R.R.TOLKIEN**

In modern linguistics there is considerable interest in the problems of onomastics that is the study of proper names, including anthroponymy which takes a special place in English and generally in any language of the world. The translation of proper names is one of the most challenging activities every translator faces.

Different linguists studied the problem of translation of proper names in the English novel “The Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring” by J.R.R.Tolkien. Among these were a lot of linguists such as A.P. Mignard-Beloruicheva, A.V.Plotnikova, N.A. Polyakova and others.

The current relevance of the research is the study of anthroponyms problems both in English and in general is an important issue of modern linguistics. Until now, there have been a lot of discussions on this topic. Effective communication, that is correct perception, evaluation and interpretation of information, is impossible without the knowledge of a particular set of names and their functions in the language and text. The names of famous people, fictional characters make up a significant body of knowledge necessary for the understanding and appreciation of the culture of a particular nation. This article is intended to cover the issues and come to certain conclusions.

The purpose of the research is to analyze the translation of proper names in the English novel “The Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring” by J.R.R.Tolkien into Russian language.

It's not easy to translate the works of Tolkien into different languages. The way the author created the English novel “The Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring” is unusual. Apart from being a linguist, specialist in Old English and Old Norse and he was also interested in creating new languages - his own languages. The phonetics of this artificial language undergoes serious alterations, such sound substitution, palatalization, etc [1].

Each of Tolkien's characters has their own appearance, legend, history and language. In the novel we can find both real (for example, the inhabitants of Bree) and unreal characters, created by Tolkien: Hobbits, Orcs, and the Ents [1].

He paid special attention to the language and names of characters. In his article ‘Guide to the names in ‘The Lord of the Rings’’, written especially for the future translators, Tolkien gives descriptions of some names, their

origin and meaning. In his work the author tried to explain to the translators how to translate the names in order to retain relationship and connection of different nations and creatures of Middle-earth with each other, which he wanted to represent, using real English, German, Scandinavian and masterly coming up with new meaningful names for his characters.

It is expedient to show some of the alterations on the example of the four main proper names: *Bilbo* and *Frodo Baggins*, *Samwise Gamgee* and *Peregrine Took*.

From the author's point of view it is desirable that translators should have some knowledge of the nomenclature of persons and places in the languages used in translation. For instance, let's take the names of the Hobbits, the most important for the story *Bilbo* and *Frodo Baggins*. This surname, as conceived by Tolkien in his work, "Intended to recall 'bag'—compare Bilbo's conversation with Smaug in *The Hobbit* and meant to be associated (by hobbits) with Bag End (that is, the end of a 'bag' or 'pudding bag' = cul-de-sac), the local name for Bilbo's house. (It was the local name for my aunt's farm in Worcestershire, which was at the end of a lane leading to it and no further). Compare also Sackville-Baggins" [3]. The translation of their surname should contain an element meaning 'sack, bag'. In the translation by V. Muravev and A.Kistyakovsky Baggins are translated as "Торбинсы" and in another translation – "Сумниксы" [2].

Personal names *Bilbo* and *Frodo* are also very important. The name *Bilbo* expresses Hobbit tradition and English tradition to give the plant names. This name consists of the first part of the English word 'bilberry' and of the suffix 'o'. As for *Frodo*, Tolkien made the characteristics of the young hobbit: 'frod' means 'wise' and testifies to his natural intelligence and wisdom [3].

The names of *Sam* (*Samwise Gamgee*), who is a companion of Frodo, and his father should be considered separately. Tolkien says about their names as follows: "...Sam and his father Ham were really called *Ban* and *Ran*. These were shortenings of *Banazir* and *Ranugard*, originally nicknames, meaning "half-wise, simple" and "stay-at-home", but being words that had fallen out of colloquial use they remained as traditional names in certain families. I have therefore used tried to preserve these features by using Samwise and Hamfast, modernizations of ancient English *samwīs* and *hamfæst* which correspond closely in meaning" [3]. Sam appears in the novel more ordinary and naive, and his fate is not half as severe as the fate of his friend and master Frodo. Most authors translated *Gamgee* as "Гэмджи", except for V. Muravev and A.Kistyakovsky, who translated as "Скромби" (скромный). Obviously, they decided to afford additional meaning by giving the character unplanned characteristic by the author [2].

The next no less important are family names *Took of Great Smials*. Tolkien said: "I have turned them into those old names, largely of Frankish

and Gothic origin, that are met in our histories”. This feature is transferred by the author by means of the names that represent the most ancient type of nomination, typical of the German epics. The first name presented by Tolkien is Isengrim the second. It consists of two words: the noun *īsen*, which is translated as “iron” and the adjective *grim* – 1) cruel, merciless, ruthless; 2) die-hard, resolute [3]. This name is significant; i.e. it carries information about the nature of its owner, as: “The Took family... was liable to produce in every generation strong characters of peculiar habits and even adventurous temperament” [4]. According to Tolkien: “Took. Hobbit-name of unknown origin representing actual Hobbit *Tūk*. It should thus be kept and spelt phonetically according to the language of translation. The Took personal names should be kept in the form and spelling of the text, as *Peregrin, Paladin, Adelard, Bandobras*. Note that *Bandobras'* nickname '*Bullroarer*' is in Common Speech and should be translated by sense (if possible alliterating on B). This nickname also appears in Bullroarer Took in *The Hobbit*. I believed when I wrote it that bullroarer was a word used by anthropologists for instruments that made a roaring sound, used by uncivilized peoples; but I cannot find it in any dictionaries” [3]. Friends and relatives called *Peregrine Pippin*, but others translated the name as *Pin*. Even Grusberg, who transliterated all the proper names, after some time has written *Pin* instead of *Pippin*. But writers V. Muravev and A. Kistyakovsky translated the surname as “*Кпол*”.

So, there are different opinions about foundations of the universe of Tolkien. John said:” Anyone can say “the green sun,” but to make a Secondary World inside which the green sun will be credible, commanding Secondary Belief, will probably require labor and thought, and will certainly demand a special skill, a kind of elvish craft” [3]. Tolkien, with no doubt, managed to create such a lively, attractive and dynamic world, developing according to the laws, established by its creator. The existence of such a large number of translations of the work of art is unusual and interesting phenomenon. Some people think that it's more important to preserve the author's phonetic environment, and therefore all names should be transliterated. Another is touched by specific semantic subtext and applauds translator, who represents *Baggins* as “*Сумниксы*” or “*Торбинсы*”. Not all the translators were consistent in the selection of translation methods. In the translation of V. Muravev and A. Kistyakovsky, which is the most popular with readers, there are a lot of imaginary that is not inherited in the original text. Of course, it is best to read Tolkien in the original, but not everyone can afford it.

References

1. Миньяр-Белоручева А.П. Имена собственные в романе Дж.Р.Р. Толкиена «Властелин колец» / А.П. Миньяр-Белоручева,

А.В. Плотникова // Вестник Южно-Уральского Государственного Университета. Серия: Лингвистика. – 2007. – № 15. – С. 30–37.

2. Толкин Дж. Р.Р. Хранители: Летопись первая из эпопеи «Властелин Колец» / Дж. Р.Р. Толкин; пер. с англ. В. Муравьева и А. Кистяковского. – М.: Радуга, 1989. – 496 с.

3. Guide to the Names in The Lord of the Rings [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.tolkien.ro/text/JRR%20Tolkien%20-%20Guide%20to%20the%20Names%20in%20The%20Lord%20of%20the%20Rings.pdf>

4. J.R.R. Tolkien. The Lord of the Rings. – HarperCollins e-books
Scientific and language supervision by Senior Lecturer A.G. Belova.

A. Merkotun

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE CLASSIFICATION OF ENGLISH TERMS OF SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE

The classification of English terms of scientific and technical discourse has always attracted different researchers and linguists in the area of philology and linguistics. The most known researchers, such as A. Smirnitsky, O. Ahmanova, A. Superanskaya, N. Podolskaya and S. Shevchuk have been investigating the idea of studying of classification of English terms of scientific and technology discourse.

The classification of scientific and technology terms is considered to be an issue of global nature which has a variety of determinations. One of the most accurate and considerable influence on the subject was made by A. Superanskaya and N. Podolskaya. Nevertheless, given the fact that term systems are growing extremely fast the subject consideration has to be wider in terms of studying lexical and semiotic meaning of scientific and technology terminology.

According to exploring classification of terms, these linguistic units can be divided into several groups:

- 1) terms which can be united with the degree of specialization or the area of usage terms (terms of general usage, general scientific and highly specialized);
- 2) terms which can be divided on the base of morphological structure into one-word terms, word-group terms and compound terms.

Different methods of translation are applied to render English terms of scientific and technical discourse such as calque, transcription, descriptive translation, analogy translation and combining one.

Translation problems can appear while rendering scientific and technology terminology in view of intercultural differences as well as of that of language differences. As experience shows, these problems can be solved with the help of using appropriate translation techniques, such as grammatical, stylistical and lexical transformations.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko.

O. Morózova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania
Valeria Samantha Ramirez Reaza
Universidad Autónoma de Chihuahua, Mexico

LOS ANGLICISMOS Y DIALECTISMOS EN EL IDIOMA ESPAÑOL

Actualmente entre los problemas lingüísticos del estudio del idioma español, un lugar importante ocupa el uso de los anglicismos y dialectismos. Dicho problema se considera como actual dado que la enseñanza de la lengua española en muchos centros docentes se pone no sólo popular sino necesaria.

Como se sabe, la mayoría del léxico del español proviene del origen latino. Además en el idioma español más de 3 mil de palabras tienen el origen árabe, pero muchas palabras aparecieron en el continente americano principalmente bajo la influencia india.

En los establecimientos de la enseñanza superior enseñan la variante castellana del español, pero hay que destacar muchos otros dialectos en el territorio español, tales como el riojano, aragonés, catalán y gallego y los del sur: el madrileño, murciano, extremeño, canario etc. Cada uno de ellos tiene sus particularidades (lexicales, gramaticales, fonéticas) que influyen considerablemente al desarrollo de la lengua española. No hay que olvidar numerosos dialectos de la América Latina (el chileno, mexicano, paraguayano etc) que también se utilizan en la habla actual.

Como cualquier otra lengua viva, el español continúa aumentando su reserva léxica gracias a los préstamos extranjeros, especialmente a los del inglés aunque los anglicismos empezaron a penetrar en el español desde el siglo XVIII, pero su asimilación iba despacio.

Ahora los españoles emplean los anglicismos y dialectismos no sólo en el habla cotidiana, sino también en el medio masivo de comunicación. Entre las relativamente nuevas palabras españolas es posible destacar las siguientes: *golpista, computador, futurizar, discotequero, telepuente, telenovela, videocinta, minitelevisor, minibolsa, macro-(micro)social, multifuncional, micronoticias, sandwich, offset, ticket, kart, swift, stock, slogan, bitter, dribbling, anorak, bestseller, listing, sweater, bistec, bloc, boicot, teletipo, smash, esnobo, yarda, nominación, frontal, googlear, escanear, table de surf, tenista, estrés.*

En conclusión se puede notar que actualmente en muchas lenguas hay una cantidad enorme de los préstamos extranjeros, especialmente en la lengua española y las investigaciones científicas dan la posibilidad de determinar las distinciones de las culturas de los pueblos diferentes por medio de la manifestación de los anglicismos y los dialectismos en el habla española cotidiana.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

O. Nesterenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

PROBLEMAS TRADUCTOLÓGICOS DEL DIÁLOGO CINEMATOGRAFICO

A pesar de que el doblaje existe desde el momento de la aparición del cinematógrafo, hasta ahora él no ha recibido suficiente interpretación científica como un tipo particular de la actividad traductológica. Las investigaciones especiales sobre el problema dado fueran emprendidas sólo en los últimos diez – quince años.

Los especialistas proponen distinguir cinco tipos de la traducción cinematográfica: 1) la interpretación simultánea, cuando el traductor junto con el espectador ve la película por primera vez y trata de transmitir más correctamente su contenido; 2) la sonorización de la película por un actor o por el traductor mismo; 3) la sonorización de la película por dos actores – un hombre y una mujer – en el fondo del habla del original; 4) el doblaje completo, cuando es necesario cambiar tanto el habla para que coincida con la articulación original; 5) los subtítulos.

El análisis de la clasificación dada muestra que tres primeros tipos de la traducción son variedades de "la voz en off". Es decir, se puede destacar siguientes tipos de la traducción en el cine: el doblaje, la traducción por medio de los subtítulos, la traducción por "la voz en off".

Nos gustaría analizar más detalladamente la traducción cumplida en forma de subtítulos. Este tipo de la traducción se determina como la traducción reducida del diálogo cinematográfico que refleja su contenido básico y acompaña en forma del texto tipográfico una película en su versión original. Traducir el diálogo en una película significa "explicar" al receptor el sentido del sujeto, conservar máximamente los rasgos característicos del texto original para garantizar correspondiente efecto comunicativo-pragmático.

El laconismo del diálogo cinematográfico se recompensa por lo visual por eso el traductor puede recurrir a la omisión del léxico para reducir el texto traducido o simplificarlo. Aunque la sustitución del léxico expresivo

puede provocar la “sequía” del habla y la pérdida de la vivacidad de los personajes, los detalles, que marcan la diferencia en la percepción y destruyen la comunicación, se omiten.

En la actualidad muchos traductores han reconocido la necesidad de aproximar y adaptar máximamente la traducción en la esfera del cine a la lengua meta. Por eso en las traducciones contemporáneas bastante a menudo se puede encontrar las palabrotas, jergas etc. Pero en muchos casos el resultado final depende del nivel cultural del traductor mismo.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

K. Olinichenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

SIMILITUDES DEL ESPAÑOL Y EL FRANCÉS

Las lenguas romances es un grupo de lenguas que pertenecen a la rama italiana de la familia de lenguas indoeuropeas y genéticamente que se remonta a un ancestro común. El nombre romano proviene de la palabra latina *romanus*, la ciencia que estudia las lenguas romances, su origen, el desarrollo, la clasificación etc. Filología romance es una de las subsecciones de la lingüística que estudia el francés, el español. El italiano, el rumano, el portugués etc. La lengua francesa se incluye en el subgrupo galo-romana de las lenguas romances. Además de los franceses y un número de países europeos, la lengua francesa se utiliza en los departamentos de ultramar y los territorios franceses en los países del Nuevo Mundo, romanizado como resultado de la conquista de Francia, y en las antiguas colonias francesas y belgas en África, el Pacífico, el Océano Índico.

En los países donde la lengua francesa tiene un estatus oficial, es el hogar de cerca de 400 millones de personas. La lengua francesa moderna se caracteriza por un alto grado de estandarización y normalización de las ricas tradiciones. El español es uno de los objetos más complejos lingüísticos en el territorio de las antiguas y nuevas novelas, porque es común en más de dos docenas de países de todo el mundo y se caracteriza por la diversidad de situaciones y condiciones lingüísticas. Varias formas de la existencia de la lengua española son diferencias significativas en la fonética, la gramática, y especialmente en el léxico, por lo que el problema de la unidad de la lengua española es constantemente objeto de discusión teórica y soluciones prácticas. El idioma español pertenece al subgrupo iberorromance de las lenguas romances. Las similitudes entre el español y el francés se centran en el vocabulario y los sistemas gramaticales.

La similitud de todas las lenguas romances se debe a su origen común, y las diferencias entre los dos echos son las condiciones específicas de su

desarrollo histórico. La comparación del español con el francés puede identificar las siguientes similitudes, como ejemplo, en la gramática: el uso generalizado de las preposiciones para expresar las relaciones de casos; la presencia de artículos; la existencia de los tiempos verbales complejos; la categoría de género (el masculino, el femenino); la concordancia con los nombres de los adjetivos en género y número; el orden de las palabras en algunos casos es fijo; el adjetivo normalmente sigue el sustantivo; los determinantes preceden al verbo. Por ser basado en el alfabeto latino, el vocabulario también es bastante similar, pero para tener una idea más o menos clara es necesario realizar comparación entre por lo menos 5 lenguas romances para identificar los pormenores lingüísticos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

A. Orel

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE INFINITIVE IN THE ENGLISH NEWSPAPER TEXT

In the English language the verb has finite and non-finite forms. Infinitive, Gerund and Participle belong to the non-finite forms. The objective of our research is the infinitive. The infinitive is a non-finite, unchangeable form of the verb, which only refers to the action but does not point at the person, number and voice and also tells us about correlation in time with the action expressed by the predicate of the sentence. It has the same characteristics as a verb and a noun. A lot of scientists has been studying this non-finite form of the verb, for example E.G. Khnomenko, I. Alexeyeva, L.G. Verba, T.K. Zvetkova, etc.

There are three kinds of infinitive forms: full infinitive (with particle to), bare infinitive (without particle to) and split infinitive (there is an adverb between particle to and infinitive). Depending on the time when the action, expressed by the infinitive, happened we can distinguish four types of the infinitive: the Simple Infinitive (the action is simultaneous with the action expressed by the predicate), the Continuous Infinitive (action in progress, which is also simultaneous), the Perfect Infinitive (the action is prior) and the Perfect Continuous Infinitive (the action in progress, which is prior). As the infinitive has some peculiarities from a noun and a verb, we can easily find its functions in the sentence. Infinitive can be used in the function of subject, predicative, part of predicate, object, attribute and adverbial modifier.

What about the role of the infinitive in the English newspaper text, we can say that this non-finite form of the verb is used very often in this genre. Having analyzed a numerous articles from magazines and newspapers we can notice that very often the authors use the infinitive in the titles. This is typical not only for the English press but also for the Ukrainian one. There are a lot

of infinitives in the content of the articles. In most cases, the authors use the Simple infinitive in different functions because the articles must not be overloaded. By reading the English press, we can also notice the infinitive constructions. The infinitive in the function of the predicate is also used very often. In most cases we can see it in the sentences with the formal subject it.

There are a lot of ways of translation of the infinitive. But we suggest to pay attention on the translation of the infinitive in the function of subject. There are two methods of translation. First is searching for equivalent in the native language and the second is a replacement of the infinitive for another part of speech, often for a noun.

Scientific supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.
Language supervision by Associate Professor T.V. Ishchenko.

K. Orudzhova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

FEATURES OF DIRHEME SENTENCES TRANSLATION

Translation is an activity in which we can interpret the meaning of a text from one language and create a new equivalent text in another language. The main purpose of the translation is to establish a relationship of equivalence between the original and translated language so that both texts would have the same meaning.

When we consider the communicative situation, we can find two types of sentences, they are monorheme and dirheme. Here is the question how theme (“old information”) and rheme (“new information”) are functioning in the sentence. Monorheme has new information both in theme and rheme with different degree of importance while dirheme has a clear division between the above mentioned elements.

It is known that communicative sentence structures in English and Ukrainian differs, thus, the problem of translation is stipulated. Such well-known scholars as E. Breus, V. Komissarov, L. Chernyakhovskaya, Yu. Novikov have investigated into this matter.

We would like to consider the main types of dirheme sentences which pose challenges for translators requiring certain transformations:

1) Subject is the actual adverbial modifier of time (the time span is used in the function of the subject which is inappropriate for Ukrainian language, as it cannot be the doer of the action, it is to be rendered in the function of the adverbial modifier): *This week sees the announcement of a significant advance in the science of cloning animals. – Цього тижня оголосили про прогрес науки в області клонування тварин*

2) Subject is the actual adverbial modifier of place (the place used in the function of the subject, in Ukrainian it cannot be the doer of the action):

The supreme court has begun a review of how such evidence can be used in criminal cases. – *У Верховному суді розглянули докази, які можуть бути використані в кримінальних справах*

3) Subject is the actual adverbial modifier of reason or manner (the phenomenon or any inanimate object is used in the function of the subject):
An outbreak of the plague has killed 40 people in Madagascar since late August. – *З кінця серпня на Мадагаскарі через спалах чуми загинуло 40 чоловік.*

It is very important to learn how to distinguish dirheme sentences from monorheme, use grammatical transformation bearing in mind TL language norms and be able to accurately convey the meaning of the text.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

K. Plechen

Universidad Nacional Olés Honchar, Dnipropetrovsk, Ucraina

RASGOS DEL ESPANGLISH COMO MEDIO DE COMUNICACIÓN

Sin dejar lugar a dudas, es el siglo XX, cuando a consecuencia del progreso económico y científico-técnico y, debido a la expansión de la cultura de masas de los Estados Unidos por tales medios de comunicación como el cinematógrafo, la radio, la televisión, la prensa y la literatura, el léxico del idioma inglés muy rápido penetró en la lengua española.

Además, las impetuosas tasas de crecimiento de la población hispanohablante en los Estados Unidos, gracias a la inmigración de los países latinoamericanos, llevan a la aparición de un gran interés al idioma y la cultura de los países hispanohablantes en el territorio estadounidense.

Según se sabe, precisamente en los Estados Unidos la confusión del español y el inglés llevó a la aparición de un fenómeno lingüístico que en español se llama como “*espanGLISH*” o “*espanGLés*”, y en inglés – “*Spanglish*”, “*Chicano English*” o “*Mock Spanish*”.

Cabe señalar que esta mezcla dio lugar al lenguaje híbrido que viene desarrollándose y que en la actualidad se hace más común no sólo en la comunicación verbal sino que penetra gradualmente en la lengua escrita.

Talmente al “*espanGLISH*” se refiere el caudal de las palabras “*anglicadas*” con trasferencia del significado del inglés al español, como “*aplicación*” (de “*application*”) o “*deliberar*” (de “*to deliver*”), “*correr por*” (de “*to run for*”), “*convencional*” (de “*conventional*”), “*elevador*” (de “*elevator*”). También hay palabras que son completamente o parcialmente asimiladas del inglés como “*club*”, “*jersey*”, “*reactor*”, “*transistor*” o “*bildin*” (de “*building*”), “*mitin*” (de “*meeting*”), “*chatear*” (de “*to chat*”), “*jamberga*” (de “*hamburger*”).

Con referencia al fenómeno de “*espanglish*” existen varios puntos de vista por parte de los investigadores en el campo lingüístico tanto extranjeros como nativos. Por lo tanto, a título de ejemplo, merece destacar al hispanista José Castro Rocha que está convencido de que el “*espanglish*” es un tipo de la jerga, la confusión de las dos lenguas y es nada más que solamente un medio de comunicación pero, según él, no se lo puede llamar “*lengua*”.

Al mismo tiempo, el profesor del idioma español de la Universidad de Amherst ha caracterizado el “*espanglish*” como una lengua nueva, el producto de la creación en la junta de las dos culturas, lo que favorece y facilita la comunicación entre las naciones.

En resumidas cuentas, al día de hoy el “*espanglish*” llama muchísima atención de los científicos y, aunque este fenómeno es el motivo para muchas discusiones, es necesario reconocerlo como uno de los medios más importantes de la comunicación intercultural a pesar de las divergencias de pareceres.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

V. Podolyak

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PROBLEMS OF CLASSIFYING AND RENDERING ENGLISH HOMONYMS

The issue of homonymy has been a subject of research conducted by numerous linguists and philologists all over the world for more than one century. Such a strong interest is explained by the fact that homonymy represents an obstacle in the process of communication, in completing dictionaries, in designing programs of automatic translation and also in developing methods of language teaching.

However, the phenomenon of homonymy has been carefully studied in English because of analytical character of the language and the process of borrowing. W. Skeat and A. Smirnitskiy have made the largest contribution to the study of homonymy identifying the causes influence the appearance of homonymy in English. V. Arnold has also suggested a multidimensional classification where four criteria are considered. Z. Kharitonchik and G. Antrushyna have thoroughly examined the sources of homonymy and its place in English.

It should be emphasized that the biggest problem in studying of homonymy is distinction line between homonymy and polysemy i. e. lexical meanings of different words and different lexical meanings of one word. The precise criterion is an etymology of a word, although even authors of explanatory dictionaries often contradict each other.

According to two basic classifications (from the point of view of the formal identity and from the point of view of distinguishing lexical, lexical grammatical and grammatical meanings) homonyms can be divided into:

1) homonyms proper: «bow» – *act of bending the head to show respect, gratitude*, «bow» – *curved piece of wood used for shooting arrows*;

2) homophones: «or» – *conjunction*, «oar» – *long pole, to steer a boat*;

3) homographs: «tear» [tie] – «tear» [tea]; «lead» [li:d] – «lead» [led];

And also into:

1) lexical: «mole» - *small spot on the skin* – «mole» - *small mammal*;

2) lexico-grammatical: «sea» – *large body of water*, «see» – *visually apprehend*;

3) grammatical: «brothers» – *plural form*, «brother's» – *possessive case*.

The problems are more likely to appear while rendering homonyms especially lexical. The aim of translation is to establish equivalent relations between original text and translated one. That is why the translator has not only realize the spirit of object-matter, its ideas and themes but also be able to work with dictionaries as well as consider the specifics of the target language.

Scientific and language supervision by Associate Professor N. P. Bidnenko.

V. Podolyak

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

ÜBERSETZUNGSPROBLEME UND KLASSIFIZIERUNG «FALSCHER FREUNDE» IN DEUTSCH

Jeder, der eine Fremdsprache studiert, stößt auf die sogenannten «Falschen Freunde» des Übersetzers. Das sind die Fremdwörter, die den Mutterwörtern in der Schreibung und/oder in der Aussprache ähneln. Diese Wörter haben scheinbar gemeinsame Herkunft aber verschiedene Bedeutung.

Der Begriff «falsche Freunde» wurde 1928 von Maxime Kœssler, Jules Derocquigny eingeführt. Sie entstehen in der Regel infolge der Entlehnung. Ein Fremdwort gewinnt eine abweichende Bedeutung in neuer Sprache.

Es kommt ziemlich oft vor, dass die Wörter sich von gemeinsamer Wortwurzel in archaischer Sprache z. B. Latein ableiten, aber sie haben unterschiedliche Bedeutungen. Manchmal ist der Gleichklang der Wörter rein zufällig und seine Bedeutungen können das konträre Gegenteil sein. Also, Falsche Freunde tragen dazu bei, dass Interferenzfehler und eine falsche Übersetzung auftauchen. Man unterscheidet zwei Grundtypen dieser Homonyme:

1. Homonyme, die absolut unterschiedlichen lexikalischen Bedeutungen haben. Man verwechselt sie wegen des Gleichklangs.

«Base» *f* — «Verwandte» *f*, nicht «Grundbestand» («Basis» *f*);
«Glück» *n* — «Wohlstand» *n*, nicht «Sinnestäuschung» *f*; «Angel» *f* — nicht
«Engel» *m*;

2. Homonyme, die teilweise oder absolut abstimmen lexikalischen Bedeutungen haben. Normalerweise gehören Wörter dieses Typs von Homonymen zum gemeinsamen Umfang der Nutzung. Das Wort «Kostüm» bedeutet im Deutschen nur ein Frauenanzug, während dieses Wort im Russischen sowohl weibliche, als auch männliche Kleidung bedeutet.

Manche glauben, dass «falsche Freunde» nur Anfänger beim Deutscherlernen irreführen können. In der Wirklichkeit ist das nicht immer wahr. Diese Homonyme sind gefährlich sogar für selbstbewusste sprachgewandte Leute, die die Wachsamkeit in ihrer Rede verlieren. Da «falsche Freunde» zu einer falschen Übersetzung beitragen, sind sie die Hauptvoraussetzungen für verschiedene Kuriositäten.

Zum Beispiel, die auffallende Ähnlichkeit des englischen Wortes «mist» (*der Dunst*) und deutschen «der Mist» (*der Dung*) erschwert in bedeutendem Maße die Einführung des Deodorant «Mist Stick» in Deutschland.

Die wissenschaftliche und sprachliche Betreuung von Hochschullehrin
E. M. Tsyhanok.

A. Pohorila

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

STYLISTIC DEVICES TRANSLATION: METAPHOR, METONYMY AND SIMILE

Nowadays one of the most important problems of linguistics is the stylistic devices translation, because it is essential to reproduce figurative information and style of the source language text. This problem has not been solved, thus researchers are investigating into it even today. Among Soviet and Ukrainian linguists who studied stylistic devices and peculiarities of its translation were I. Halperin, V. Arnold, V. Komissarov, Y. Retsker, L. Dmytreva, Y. Skrebnev, V. Kukharenko, T. Kazakova, T. Burlak, S. Vlahov and many others.

There are different stylistic devices and some of them became steady, viz. metaphor, metonymy and simile.

According to Y. Skrebnev, **metaphor** denotes expressive renaming on the basis of similarity of two objects: the real object of speech and the one whose name is actually used. But there is only affinity, no real connection between the two.

T. Burlak denotes **metonymy** as a trope in which the name of a thing is replaced by the name of an associated thing.

V. Kukharenko points out that **simile** is an imaginative comparison of two unlike objects belonging to two different classes, which are connected by one of the following link words “*like*”, “*as*”, “*as though*”, “*such as*”, “*as...as*”, etc.

For the steady stylistic devices that turned into idioms such methods of translation are used: 1) absolute equivalent – is used when linguistic and extralinguistic phenomena absolutely coincide in source and target language; 2) near equivalent – is used when it is impossible to do literal translation, consequently similar in meaning and stylistic word, but with different aspect should be found; 3) analogue – is used when there is only solution to construct new figure that is typical for target language; 4) descriptive way – is used when source language word does not exist in target language, so it is necessary to reconstruct initial meaning of the word; 5) stylistic substitution – is used to omit inexpressible linguistic phenomena and recreate another one more suitable and counterpart in style for target language. Due to words collocation and usage in target language translator can choose which method of translation to use. Since function of stylistic device is more crucial than its form.

Having analysed the existing works, we can summarize that one universal method of stylistic devices translation is unavailable, however, there are some useful translation rules. It is possible to decide in which way to do the translation either to make word-for-word translation or to find equivalent figure or to describe it or even to omit figurative information and so on. Nevertheless, the most significant note is that the way of translation depends on the context, words collocation and norms of functional style.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

E. Polishko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SHIFT OF PREDICATE IN TRANSLATION

Translation means the interpretation of the meaning of the original text in one language and creation of a new equivalent text in another language, in order to convey in it a meaning of the original text. Translation has such limitations as a context, grammar and language norms. That is why while translating we use different transformations. One of them is shift of predicate. We use it because of the differences in seeing the same situation between this and that nation.

Predicate has been analysed by E.V. Breus, E.M. Volf, N.D. Arutyunova, V.G. Gak, T.A. Kildibekova, T.V. Sheleva. In linguistics there are two types of predicates – semantic and syntactic. Syntactic predicate correlates with the second principal part of the sentence, which expresses the

action, state, or quality of the person or thing denoted by the subject. Semantic predicate is the center of semantic construction presenting the extralinguistic situation. When we talk about shift of predicates in translation, we mean changes in semantic predicates. The main types of them include predicates of state, action, cause, and result.

According to E.V. Breus, in cases where the action is marked by the transition in quantitative or qualitative state, in Russian language predicate of action is commonly used, whereas in English predicate state is preferred. For example:

- *Mr. Smith was persistent to have a dinner with his family.* – *Смун настаивал поужинать с его семьей.*

English verbal predicate of action expressed by the verb “to be” in the Past Simple which in the Russian utterance corresponds to the predicate of action “настаивал”.

There are also predicates of cause and predicates of result. However, the situation in the original Russian utterance can be displayed in English with the help of semantically non-identical verbal predicates associated with the Russian verb by cause-and-result connection. Along with the causes of transformation enumerated above there also may be a compatibility rules. For example:

- *When confronted with Canada's refusal to lower prices, American companies have threatened to pull out, unless it made significant concessions.* – *Столкнувшись с отказом канадцев снизить цены, американцы выдвинули ультиматум прекратить сотрудничество пока те, в свою очередь, не пойдут на существенные уступки.*

The predicate of cause (“have threatened”) is conveyed by the predicate of result (“выдвинули”).

The predicate of cause and the predicate of result can be interchanged. We can observe this situation when the predicate of the original text is in the function of result and the predicate of the translated text in the function of cause. For instance:

- *This year new laws legalized by the government have entered into force on signature.* – *В этом году правительство приняло новые законы.*

The predicate of result “have entered into” is conveyed by the predicate of cause “приняло”.

This type of transformation is very important and efficient, as the main task of the interpreter is to transfer the meaning of the original text according to the grammar rules and norms of another language. Moreover, the main reason for shift of predicate is selectivity of the Russian and English languages in correlation to the elements of the situation.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

LATEINISCHE LEHNWÖRTERIN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Deutschlandentwickeltesich im Laufe von mehreren Jahrhunderten. Verschiedene Länder, Kulturen und Epochen übten einen sehr großen Einflussauf das Land und beziehungsweiseauf den Prozess der Bildung von der deutschen Sprache aus.

Deshalb können wir jetzt eine große Menge von Lehnwörtern, die aus Latein, Französisch, Englisch, Arabisch, Spanisch und anderer Sprachen stammen, sehen.

Der größte Teil der fremdsprachigen Entlehnungen, die im Deutschen existieren, bilden lateinische Lehnwörter. In früheren Zeiten war Latein eine Sprache von Wissenschaften, Kunst, Theater, Medizin, Politik und von fast allen anderen Lebensräumen der Menschen in der ganzen Welt. Deswegen finden sich lateinische Wörter bei vielen Sprachen und begreiflicherweise beimDeutschen.

Einige von diesenLehnwörtern assimilierten sich, deshalb ist es schwierig, sie von anderen urdeutschen Wörtern zu unterscheiden.

Zu den lateinischen Entlehnungenim Deutschengehören Wörter mit solchen Suffixen:

- al(temporal, kolossal, spezial, personal usw.)
- ar/är (Sekretär, Kommissar, Seminar, Kommentar usw.)
- at (Rektorat, Dekanat, Adressat, Referat usw.)
- ium (Gymnasium, Studium, Stipendium,Konservatorium usw.)
- ion (Kollektion, Exkursion, Präposition, Situation usw.)
- iv (intensiv, kollektiv, fiktiv, selektiv usw.)
- or (Autor, Direktor, Navigator, Konservator usw.)
- os/ös (religiös, grandios, nervös usw.)
- ur (Kultur, Struktur, Apparatur, Figur usw.)
- us (Kasus, Status, Zyklus usw.)
- ment (Temperament, Parlament,Fundament usw.)
- ent (Konsument, Präsident,Student, Abiturient usw.)
- tät (Aktivität, Universität, Qualität usw.)

Es gibt auch solche Entlehnungen, die keine Assimilation erfuhren. Sie sind als Internationalismen bekannt. Diese Wörter existieren fast in allen Sprachen in gleichen Formen. Zum Beispiel: ab irato, ab urbecondita, a.u.c. (seit Gründung der Stadt), ad honorem(zu Ehren) usw.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Hochschullehrerin
E. M. Tsyhanok.

S. Ponomarenko
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE NOTION OF INTERTEXTUALITY

The notion of intertextuality was introduced by linguist Y. Kristeva and can be applied to those situations in which an interrelationship between different texts can be observed i.e. the whole texts or separate parts of them have a direct or indirect reference to each other.

Though the phenomenon of intertextuality has been an object of study during a relatively long period of time, the term itself appeared only in the 20th century.

Following linguists we can distinguish three main types of intertextuality. These are *obligatory intertextuality* (is observed when the author intentionally creates a reference to the other text the reading of which is vital for the further understanding of the main text); *optional intertextuality* (has not such an important role in the process of understanding of the main text) and *accidental intertextuality* (which appears in case when the writer did not have any intentions to make a reference to the other text but the reader due to his/her background knowledge makes connection with the different texts).

As far as intertextual figures are concerned, linguists distinguish such figures as: 1) allusion, 2) quotation, 3) calque, 4) pastiche, 5) parody.

The main problem of intertextuality lies in the fact that it is often confused with plagiarism. But it is necessary to note that when using intertextuality, the author changes the part of another text using the idea of others to create his own not just copying it.

So we can say that intertextuality is a relatively new notion in modern linguistics but widely used that is why it requires more attention and further significant study.

Scientific and language supervision by Associate Professor L. I. Semerenko.

K. Porvisherst
Alfred Nobel University, Dnepropetrovsk, Ukraine

PECULIARITIES OF ENGLISH PUBLICISTIC TEXTS TRANSLATION

Nowadays no one can imagine his / her life without the mass media that is why the ways how the information is presented and how it is to be rendered are relevant for consideration.

Publicistic discourse is one of the discourses based on the communication with the readership while presenting different kinds of information in newspapers, magazines, TV and radio. So its main functions

are informative (informing wide audience about the recent events) and phatic (using special linguistic means to have an impact on many people).

The peculiarities of publicistic discourse have been studied by various scholars, it is necessary to mention A. Safonov, E. Lazareva, G. Solganik, T. Kuranova, A. Podchasov, S. Smetanina and others.

The linguistic features of the discourse can be divided into three categories: grammatical, lexical and stylistical.

The Grammar of English publicistic texts is characterized by particular model of using tenses and voices, the frequency of using impersonal sentences, the structure of direct and indirect speech, the wide use of non-finite forms of the verb, and the frequent use of the complex sentence.

Lexical peculiarities include the usage of emotionally evaluative vocabulary, different clichés and idiomatic expressions, abbreviations, borrowings and neologisms. But the vocabulary is to be understandable for the large audience. As a result, it is of great importance for an interpreter to find the equivalents.

The stylistic difficulties are expressed by the translation of words and word-combinations with figurative meaning and stylistic devices, such as metaphor, metonymy and epithet. Usually these elements are culturally marked that is why it is difficult to preserve the image in the process of translation, so analogues with other images are to be found or one type of stylistic devices is to be substituted by another one.

In order to broadcast the worldwide news one should translate it into the mother tongue, conveying the most essential which is the meaning. Knowing the peculiarities of the discourse the translator can understand the utterance, its structure and intent and then render it correctly.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

K. Porvysherst

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrowsk, Ukraine

DIE ANALYSE UND VERFAHREN DER ÜBERSETZUNG DER DEUTSCHEN NOMINALKOMPOSITA

Die Bildung der neuen Substantive gibt es in der deutschen Sprache relativ häufig. Wenn man Deutsch als Fremdsprache zu studieren beginnt, kann man deutsche Komposita nicht übersetzen, weil sie nicht immer im Wörterbuch stehen werden und schwer zu verstehen sind.

Das Arbeitsziel ist die morphologische Struktur und die Verfahren der Wortbildung zu analysieren und verstehen. Auf Grund des grammatischen Datenmaterials bilden wir die richtige muttersprachliche Übersetzung.

Die deutsche Komposition ist ein Teil der Morphologie, der Derivation der Spracheinheit auf der Grundlage der Formen und Bedeutung

der anderen Wörter bezeichnet. Die Komposita können aus zwei oder mehr freien Morphemen bestehen.

Die Komposita kann man aus dem unterschiedlichen Wortarten bilden. Fast alle Wortarten können miteinander kombiniert werden. Die Kopfkongstituente ist das letzte Wort, demnach teilen sich die Komposita in folgende Typen auf: Substantivkomposita, Adjektivkomposita, Verbkomposita.

Das Fugenelement ist ein Glied, das zwischen Wortstämmen steht und die Glieder der Komposita vereint. Die hauptsächliche Morpheme sind: (e)s, e, (e)n, er.

Die folgenden Wortteile stehen zusammen: Nomen und Nomen, Verb und Nomen, Adjektiv und Nomen, Adverb und Nomen; und bauen die Substantivkomposita. Die Substantivkomposita bekommen Genus und Numerus letzten Nomen, zum Beispiel: "das Wort " + "die Bildung"= die Wortbildung.

Das Hauptwort ist die letzte Komponente und die anderen Komponenten konkretisieren es. Auf diese Weise muss man das Schlusswort als Substantiv übersetzen, und die anderen Wörter müssen als Adjektive in die russische Sprache übersetzt werden.

Deutsch ist eine spezifische Sprache und hat eine besondere Struktur der Grammatik. Die Einmaligkeit dieser Sprache spiegelt sich auch in der Wortbildung wieder. Oft schrecken lange Wörter Neulinge der deutsche Sprache ab. Die Bedeutung und Übersetzung des Wortes hängt von seiner Position im Kompositum ab.

Wissenschaftliche und Sprachliche Beratung von Oberschullerer
O.O. Michlik.

L. Ratomska.
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovks, Ukraine

EXPRESSIONS FIGEES DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Chaque système linguistique possède un ensemble de modèles communicatifs qui selon les paramètres spécifiques sont propres à telle ou à telle situation de communication. Quant aux structures figées dans la langue française, on doit constater qu'il n'y a pas de définition univoque car la notion de «figé» englobe beaucoup de phénomènes disparates. Ces locutions regroupent des suites de mots plus ou moins imprévisibles dans leur forme et dans leur valeur.

On a établi qu'elles peuvent avoir les cinq caractéristiques suivantes:

- ces formules peuvent être figées, prêtes-à-parler (qui sème le vent récolte la tempête);
- agrammaticales (mettre cartes sur table);

- alogiques (passer comme une lettre à la poste; et ta soeur!);
 - inexplicables (au fur et à mesure- pour laquelle personne n'est capable aujourd'hui d'expliquer ce fameux «fur»)
- et enfin, elles peuvent être étranges (se mettre le doigt dans l'oeil jusqu'au coude).

C'est pour cette raison que la linguistique a longtemps étiqueté le «figé» comme anomalie et c'est ce qui a également poussé les professeurs à le traiter. Or, les recherches linguistiques, notamment en traduction automatique, ont démontré une telle ampleur du phénomène que l'on ne pourra plus l'ignorer en le mettant à l'écart.

A présent on distingue deux groupes principaux de locutions: dénotatives et pragmatiques qui se divisent en quelques sous-groupes:

- locution dénotative ou une locution verbale, parfois nominale, que l'on peut expliquer par la définition (le synonyme, la paraphrase);
- locution allusive (la boîte de Pandore);
- locution gestuelle (marcher la tête basse);
- locution remotivable (se mettre à table);
- locution métaphorique, soit un ensemble de mots à sens figuré de sa création, par opposition aux formes précédentes issues d'un sens propre (faire d'une pierre deux coups);
- locution situationnelle (revenons à nos moutons);
- locution émotionnelle (j'en mettrais ma main au feu);
- locution appréciative (souvent péjorative) qui sert à décrire quelqu'un ou une situation (un éléphant dans un magasin de porcelaine).

Il faut signaler qu'une même locution peut appartenir à des catégories différentes.

Toutes ces observations constituent donc un indice assez probant que l'utilisation des expressions figées joue un rôle important dans l'activité traduisante. Malgré la difficulté à les saisir et la complicité à les produire, les structures figées font le charme irrésistible de la langue française.

A. Repp
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

LINGUOCULTURAL ANALYSIS OF THE POEM OF WILLIAM DE WITT SNODGRASS "HEART'S NEEDLE"

Nowadays, problem of linguocultural analysis needs special consideration. Our research is devoted to the investigation of the specific features of the linguocultural analysis in the poetry of W. Snodgrass "Heart's needle". The main tasks are to define such notions, as "realia" and "national identity".

Linguocultural studies is a science, which appeared as a combination of linguistics and culture studies. It focuses on peculiarities of the culture of the nation, which is reflected in a language.

Realia is a linguistic phenomenon, which refers to the culture-specific vocabulary. The works of such well-known scientists, as S. Vlahov, S. Florin, I. Kashkin, A. Fedorov have been central in study of this issue. The key factor in defining any phenomenon as realia is national referring to the object of a certain country, nation or social community. So realia is a representation of national identity. National identity is not an inborn trait and it is essentially socially constructed. A person's national identity results directly from the presence of elements from the "common points" in people's daily lives: national symbols, colors, nation's history, blood ties, music, cuisine, radio, television, and so on.

William De Witt Snodgrass (1926–2009) was an American poet who also wrote under the pseudonym S. S. Gardons. When "Heart's Needle" was published in 1959, in a poetry collection of the same name, it was a sensation. Snodgrass won a Pulitzer Prize, and the poem came to be recognized as one of the very first examples of confessional poetry, a term coined that year to describe poetry that deals straight forwardly with autobiographical material.

After dedicating "Heart's Needle" to his daughter, Snodgrass begins with a passage from the Irish legend of Suibhne. So the name of the poem itself has already included a cultural realia connected with folklore. An only daughter as being a needle of the heart can imply both the pain of a needle puncture and the sense of direction given by a compass needle.

Moreover, we can find several realia connected with American traditions and holidays such as Hallowe'en, Easter and others. For instance, in the third section Snodgrass says: "Love's wishbone, child, although I've gone..." Breaking the turkey wishbone is a thanksgiving tradition. According to a popular custom, this bone from a cooked bird is broken by two people, with the holder of the longer portion being entitled to make a wish.

Some quotations of the famous songs can be also referred to realia. The fragment in the poem of Snodgrass "Heyding-a-ding-a-ding" is actually a part of the song of William Shakespeare "It was a lover and his lass". The line "Fox went out on a chilly night" belongs to the folk song "The Fox".

In conclusion, according to the linguocultural analysis of the poem of W. Snodgrass we discover American reality from different point of view. On the one hand a text belong to the language, but on the another hand it create an embodiment of the culture.

Scientific and language supervision by Associate Professor
S.Yu. Gonzales-Munis.

LAS DIFICULTADES DE TRADUCCIÓN DE LOS PROVERBIOS ESPAÑOLES

Los proverbios son un abanico de conocimientos que refleja el carácter nacional que incluye en sí la historia y la multiseccular experiencia de los pueblos de un determinado colectivo etnolingüístico y el conocimiento de la realidad circundante. Sus distinciones principales son la polisemia, la diferencia con respecto al valor de los componentes y la homonimia. Por esa razón, se puede considerar que la traducción de estos elementos idiomáticos es uno de los aspectos más difíciles de la traducción porque cada idioma tiene los proverbios únicos. Algunos de ellos pueden causar confusión a los extranjeros y no es fácil entender todos los matices de su significado. A menudo es posible sólo para los hablantes de este idioma. Por supuesto, las realidades que provocan la aparición de los proverbios se olvidan pero la dualidad semántica de los proverbios se conservan, es decir en sus significados directos y alegóricos. Por eso, es muy importante para el traductor interpretar ambos de estos componentes, el significado del proverbio y su contenido metafórico. V.S. Vinogradov destaca cinco posibles formas de traducción de los proverbios: 1) Equivalente. Por ejemplo: “*Más vale tarde que nunca – Лучше поздно, чем никогда*”; 2) Equivalente parcial. Por ejemplo: “*Más vale un toma que dos te daré – Лучшие синица в руках, чем журавль в небе*”; 3) La traducción “seudoliteral”. Cuando el traductor encuentra que la lengua de llegada no tiene equivalente absoluto o equivalente parcial no se traduce palabra por palabra. En este caso, el traductor “inventa” el proverbio, que renueve sin modificaciones o con algunos cambios la forma del contenido de los proverbios originales y por supuesto el traductor trata de conservar el significado del proverbio. Por ejemplo: “*Antes que te cases, mira lo que haces*”. Este proverbio puede tener 37 variantes de traducción como “*Поспешишь жениться, рискуешь ошибиться*”; “*Замуж идешь, смотри, кого берешь*”; 4) Por calco se entiende la manera de traducir palabra por palabra. El contexto demuestra que el lector ve una frase hecha. Por ejemplo “*Más hacer y menos decir – Больше делай, меньше говори*”; 5) Traducción descriptiva se emplea para transmitir descriptivamente el significado del proverbio que se deja existir como un elemento independiente en la traducción. Por ejemplo “*No está bien eso de levantar falsas acusaciones – Грех вам понапрасну поклеп возводить*”. Además es necesario recordar que los métodos de la traducción la hacen universal y cada uno es adecuado para los casos determinados. Sólo la

maestría, el buen conocimiento y la intuición lingüística pueden sugerir al traductor qué método es más apropiado en esta situación.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Onischenko.
Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliuschai.

V. Ryzhkó
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

PROBLEMAS TRADUCTOLÓGICOS EN LOS TEXTOS CINEMATográfICOS

Es difícil imaginar la vida moderna sin cinematógrafo. Este tipo de arte entró sólidamente en nuestra vida y ocupó un lugar muy importante en ella. Además de ser un modo de pasatiempo muy agradable, el cine también tiene importantes influencias filosóficas y sociales: se puede notar el intercambio cultural, la formación de la concepción del mundo, transmisión de información de una generación a otra y así sucesivamente.

Postulando la importancia cultural del cine, hay que prestar atención a los problemas de la traducción correcta de textos cinematográficos. Es obvio que la calidad de la traducción de una película extranjera influye a la transmisión adecuada de su significado al espectador nacional. La selección incorrecta de la variante traductológica puede distorsionar la esencia de material del original.

Uno de los errores más comunes que cometen los traductores es una ausencia de la atención suficiente al título de la película. Por ejemplo, el título de la película estadounidense de terror "The Faculty" fue traducido como "Facultad", mientras que los héroes de la película estudiaban en la escuela. Pero la palabra inglesa "faculty" se traduce no sólo como "la facultad" sino "el personal docente de una institución". En este caso, se hace evidente la relación entre la trama de la película y su título, ya que según el escenario los maestros de escuela se convierten en un grupo de héroes negativos. A menudo se puede encontrar la traducción de títulos de las películas que no corresponde a la versión original. Para transmitir la atmósfera de la película los traductores están obligados de cambiar los títulos completamente. Como uno de los ejemplos más exitosos se puede recordar la traducción del título de la película norteamericana "Some Like It Hot" – "En el jazz hay sólo mujeres". Y aunque la variante rusa no tiene correspondencia con el original, el estilo es más que orgánico.

En conclusión se puede decir que la responsabilidad por el título traducido de la película recae totalmente en el traductor y depende de su decisión.

Consultora lingüística y de la investigación: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

LES EXPRESSIONS IDIOMATIQUES FRANÇAISES DE COULEUR

L'expression idiomatique française - c'est une combinaison de mots stables que reflète les particularités nationales, les valeurs spirituelles de la population, les particularités de la histoire, de la culture et de l'économie. Pour comprendre correctement une autre culture il est nécessaire interpréter correctement le sens de la langue de couleur, savoir les particularités de la couleur et ainsi qu'utiliser les connaissances pour la réalisation de la communication interculturelle.

La France, c'est une civilisation de couleur. La couleur rouge a le sens négative sur la description d'apparence: «*rouge comme un chérubin*» - «*с полным, румяным лицом*». La couleur rouge est aussi le symbole de lutte pour la liberté: «*bonnet rouge*» - «*красный колпак (о якобинцах)*»; «*chemises rouges*» - «*красные рубашки (о гарибальдийцах)*». La couleur blanche porte les caractéristiques positives. Par exemple: «*blanche main*» - «*нежная ручка, заботливая рука*»; «*boule blanche*» - «*хорошая отметка на экзамене*»; «*fils de la poule blanche*» - «*счастливчик*». On peut comparer la couleur blanche avec la neige: «*sortir blanc comme neige*» - «*сохранить незапятнанную репутацию*»; «*s'en tirer blanc comme neige*» - «*выйти сухим из воды*». Le mot «neige» est comparé avec «blanc» et signifie quelque chose de propre et d'innocent. Dans la langue française la couleur noire c'est le symbole de tout négatif et désagréable: «*humour noir*» - «*чёрный юмор*»; «*papillons noirs*» - «*чёрные мысли*». Pour les français la peur forte est colorée en couleur bleue: «*J'ai eu une peur bleue*» - «*у меня душа ушла в пятки*». Le vert est la couleur très bizarre. D'une part c'est le symbole d'espoir, de la jeunesse. D'autre part c'est le symbole de l'envie. Le vert est associé avec la nature et l'écologie: «*Tu as la main verte*» - «*опытный дачник, собравший богатый урожай*»; «*penser vert*» - «*заботиться об окружающей среде*». La couleur grise est estimée comme la couleur «aucune» - banale, ennuyeuse: «*Faire grise mine*» - «*скорчить кислую мину*», «*tener une vie grise*» - «*вести серую жизнь - жить жизнью обывателя*». Mais les français affirment que «des goûts et des couleurs on ne discute pas.»

La couleur joue un grand rôle dans notre vie. Les différents couleurs, leurs noms et leurs sens symboliques sont un reflet original de multicolore du monde pour tous les peuple. La perception de couleur reflète les particularités nationales parce que la vie quotidienne, les traditions et les coutumes sont les différents pour chaque peuple. Dans la langue française la couleur est utilisé

plus souvent que dans le russe. Les expressions idiomatiques de couleur sont utilisés pour caractériser la nature humaine, la description de relations entre les gens et l'activité professionnelle.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistant L. V. Ratomska.

V. Samoylenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PASSIVE VOICE AS GRAMMATICAL CATEGORY

Keep in mind that in English grammar we are able to see the Passive Voice Form more often than in the Ukrainian language. Consequently, there are some diversity in the grammatical forms of these two groups of languages.

M.I. Ossovska, Y. O. Zhluktenko, N. G. Vorontsova, Y. I. Retsker and many others consider that passive constructions are often applied when a speaker is interested more in a thing that marked by some subject or an event that happened to the other person. According to I.A. Alekseeva, the passive voice is the system where the subject is not as an agent or its object, but it takes place as an object, which actions are marked by the verb. More often the verb will be in the passive form in the sentence.

There are a lot of cases where passive voice is used when the subject is unknown or unimportant. If we don't know who is a performer of the action, we should include a preposition «by» or «with» in the sentence: *This was done by many scientists; Many shops are equipped with automatic machinery.*

There are also a number of important statements where the passive construction is introduced: *Her father was born in 1974.* According to E.G. Khomenko, passive voice should also be used when the process of making some things is described: *Shelters are usually made from leaves and branches.*

In English the passive voice form is not always associated with transitional verbs. A possible option can be written when there is the passive form of the verb where the primary importance is intransitive. This can be seen if the form of passive is created using the verbs that can be combined with the addition of a prepositional: *Brown was listened to by everybody.*

There are many differences in English and Ukrainian languages. So in translation from the original language to another we should use indefinite personal sentences, some modal and link verbs, impersonal verb forms with endings «но», «то» or «ся», «сь». For instance: *The troops are still being withdrawn. Війська все ще виводяться.; This issue has never been discussed before. - Це питання ще ніколи раніше не обговорювалося.*

Sometimes, when translating from English to Ukrainian language we need to change the passive voice to active.

From all above we can conclude that the passive voice ought to be used when an object that performs a specific action is more significant than the subject. And despite the difference in languages, the translator must find ways to appropriate translation of the texts.

Scientific supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.
Language supervision by Associate Professor T.V. Ishchenko.

Óscar Sandín Sánchez
Instituto de Lenguas Aplicadas de Salamanca, España

LOS PREJUICIOS LINGÜÍSTICOS

Todas las lenguas representan una cultura. Por muy pequeñas que sean las zonas donde se habla una lengua, por muy pocos que sean los hablantes que la usan, detrás de ella siempre habrá una historia; por ello debemos respeto a cualquier forma de comunicación oral y escrita que nos encontremos. Tan digna como lengua es el alemán, el checo, lenguas escandinavas, el español, el finlandés, el flamenco o neerlandés de Bélgica, el francés, el griego moderno, el húngaro, el inglés, el italiano, el rumano o el ruso, por citar algunos ejemplos. Todas tienen detrás una comunidad lingüística que reivindica unos valores históricos y culturales. A ellos, les debemos un respeto.

Como dice Jesús Tusón, “hay que cuidar las lenguas porque todas ellas, sin excepción carecen de puños, ni ocultan en el fondo sus estructuras...” Por ejemplo, en Alemania, además de la gran atención prestada a la enseñanza de la lengua en la escuela y en las academias dedicadas a la enseñanza de lengua para adultos, hay instituciones que aconsejan eficazmente en cuanto al uso lingüístico, entre las que destaca la redacción del Duden, que no legalmente, pero si funcionalmente, tiene para el alemán carácter normativo. “El Duden”, cuyo autor es Konrad Duden, puede equivaler a nuestro prestigioso diccionario “María Moliner”. En el mundo se cuentan unas cinco mil lenguas, algunas de ellas al borde de la extinción. Los usuarios de las lenguas están bajo la influencia de un prejuicio implícito en la propia idea de “lengua”: el sentimiento de superioridad lingüística, falsa creencia, que incluso algunos lo llevan a extremos bélicos. El problema de base consiste en el odio por todo aquello que es diferente, sin reparar de manera reflexiva que lo “distinto” enriquece una cultura, del tipo que sea. La otredad cultural nos lleva a entender otras lenguas, otras culturas, otros valores, en definitiva. No me resisto a citar el libro de Edward Said, “Orientalismo” donde desmonta con rigor los mecanismos imperialistas de la fabricación del “otro”. Es ilustrativa la nomenclatura que Jesús Tusón utiliza al referirse a la exaltación de una lengua, lo denomina “ombliguisismo

lingüístico”, parece obvio su significado. El autor de Los prejuicios lingüísticos nos traza un panorama histórico muy acertado. Se percibe claramente la importancia de las lenguas cuyos prejuicios han evolucionado con el mismo devenir de la lengua. ¿Para qué ha servido esto? A fecha de hoy, en los comienzos del siglo XXI nos encontramos una Europa, por citar un ejemplo, multilingüe, donde el francés no es la única lengua utilizada en Francia, lo mismo ocurre con el italiano en Italia. El crisol de lenguas encontradas en el viejo continente es muy numeroso. Sobre los quinientos millones de europeos, más de cuarenta hablan una lengua local que no es la oficial del país, cifra que va en auge teniendo en cuenta el crecimiento de la defensa de lenguas.

T. Scherbinina

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

INFINITIVE CONSTRUCTIONS IN ENGLISH PUBLICISTIC TEXTS: TRANSLATION PROBLEMS

Nowadays the amount of information in different sectors of life is increasing considerably, so the translator faces new and new challenges in finding new ways how to render information. As the infinitive forms in English and Ukrainian are different and the infinitive constructions are widely used in the English publicistic texts, the problem of translation is relevant.

The Infinitive and different constructions have been studied by K.N. Kachalova, O.E. Israelevich, T.A. Zrazhevskaya, L.M. Belyaev, L.S. Barhudarov, V.S. Slypovich, etc. Among the infinitive constructions we can find:

– The Objective Infinitive Construction, the complex consisting of a nominal element (a noun in the common case or a pronoun in the Objective case) and an Infinitive which is in predicate relation to the noun in the common case or the pronoun in the nominative case. Usually it is translated by means of the infinitive or subordinate clause. For example: *Jamaica authorities urged **the public not to panic** – Влада Ямайки закликала людей **не підіймати паніку***);

– The Subjective Infinitive Construction, the complex consisting of a nominal element (a noun in the common case or a pronoun in the nominative case) and a verbal element (an Infinitive which denotes a state or an action performed by a person or non-person expressed by the nominal element). It is commonly rendered with the help of 1) a complex sentence with an impersonal main sentence and a subordinate clause; 2) a complex sentence with an indefinite personal sentence and a subordinate clause; 3) a simple indefinite personal sentence; 4) a simple sentence with parenthesis. For

instance, *The two defence ministers were reported to have discussed the risks posed by a raid to the crew.* – **Повідомили, що** обидва міністри оборони **розглянули** можливі наслідки набігу на екіпаж судна);

– The For-to-Infinitive Construction, the complex consisting of a noun in the common case or a pronoun in the objective case and an Infinitive which is in predicate relation to the noun or pronoun which is preceded by the preposition *for*. In the process of translation the subordinate clause is mostly used. For instance, *Eurozone officials meet for further crunch talks on Greece this week amid warnings that time is running out for the country to avoid defaulting on its debts.* – Цього тижня урядові особи Єврозони зберуться для проведення переговорів, де вирішиться доля Греції, незважаючи на застереження, що дуже мало часу залишилося, **аби уникнути** визнання неплатоспроможності цієї країни).

Being the most commonly used verbal complexes in the English publicistic texts, the infinitive constructions can pose some problems in the process of translation as they are not peculiar to the Ukrainian language. So the constructions can be rendered by means of the infinitive, subordinate clause or different types of complex sentences.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

D. Semljana

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

FRANZÖSISCHE ENTLEHNUNGEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Die deutsche Sprache haben andere verschiedene Fremdsprachen beeinflusst, wie z.B. Lateinische und Französische. Der Einfluss der französischen Sprache hat sich jahrelang entwickelt und dann wurde er von angesehenen Experten in den Bereichen der Philologie, Linguistik, Etymologie und Sprachgeschichte erforscht. Französische Entlehnungen nennt man auch Gallizismen oder Französismen.

Deutsche Wörter, die französischen Ursprung haben, stellen in der deutschen Sprache die zweitgrößte Gruppe nach den Latinismen dar. Die Erklärung dazu ist die Tatsache, dass es im Mittelalter an den europäischen Höfen vor allem Französisch gesprochen wurde. Da spielte Frankreich eine wichtige politische und kulturelle Rolle. Die Studien unterscheiden drei Perioden der französischen Dominanz von lexikalischen Entlehnungen:

In der Periode des Mittelalters wurden zuerst sehr wenige Wörter entlehnt. Es passierte, weil der Kulturkontakt nur dann möglich wurde, wenn mehr als 1130 literarische Werke übersetzt wurden. Im 12. Jahrhundert hat Rittertum und höfisches Leben die Sprache bereichert.

der Panzer – pancier

der Flöte – fläute

der Posaune – buisine

In Zeit des Barocks war Französisch auf allen Gebieten zum normalen Ausdrucksmittel geworden. Im 17. Jahrhundert wurde Frankreich dank Louis XIV. zum Vorbild in Kunst, Literatur, Mode und Hofhaltung für die oberen Gesellschaftsschichten in Deutschland.

die Garderobe - gardeßrobe

der Uniform – uniforme

die Pantoffeln – pantoufle

In Periode der Französischen Revolution, gegen politische und gesellschaftliche Umwälzungen, wirkte Frankreich auf das innerstaatliche Geschehen der Nachbarstaaten. Die deutsche Sprache hat verschiedene politische Fachausdrücke während der Revolution aufgenommen,

die Bürokratie – bureaucratie

die Koalition – coalition

terrorisieren – terroriser

Seit Jahrhunderte entlehnten und adoptierten Deutsche Wörter aus dem Französischen, weil das als ein historisches Prozess galt, und auch jetzt benutzen die Deutschen Wörter aus anderen Sprachen und versuchen die Globalisierung ins Leben zu bringen.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Hochschullehrerin
E.M. Tsyhanok.

K. Shevchenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

EMOTIONALLY EVALUATIVE VOCABULARY IN ENGLISH

Evaluation is a thought about the subject which expresses its characteristics from the point of axiological view. The peculiarity of the emotionally evaluative vocabulary can be explained by the fact that it is a logical judgement is complicated by the emotional attitude of the speaker to the phenomenon. As a result the emotional evaluation is logically grounded, but the emotional dominant prevails over the rational component. That is why it is difficult to distinguish emotionally and intellectually evaluative vocabulary.

Although a lot of scholars, among which it is necessary to mention T.A. Kosmeda, N.D. Arutiunova, V.I. Shakhovskiy, N.O. Moiseeva, O.M. Volf, A.V. Bondarko, have paid attention to the category of evaluation, the above mentioned problems have not been sufficiently covered up to the present. Our research is based on the classification according to the types of evaluative representation – functional, connotative and pragmatic.

S.V. Gavenko defines the functional type as following: the evaluative nomination is represented by the word with the evaluation in the semantic structure. So evaluation is rendered by means of lexical meaning and it can be viewed as “good- normal, neutral-bad” (*But investors are **increasingly sceptical** that a rescue deal can be reached between Greece and its creditors*).

M.M. Mykhalchenko claims that evaluative representation is connotative. In this case the evaluation is expressed by the word, direct meaning of which does not reflect the speaker’s attitude, but indirect meaning contains the evaluation which is created in the context by means of association (*I congratulate you for your **brilliant** and **brave** speech in the face of the **brutal** plans by the United States government*).

The third type of evaluation is pragmatic representation. According to V.M. Nykytevykh, evaluation – mostly negative and rarely positive – seems to dissolve in the context, so we have a speaker’s attitude which is approving or disapproving indicates the dual nature of “good / bad” assessment. Consequently, pragmatic evaluation contains speech acts of praise, encouragement, admiration or blame, condemnation (*US officials say it’s **boilerplate** language used whenever such sanctions are imposed*)

Thus, evaluative representation can be expressed by lexical and grammatical categories (adjectives, nouns, verbs, etc.), stylistic semantical and syntactical means (metaphors, epithets, repetitions), phraseological units and others.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

V. Shponka
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

FALSOS AMIGOS DEL TRADUCTOR

Como se sabe, el fenómeno de "falsos amigos del traductor" es un serio problema actual de la traducción que atrae la atención de muchos especialistas en la esfera de la traducción y la de enseñanza de lenguas extranjeras. Los científicos determinan los "falsos amigos" como palabras parecidos en la ortografía o la pronunciación en diferentes idiomas, pero a menudo estas palabras tienen los significados absolutamente opuestos. "Falsos amigos" pueden resultar malentendidos y provocan la traducción incorrecta del texto-meta. Un traductor, que no conoce todas las peculiaridades del idioma y confunde los significados de palabras, pueda distorsionarlo el significado del texto. Como resultado – el verdadero significado puede quedarse desadvertido o toda la idea traducida se diferirá absolutamente de la que fue puesta originalmente en la frase.

Generalmente los "falsos amigos" aparecen en los casos cuando hay préstamos: una palabra prestada de un idioma recibe un significado diferente en el otro. Además muchas palabras se derivan de una raíz común en un idioma antiguo, por ejemplo en latín, pero actualmente tienen diferentes significados. A veces, la asonancia de las palabras es pura coincidencia y los significados pueden ser absolutamente diferentes.

Así pueden aparecer malentendidos que resultan calcos semánticos y violaciones de la combinalidad léxica o acuerdo estilístico, no sólo en los procesos del uso de la lengua extranjera, sino también en el proceso de la traducción a la lengua materna. La estructura semántica del enunciado le parece a un traductor bastante obvio, pero en realidad puede tener un contenido completamente diferente. Por ejemplo, la palabra "carta" se traduce como "письмо" y no "карта", *dato* – *данные*, *gimnasio* – *спортивный зал*, *inteligencia* – *ум*, *talante* – *настроение*, *rama* – *ветка*, *rana* – *лягушка*, *careta* – *маска*, *penal* – *тюрьма*, *cerebro* – *мозг*, *plata* – *серебро*, *Sol* – *солнце*, *cara* – *лицо*, *repetir* – *повторять*. Sería más correcto traducir la palabra "industrial" como "промышленный". Primero significado de la palabra "charlatán" es "болтун".

En la práctica traductológica existe el concepto de dificultades de la traducción. Uno de los componentes de este concepto es "falsos amigos del traductor". Este fenómeno es de particular interés para los traductores y lingüistas, ya que esta categoría de palabras puede inducir a error a los traductores e intérpretes, resultando posibles distorsiones de significados en la traducción.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Sljusar
Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

DIE ÖSTERREICHISCHE NATIONALE VARIANTE

Die Österreichische Nationale Variante enthält Hochdeutsch, die Umgangssprache und folgende Dialekte: den Mittelösterreichischen und Südösterreichischen Dialekt, die zum bayerischen Dialekt gehören. Die städtischen Subdialekte entwickeln sich im Raum von Wien, Linz und Klagenfurt. Wiener Dialekt ist von größerer Bedeutung als andere städtische Dialekte. Die Auswirkung dieses Dialekts fällt in allen Dialekten der Österreichischen Nationalen Variante auf. Er stellt die Grundlage für die Umgangssprache dar. Österreichisches Deutsch wird durch das österreichische Wörterbuch normiert, das im Jahre 1951 veröffentlicht wurde. Hochdeutsch verwendet man in Österreich vor allem schriftlich und

mündlich. Die informelle Kommunikation schließt solche umgangssprachlichen Erscheinungen wie Austriazismen ein. Österreichisches Deutsch unterscheiden der Wortschatz, die Grammatik und phonetische Merkmale, der Stil und die Aussprache. Lexikalische Unterschiede: viele von den Wörtern der Österreichischen Nationalen Variante (Austriazismen) gehen auf die Kanzleisprache der Habsburgermonarchie. Deshalb zählt Österreichisches Deutsch eine ganze Reihe von eigenen Wörtern in der Verwaltung, Politik und im Recht. Zum Beispiel, anstatt „*Bundestag*“ verwendet man „*Nationalrat*“ in Österreich, anstatt „*Bundesverwaltungsgericht*“ – „*Verwaltungsgerichtshof*“.

Neben den anderen Besonderheiten des lexikalischen Systems ist die Verwendung die richtigen Namen der Monate bemerkenswert: Jänner ist überall statt Januar verwendet, Feber – anstelle Februar. In der Österreichischen Nationalen Variante gibt es eine Menge von ihren eigenen kulinarischen Bezeichnungen: *Kochsalat* (d. *Römersalat*), *Paradeiser* (d. *Tomate*), *Semmel* (d. *Brötchen*), *Erdapfel* (d. *Kartoffel*), *Obers* (d. *Sahne*).

Bemerkenswert ist die Tatsache, dass die Grüßform in Österreich anders als in Deutschland gebaut ist: „*Guten Morgen, gnädige Frau*“, „*Grüß Gott, Herr Doktor*“.

Man kann auch feststellen, dass eine der wichtigsten Merkmalen der ÖNV das grammatische Geschlecht der Substantive ist: *die Ausschank* (ÖNV) – *der Ausschank* (Hochdeutsch), *das Brösel* (ÖNV) – *der Brösel* (Hochdeutsch), *der Butter* (ÖNV) – *die Butter* (Hochdeutsch).

Es muss darauf hingewiesen werden, dass sich die Österreichische Nationale Variante immer entwickelt und ihren Wortschatz aus den städtischen Dialekten schöpft.

Die wissenschaftliche und sprachliche Betretung von Hochschulerin
E.M. Tsyhanok.

A. Slyusar

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

COMPARATIVE CHARACTERISTICS OF BRITISH AND AMERICAN ENGLISH IN ECONOMIC DISCOURSE

Economic discourse means the complex of speech acts in the sphere of economy as well as oral and written texts or their fragments made by professionals, non-specialists and journalists which reflect the realities of the economic world.

Economic texts are characterized by the abundance of terms, special vocabulary, acronyms, the translation of which should be given the additional attention. The specific area of economic discourse consists of a non-equivalent vocabulary. Most of the terms are taken over the realities of

American English in view of the fact that the economy of the United States is a leader in the global economy. The scholars E.A. Misuno and L.K. Latyshev define some ways of rendering such lexis: transliteration or transcription (*outsourcing* – *аутсорсинг*, *leasing* – *лизинг*), calque (*temporary difference* – *временные разницы*, *unremitted earnings* – *нерепатришированные доходы*), and descriptive translation (*quoted company* – *компания, акции которой котируются на рынке*).

Special vocabulary is a set of lexical units (terms) in specific fields of knowledge which form a special vocabulary layer the most readily amenable to conscious control and ordering. According to V.V. Alimov the term is a word or phrase that expresses a notion and it is specific to a particular area of science, technology, art, etc. The examples of such terms are “*incoming* – *входящий платеж*”, “*FAQ* – *часто задаваемые вопросы*”, “*dongle* – *электронный ключ*” and others.

The translation of professional jargon means the translation of words and expressions appropriate to professional groups that are different from the general specific vocabulary. In this case we are interested in jargon which is found in the economic texts. According to E.A. Petushinskaya and S.V. Grinev-Grinevich it is subdivided further into following groups: exchange jargon, accounting jargon, investment jargon and others. The examples can be well known exchange terms “*bull* – *биржевой спекулянт, играющий на повышение*”, “*bear* – *биржевой спекулянт, играющий на понижение*”. These jargons can develop and become the basis of new structures “*a gold bull*”, “*a bullish case*”, “*a bear market*”, “*a bear raid*”, “*a bear run*”.

Another difficulty the interpreter faces in translating economic texts is the translation of abbreviations, acronyms, apocope and names of organisations. The difficulty lies in the fact that in order to translate this or that abbreviation interpreter has to decode it, to restore its parts. Here are the most common examples of the abbreviations in the economic sphere: *BOGOF* (*buy one get one free*) – *покупаешь один – второй бесплатно*, *PIIGS* (*Portugal Italy Ireland Greece and Spain*) – *Португалия, Италия, Ирландия, Греция и Испания*, *EXW* (*Ex Works*) – *франко-завод, поставка с завода, с предприятия*, *DDP* (*Delivered, Duty Paid*) – *доставлено, пошлина оплачена*.

Most of the differences in lexis between British and American English are connected with separate social and cultural development. British English is the form of English with all English dialects used in the United Kingdom and American English is the form of English with all English dialects used in the United States. Edward Finegan and John R. Rickford study the differences between British and American English in their book “Language in the USA”. According to their researches the written forms of BrE and AmE as found in newspapers and textbooks vary little in their essential

features, with only occasional noticeable differences in media. Although American and British English are generally mutually intelligible, there are appreciable differences, especially in economic discourse. Here are some examples of differences: *revenue or sales* (AmE) – *turnover* (BrE), *check* (AmE) – *bill* (BrE), *black economy* (AmE) – *underground economy* (BrE), *gas/gasoline* (AmE) – *petrol* (BrE).

American English and British English are just variants of the same English language. The differences between these two variants are caused by the complex of economic and cultural factors of development of each country. The relevance of this problem is determined by the need for further research and development of the English language in economic discourse.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.

N. Svyr

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

ACERCA DE NEOLOGISMOS EN EL ESPAÑOL

El neologismo es una nueva palabra o significado de la palabra por la cual es recientemente llamado un objeto o fenómeno. Sin embargo, un neologismo es el concepto de la *vida corta*. Una vez que las nuevas palabras entran en uso, y que ellos se oyen a través de los medios de comunicación o en la calle, no son percibidos como algo nuevo. El vocabulario español se actualiza constantemente, se incorporan palabras nuevas y son corregidas por la Real Academia Española. En su página se publica una lista de neologismos en el lenguaje en relación con todas las innovaciones que se incluyen oficialmente en dicho diccionario. La globalización conduce al hecho de que la cultura y la gente y, por lo tanto, los idiomas, son más entrelazados. El papel particular juega, sin duda, el inglés.

Debido a la informatización generalizada y la evolución del progreso técnico, esta área de la lengua en el idioma español ha sufrido muchos cambios. Hay nuevas herramientas y nuevos medios de comunicación, en este sentido, la necesidad de nuevas palabras. Muchas palabras en esta área (por cierto, como en el idioma ruso) son tomados de la lengua inglesa y ellas se traducen fácilmente, por ejemplo: *googlear* (*buscar algo en el sistema*); *chatear* (*charlar con alguien, enviar y recibir mensajes*); *escanear* (*hacer copias electrónicas*); *faxear* (*el verbo ahora se utiliza más a menudo en lugar de la expresión enviar un fax*). Como puede verse en los ejemplos, estas palabras se forman a partir del inglés añadiendo *-ar* o *-ear*.

Sin embargo, como en cualquier otro idioma, la formación de palabras en el idioma español tiene una variedad de maneras. El diccionario total debe registrar los neologismos haciendo notar que son, o parecen, ser formaciones particulares, lo mismo debe registrarse como neologismos personales creados

por los autores modernos, sobre todo por los autores muy leídos como Unamuno, los que están siempre en potencia de propagarse. Con más razón se debe incluir muchos neologismos ya propagados ya que la vida moderna conlleva en su curso, aunque no sepamos si duraran o no, si están autorizados o no, tales voces como *estraperlo*, *belicista*, *locutor*, *preventorio*, deben ser definidas, se debe explicar su origen. La inatención hacia el neologismo es tan grande en la lexicografía que frecuentemente no alcanzamos la razón de por qué omite algunos vocablos el diccionario selectivo.

Por lo que hace al diccionario, que atiende solo al estado actual del idioma, por otra parte, aunque debe incluir aquellas voces y acepciones arcaicas que son necesarias para explicar sus usos modernos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

N. Syvr

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LINGUISTIQUE GÉNÉRAL ET LINGUISTIQUE FRANÇAISE

Les noms, les adjectifs et les verbes qu'on emploie dans la langue et qu'on trouve dans le dictionnaire peuvent avoir des formes très diverses, notamment des longueurs qui varient d'une à cinq syllabes et plus. Par exemple, les noms d'animaux sont très variés: *chat*, *lapin*, *crocodile*, *hippopotame*. De même les verbes signifiant qu'on se nourrit: *boire*, *manger*, *avaler*, *se restaurer*; ou encore les adjectifs désignant ce qui plaît: *doux*, *joli*, *agréable*. Mais beaucoup de mots ont en commun un élément qui exprime unepart de leur valeur. Cet élément formatif peut tres a la fin du mot, on le nomme suffixe. Il peut être au debut, on l'appelle alors préfixe. Les préfixes et les suffixes permettent de grouper en séries de valeur analogue des mots dont les radicaux sont différents. S'ils sont vivants dans le français actuel, ils permettent de former de nouveaux mots en partant des radicaux connus.

Ainsi un suffixe *-able* éveille l'idée d'une possibilité dans la plupart des adjectifs où il se trouve, par exemple: *buyable* = *qui peut être bu*. On aurait le droit, connaissant le verbe *consommer*, de former l'adjectif *consomable*, même s'il n'était pas dans le dictionnaire on serait sr d'être compris et de n'être pas blâmé. Un suffixe *-ment* permet de former un adverbe de manière à partir de toutes sortes d'adjectifs; ainsi *joliment*, *sportivement*.

De même un préfixe *sur-* indique une chose ou une notion qui en surpasse une autre, ou qui s'ajoute à une autre; ainsi *surtaxe* = *taxe en plus*; *surimposer* = *imposer plus lourdement*. On peut mentionner aussi l'emploi libre de *ex-* pour désigner une personne qui a changé d'état: *ex-préfet*, *un ex-champion de boxe*, *une ex-belle* [1, p. 49].

La notion de mot passe généralement pour claire ; c'est en réalité 'une des plus ambiguës qu'on rencontre en linguistique. Le malentendu vient de ce que, pour définir le mot, on le place tantôt au point de vue du lexique, tantôt à celui de la grammaire. Dans le premier cas, on appelle mots les signes exprimant les idées énoncées dans le discours, les choses dont on parle: *loup, chaise, marcher, rouge, etc.* - sont des mots. Dans le deuxième cas, on considère comme mots les unités du discours inanalysables dans leur forme (telles que l'impératif *Marche!*), ou composées d'éléments incapables de figurer dans le discours comme parties autonomes (l'impératif *Marchons!*), l'adjectif noir-âtre, etc.

Cette confusion est aggravée encore par des fautes de méthode. D'abord le mot est délimité d'après sa forme phonique et non d'après sa valeur ; on ne tient pas compte de la dissonance, toujours possible, entre signifiants et signifiés ; ensuite on ne s'attache qu'aux signes positifs, audibles et visibles (dans l'écriture), alors que d'autres, sans représentation matérielle, ont autant de réalité que les premiers, parce qu'ils sont nécessairement pensés et leur absence dans l'esprit rendrait le discours inintelligible. Ainsi *loup* est, il est vrai, irréductible à des éléments plus simples ; mais il n'en est pas de même pour *Marche!*, car les associations spontanées qui fixent sa valeur (*Marcheras-tu ? Veux-tu bien marcher ? Marche, toi ! Marche, Paul ! Je veux que tu marches, etc.*) montrent que, outre l'idée de marcher, ce « mot » exprime la notion de pronom- sujet singulier, de deuxième personne, et celle-là la notion modale d'impératif. L'italien *piove* est aussi bien caractérisé comme troisième personne singulier ainsi que le latin *plui-t* et le français *il pleut*.

A tout cela s'ajoutent les erreurs suggérées par la manière dont l'orthographe délimite les mots ; c'est ainsi que *marche!* apparaît comme un mot tandis que *tu marches* est censé en contenir deux [2, p.7-8].

Les éléments d'une molécule peuvent être disjoints sans cesser de former une unité indivisible pour la valeur que l'on dise *Je le vois* ou *Je vois*, *je* et *vois* forment une unité malgré leur séparation. De même, les éléments peuvent permuter (*Il vient. Vient-il ?*), mais la permutation des termes ne compromet pas l'unité de l'une ou l'autre des molécules en cause. Il convient de reconnaître que la permutation et la pénétration possible de la molécule donnent à celle-ci un caractère plus analytique qu'à la molécule latine. Mais nous avons vu qu'en français la disjonction et l'inversion sont de moins en moins usuelles. Ainsi la tournure *Alors vint le roi* est *toujours* en usage dans la langue écrite, mais *Alors vint-il* est impossible.

En outre, la molécule ne correspond pas nécessairement à la mesure rythmique ou unité accentuelle il y a une correspondance dans *Je vois le loup* (deux mesures et deux molécules), mais non dans *Je te vois*, ou *te* forme à lui seul une molécule insérée dans une autre (*je vois*) [2, p. 9-10].

La question de l'autonomie du mot se ramène donc à celle du sémantème ; elle peut être posée de deux manières : 1) un sémantème peut-il être en même temps, et sans changement, une unité fonctionnelle, une molécule ? (p.ex. loup est-il à la fois sémantème et molécule ?), ou bien 2) si ce n'est pas le cas, le sémantème est-il senti comme absolument indépendant du ou des signes qui en font une molécule ? (p.ex. march-, dans tu marchais, est-il indépendant de tu et de la finale -ais ?) En fait, les langues indo-européennes archaïques enchevêtrent régulièrement le lexique et la grammaire et noient le sémantème dans la molécule. Quand on dit que le latin *domini* est un mot, *mot* a le sens de molécule ; le sémantème est dans le radical et n'a aucune indépendance : c'est là un facteur primordial de synthèse. On pourrait penser que le français, dans la mesure où il s'est désintéressé des désinences, a affranchi le sémantème ou radical en le dégageant de sa gangue grammaticale ; en effet, les désinences ont été remplacées par des pronoms-sujets, des auxiliaires, des prépositions, des particules diverses qui devraient libérer le sémantème. Malheureusement, la tendance condensatrice a pour effet d'asservir le sémantème à ces éléments au fur et à mesure qu'il s'affranchit lui-même des désinences ; en sorte qu'on ne trouve aucun type de mot français qui soit totalement indépendant, des désinences, ou des déterminations préfixées. Seulement cette dépendance est plus ou moins rigoureuse selon les classes de mots [2, p.10]

C'est le mécanisme de cet équilibre instable que nous étudions dans les pages suivantes, en insistant surtout sur le substantif, parce que son autonomie semble plus réelle que celle d'autres classes de mots.

Les rapports et les différences entre termes linguistiques se déroulent dans deux sphères distinctes dont chacune est génératrice d'un certain ordre de valeurs ; l'opposition entre ces deux ordres fait mieux comprendre la nature de chacun d'eux.

Ils correspondent à deux formes de notre activité mentale, toutes les deux indispensables à la vie de la langue. D'une part, dans le discours, les mots contractent entre eux, en vertu de leur enchaînement, des rapports fondés sur le caractère linéaire de la langue, qui exclut la possibilité de prononcer deux éléments à la fois. Ceux-ci se rangent les uns à la suite des autres sur la chaîne de la parole. Ces combinaisons qui ont pour appui l'étendue peuvent être appelées *syntagmes*. Le syntagme se compose donc toujours de deux ou plusieurs unités consécutives (p.ex. : *re- lire*; *contre tous*; *la vie humaine*; *Dieu est bon*; *s'il fait beau temps*, *nous sortirons*, etc.). Placé dans un syntagme, un terme n'acquiert pas sa valeur parce qu'il est opposé à ce qui précède ou ce qui suit, ou à tous les deux [3, p.13].

Références

1. Cohen M. Petite Grammaire Française / M. Cohen // Краткий очерк грамматики французского языка для институтов и факультетов иностранных языков. – М.: Высшая школа. – 1969. – С. 49.

2. Abrosimova T.A. Theorie de grammaire française / T.A. Abrosimova // Recueil de textes. Leningrad. – 1972. – P. 7, 9, 10.

3. Moignet G. Etudes de psychomécanique du langage / G. Moignet // Théorie de grammaire française: recueil des textes / Réd. L. M. Skrelina. Leningrad: Prosvéshénie. – 1980. – P. 13.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistant L.V. Ratomska.

A. Táutskaya

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LOS HOMÓNIMOS EN EL ESPAÑOL

El problema de los homónimos durante muchos años atrajo la atención de los científicos, es lo que se encuentra en diversas publicaciones sobre este tema. Sin embargo, la revisión de la literatura nos da una increíble variedad de definiciones y significados invertidos en este fenómeno.

En la actualidad, los lingüistas están muy interesados en el fenómeno de homónimos entre el lenguaje, con los que nos referimos a un caso particular de pseudoequivalencia interlingual. La mayoría de las definiciones de los homónimos son del carácter general (palabras similares en plano sónico, pero diferentes en su significado) y no son, en nuestra opinión, la única.

Los homónimos son morfemas, palabras y otras unidades lingüísticas que son similares en el plano fónico pero son diferentes en su significado. En el idioma español hay dos tipos de homónimos. Los homófonos que son palabras que son similares en la pronunciación, pero tienen diferencias en la manera de escribir. Por ejemplo: *a* (como preposición) y *a* (como interjección), *ha* (haber); *bazar* (mercado), *vasar* (estante para vajilla) etc. Y los homógrafos son palabras que tienen la misma ortografía pero la pronunciación puede variar. Por ejemplo, hay un artículo definido *el*, así como *él* es el pronombre, ellos se escriben de la misma forma excepto por el acento gráfico. También existen las mismas palabras habladas por causa de la “*h*” que no se pronuncia, porque las palabras españolas son fonéticamente diversas en la escritura, que en el idioma inglés, entonces en español, hay mucho menos homófonos. Pero los homófonos y homónimos españoles existen y es útil estudiarlos. A continuación, se presentan unos ejemplos de palabras homónimas que suelen provocar dudas en la escritura. Incluye de palabras que son homófonas para los hablantes que no los distinguen: *agito* (agitar) – *ajito* (ajo pequeñito); *baca* (transporte) – *vaca* (femenina del toro); *cien* (cifra) – *sien* (parte de la cara); *hasta* (preposición) – *asta* (algo agudo); *rivera* (río) – *ribera* (orilla); *z* (letra) – *seta* (hongo) etc.

Por lo tanto, es evidente que la contemporánea homonimia española es un fenómeno muy complejo, heterogéneo y poco entendido que requiere una consideración más detallada. Por los ejemplos anteriores se puede concluir que las principales fuentes de la ocurrencia de los homónimos en español es: fonética y sus cambios en el proceso del desarrollo histórico, morfológico y la de formación de las palabras con las tendencias de la lengua española, los procesos semánticos de la polisemia y descomposición (valores arcaicos), así como los préstamos del exterior por la adaptación fonética.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

P. Timoshenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE PHENOMENON OF CONVERSION

The actuality of this topic is caused by the fact that the conversion is not deeply investigated as a linguistic phenomenon in modern English. Conversion is useful means of word-formation in which a word of one part of speech is transferred into another one.

According to modern linguists (M.I. Kosinets, R.Z. Muryasov, M.A. Sternina, O.V. Ruda, M.I. Dibrova, A.Ya. Zagoruyko) conversion is a highly productive way of word-formation. It should be noticed that conversion is used for compression and exact expression of new concepts, which take place in modern society. Conversions are often used in the texts of media discourse due to pragmatic aims of media style.

The following types of conversion exist:

- 1) Substantivation is getting grammatical features of noun: *We should progress (verb) in manufacturing nuclear weapons to see any progress (noun) in our military domain;*
- 2) Verbalization is getting grammatical features of verbs: *he felt his eyes tearing;*
- 3) Adjectivalization is getting grammatical features of adjectives: *It was a purely family party (the adjectivized noun family is modified by the adverb purely);*
- 4) Adverbialization is getting grammatical features of adverb: *Today is a bad (adjective) day- You did it really bad (adverb);*

The phenomenon of conversion and its classification are still very difficult to determine because of the fact that in modern linguistics there is still no universal definition for this phenomenon. Many scholars base their ideas on different criteria, but none of them is common.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko.

ABKÜRZUNGEN IN DER DEUTSCHEN GEGENWARTSSPRACHE

Ungeachtet die Tatsache, dass es zahlreiche Studien gibt, die den Abkürzung-Problemen in den Gegenwartssprachen gewidmet sind, betrachtet man Abkürzungen als ein linguistisches Rätsel. Sie erlauben uns unter einem anderen Blickwinkel solche vielseitigen Probleme der Sprachwissenschaft zu betrachten, wie das Problem der Verbindung von der Ausdrucksebene und Inhaltsebene, das Problem der Wortbedeutung und seiner Form.

Die Abkürzungen sind eng mit dem Gesetz der Sprachökonomie verbunden. Eben dieses Gesetz verursacht die Entstehungen von neuen Abkürzungen. Die Tendenz zur Sprachökonomie lässt sich als die markante Tendenz von der inneren Sprachentwicklung charakterisieren. Die Sprachentwicklung beeinflusst das ganze System der deutschen Derivation.

Die Geschichte deutscher Abkürzungen zählt ein paar Jahrhunderte. Erste Abkürzungen entstanden bei der Bibelübersetzung. In der Bibel der althochdeutschen Periode kamen alle Abkürzungen aus der Übersetzung aus dem Griechischen. Die industrielle Revolution im 19. und 20. Jahrhundert trug dazu bei, dass neue Abkürzungen, die technische Innovationen bezeichnen, die deutsche Sprache bereicherten. In der ersten Reihe ersetzen mehrsilbige Termini der Naturwissenschaft und der Technik durch Abkürzung infolge der Elimination von einer Komponente eines Kompositums.

Viele Abkürzungen entstehen in den Medienbereichen, wenn die Rede von Wissenschaft (*Tbc – Tuberkulose*), Technik (*Trafo – Transformator*), Wirtschaft (*EWG -Europäische Wirtschaftsgemeinschaft*), Kultur (*RSO - Radio-Symphonie-Orchester*), Sport (*EM - Europäische Meisterschaft*), Betrieben und Organisationen (*VEB - volkseigener Betrieb*).

Die Entstehung einer abgekürzten lexikalischen Variante kann durch folgende Momente bedingt sein: wortbildende Abkürzungsmöglichkeiten – *Antrag auf Unterstützung nach dem Bundesausbildungsförderungsgesetz* und *Bafog-Antrag*; wichtige terminologische Funktionen – *SMS - Short Messaging Service*; die zunehmende Anzahl von entlehnten Abkürzungen – *ADSL - asymmetrical digital subscriberline*.

In der modernen Literatur schreibt man den Abkürzungen auch neue Bedeutungen zu. Abkürzungen bekommen neue Bedeutungsschattierungen und auch oft einen neuen stilistischen Status, der sich vom Status seiner Entsprechung unterscheidet, z.B. (*Uni / Universität*). In diesem Sinn gelten Abkürzungen als selbstständige Wörter.

Wissenschaftliche und sprachliche Betreuung von Hochschullehrerin
E.M. Tsyhanok.

THE PECULIARITIES OF RENDERING THE MEANINGS OF MODAL VERB “SHOULD”

Modality is considered to be a functional semantic category, expressing different kinds of relation to the reality and it does not coincide with the logically semantic and syntactic structure. It is an important element of communication which expresses the relation of the speaker to the statement. This problem has been studied by G.A. Zolotov, E.A. Zvereva, R.A. Budagov, A.V. Klimenko, L.S. Barkhudarov, K.N. Katchalov and other famous scholars.

We are going to examine the features of translation of modal verbs. Modal verb *should* often used to express obligation and necessity and in this sense it has an equivalent in Ukrainian in the form of modal verbs “повинен”. Being the most categorical of the verbs in expressing imperative advice or an invitation, it is to be translated into Ukrainian as “необхідно”, “бути зобов’язаним, повинен”, “обов’язково”. The mentioned modal verb takes on the categorical prohibition and it can be translated as “не може, не повинен, забороняється”. For example, *It should be about two now.* – *Зараз, мабуть, близько двох годин;* *He shouldn’t tell stories like that.* – *Йому не слід розповідати такі історії;* *We should never forget about that accident.* – *Ми не повинні забувати про той випадок*

The modal verb “should” can be translated in different ways, it depends on the communicative situation, the tense in which the sentences are used and the intent of the author. For each translator this modal verb will be interesting, because it is multifaceted. It plays a crucial role in modality and it is one of the most used modal verbs. Owing to its features, the analysis of the modal verb “should” has been a vital topic for many linguists and translators in order to render its meanings properly.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.

D. Tsyboulnyk
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

FAUX AMIS DU TRADUCTEUR

Depuis la naissance de la notion de faux amis, créée par Maxime Kœssler qui publia son premier recueil de faux amis en 1928, les spécialistes (lexicographes, enseignants de langue) et les locuteurs profanes ignorent toujours la recette efficace qui les aiderait à éviter les pièges du vocabulaire en langue étrangère.

L'étude théorique de ce phénomène de faux amis resta jusqu'à présent une question accessoire. À part les quelques informations cachées dans les introductions des dictionnaires, on ne trouve que peu d'ouvrages traitant de la nature, de la formation et/ou des types de faux amis.

Dans le français, il en distingue trois types:

- Les homonymes qui, par leur forme identique, peuvent être la source des malentendus entre les interlocuteurs unilingues.
- Les mots ayant des variations sémantiques dans l'espace : il s'agit des mots dialectaux dont les sens régionaux sont différents de ceux de la norme.
- Les mots ayant des variations sémantiques dans le temps dues à l'évolution naturelle de la langue au cours de laquelle les sens des mots changent.

La formation des faux amis peut être donc envisagée d'une part du point de vue des erreurs de la traduction ou du bilinguisme (aspect psycholinguistique), d'autre part du point de vue du processus de l'emprunt (aspect étymologique).

En regardant les niveaux de l'analyse linguistique de la langue, nous proposons d'introduire les catégories suivantes: faux amis phonétiques, orthographiques, phraséologiques, stylistiques, culturels, pragmatiques.

Quant à la traduction des faux amis en russe, il y a une particularité - souvent nous sommes enclins à transférer nos habitudes de langue sur le système étranger de langue. La langue que nous parlons incite aux analogies fautes.

A cause des emprunts en russe du français les gens s'habituent l'idée que les parallèles comme *локомотив* - *locomotive*, *конституция* - *constitution* sont *les amies* du sens et de la forme. Cependant, de nouveaux mots acquièrent avec la facilité de nouveaux sens dans la nouvelle langue.

Voilà quelques exemples des faux amis: *бра* - *applique_f* (*bras_m* - *рука*), *кассета* - *bobine_f* (*cassette_f* - *шкатулка*), *микстура* - *drogue_f* (*mixture_f* - *бурда*), *минус* - *moins_m* (*minus_m* - *глушец*), *мультипликация* - *dessin_m animé* (*multiplication_f* - *умножение*), *педант* - *formaliste_m* (*pédant_m* - *человек, выставляющий напоказ свои знания*), *салют* - *salve_f* (*salut_m* - *привет*) et les autres.

En réalité, il n'existe pas, jusqu'à présent, une théorie capable de rendre compte du problème des faux amis. Ce phénomène surgit toujours à partir des processus de confrontation cognitive entre des expériences linguistiques différentes. La sémantique différentielle est cependant un outil qui peut apporter des contributions théoriques pour mettre en évidence certains aspects liés à la question.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistant L.V. Ratomska.

ENGLISH PHRASEOLOGICAL UNITS WITH A NATIONAL COMPONENT AND THE WAYS OF THEIR TRANSLATION

During the study of any foreign language, it is necessary to learn not only vocabulary and grammar perfectly, but also to find out more about the culture and traditions of the country whose language is learned. Language reflects not only the modern life or culture, it reminds us of the experience of past centuries, passes on the values from one generation to another. The units comprise the knowledge of the culture and traditions, express the national character are called phraseological units.

The peculiarities of phraseological units relate to the difference in the way of thinking between nations. English phraseological units with a national component contain the image, which reflects definite culture. Nevertheless, these set expressions have the same meaning in various languages but they differ in their form and images.

Many linguists such as A. Kunin, V. Vinogradov, A. Smirnitsky and others distinguish originally English idioms with a national component and borrowed idioms with national images. According to this, originally English idioms can be divided into the following groups:

1) Phraseological units connected with the traditions and customs of British people: *baker's dozen, put smb. in the cart*;

2) Phraseological units connected with the English realias: *carry coals to Newcastle, to catch the Speaker's eye*;

3) Phraseological units connected with the historical facts: *in Dutch, talk like Dutch uncle*.

The borrowed idioms with national images can be in different groups:

1) International phraseological units that can be observed in a number of languages: *the Trojan horse, cross (or pass) the Rubicon*;

2) Biblical expressions: *in the twinkling of an eye, new wine in old bottles*;

3) Idioms of American origin: *do one's level best, green light, spill the beans*.

To translate English phraseological units with a national component the following ways are used: combined translation (word for word translation and transcoding), analogue translation, descriptive translation and different means of transformation.

To summarize mentioned above it is necessary to add learning idioms expands our vocabulary, provides being acquainted with the culture of the country and allows to understand the means of stylistic expression.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.P. Bidnenko.

Y. Vajniná
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania
Rukan Pire
Universidad de Colonia, Alemania

PROBLEMAS TRADUCTOLÓGICOS DE LA POESÍA

Los científicos posicionan la traducción como una especie del arte porque en una palabra se refleja y se imprime la herencia espiritual que se transmite a lo largo de las generaciones humanas, reuniendo y enriqueciendo diferentes culturas e idiomas. Especialmente por eso la traducción literaria de la poesía sigue provocando el interés de muchos investigadores.

El problema de la traducción literaria es quizás una de las más polémicas. Como se sabe, existe una gran cantidad de opiniones opuestas. Las cuestiones en torno de las cuales siguen debatiendo son las siguientes: ¿Qué es la traducción literaria: una copia o una nueva obra del arte? ¿Qué nivel de la libertad traductológica se permite? ¿Qué es más importante en la traducción: centrarse en las características de la literatura de la lengua meta o corregir la traducción según las reglas y tradiciones de la lengua materna? ¿Es posible obtener la traducción absolutamente adecuada al original, o qué traducción puede considerarse como adecuada?

Los expertos afirman que la traducción de poesía es la más complicada, porque se trata de un verdadero proceso creativo. Es necesario poseer la sutileza natural de la intuición lingüística, tener la capacidad de sintonizar con el autor, vivir con sus pensamientos y sentimientos. Dicha posición profesional provoca una contradicción: el traductor es una sombra del autor o su rival? El traductor debe luchar por la exactitud de la traducción sin olvidar que una traducción buena tiene su valor artístico individual. Es importante tener en cuenta que no todos los idiomas son "genéticamente" compatibles. Otra dificultad en la traducción del texto poético es crear un interlineal. La mayoría de los traductores no nativos, se basan en la traducción palabra por palabra, pero esta última no es capaz de presentar todos los valores estéticos y semánticos de la obra original. Además del trabajo duro con el texto original, comprensión lógica de la estructura y el significado de la obra, lo más importante en el trabajo del traductor es la capacidad del traductor de capturar el espíritu de la obra original, de sentir sus "nervios" poéticos. De lo contrario, se puede convertirse en un esclavo de los detalles teóricos de la traducción "seca" sin encontrar la clave para el texto traducido.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

LOS ARCAÍSMOS EN EL ESPAÑOL DE LATINOAMÉRICA

El problema del vocabulario obsoleto en el idioma español de América Latina sigue considerando como actual en las investigaciones científicas.

Los lingüistas españoles utilizan el término «arcaísmo» como básico para determinar las palabras que se refieren al vocabulario obsoleto. Los científicos que investigan los fenómenos idiomáticos siempre han prestado la atención al problema de arcaísmos léxicos, porque el proceso de arcaización en las vastas áreas de la lengua española, se desarrollaba de manera distinta y algunas palabras, que en la Península Ibérica se convirtieron en los arcaísmos, pueden considerarse como norma en las variantes del español de América Latina.

Las lenguas de América Latina son más conservadoras, los científicos están señalando que en las versiones lingüísticas de América Latina todavía se usan de manera muy activa las palabras, expresiones y formas gramaticales, que posicionan como formas arcaicas en España. Por ejemplo, tales palabras como *mercar* (*negociar*), *can* (*el perro*), *largo* (*generoso*) clasifican como arcaísmos en España actual, pero en la mayoría de los países de América Latina ellas mismas son del uso cotidiano. En Chile y Colombia la gente usa como las palabras comunes (en los valores mencionados) tales formas como *oscurana* (*la oscuridad*), *feriar* (*intercambiar*), *apelativo* (*apellido*), *fierro* (*hierro*), *recordar* (*despertar*), pero en España y algunos países de América Latina dicho léxico se consideran como obsoleto.

Parece interesante señalar que en durante un período temporal determinado en diferentes variantes regionales la misma palabra se define en una lengua como arcaica y en la otra – como una palabra común que se utiliza de manera activa y está en plena conformidad con las normas literarias modernas de la variante nacional. Además es necesario añadir que en un sector social una unidad léxica puede usarse ampliamente, pero en otras esferas ella se considera obsoleta y no literaria.

Concluyendo todo lo dicho, se puede decir que el estudio de los arcaísmos es necesario e importante porque permite comprender más profundamente el proceso dinámico del desarrollo de la lengua. Considerando que el vocabulario refleja la experiencia histórica, la cultura, el modo de vivir y las realidades de una nación en particular, el estudio de los arcaísmos, además, ofrece la clave para entender la mentalidad y la forma de pensar de la gente.

Consultora de investigación Catedrática Principal M.Y. Onischenko.
Consultor lingüístico Catedrático A.A. Pluschai.

ABBREVIATIONS IN BUSINESS ENGLISH AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION

The modern business world is evolving on daily basis, and this development affects the system of international communication. With the progress of various business sectors a lot of neologisms appear in the language. Current saturation of social life requires a search of more brief narrative of facts and events but without losing the information content.

The concept of abbreviation appeared in the age of antiquity – contraction of the words was passed for normal those days. The tendency to use abbreviations was in and out for many years. In modern English the theoretical basis of this notion was laid in the works of A.P.Shapovalova, S.M. Yenikeyeva, Y.V. Gorshunov, E.N. Galkina and many others.

In order to avoid problems concerning the translating of abbreviations it is important to figure out their classification.

Abbreviation is a shortened form of a word or phrase which consists of a group of letters taken from this word or phrase. The scholars' view on the classification is still not uniform: some of them consider that contractions and acronyms are also among the abbreviations, while others allocate them as a separate group. In our work we rely on the first classification given by S.M. Yenikeyeva. This classification is as follows:

- Initial abbreviations (*MP – Member of Parliament; GDP – Gross Domestic Product*)
- Conversions (*IFR – Instrument Flight Rules*)
- Acronyms (*NATO – North Atlantic Treaty Organization; SPA – Society of Professional Accountants*)
- Contractions (*lab – laboratory; ad – advertisement*)
- Compound-shortened words (*H-bomb – hydrogen bomb*)

On the basis of this classifications and characteristics of each type of abbreviations we can choose proper methods of translation. They are the following:

- Translation with the equivalent in the target language (*UNO – ООН; COMECON – СЕВ*)
- Borrowing of the foreign abbreviation (*CDROM; DVD*)
- Transliteration (*UNESCO – ЮНЕСКО; INTERPOL – Інтерпол*)
- Transcription (*BBC – Би-Би-Сі*)
- Taxonomical translation (*ICPA – Міжнародна комісія за боротьбу з алкоголізмом*)
- Creation of new abbreviation
- Zero translation

As in our work we consider the abbreviations in Business English, during the analysis and translation we determine that the most frequently used methods are translation with the equivalent and transliteration.

In modern linguistics the difficulties in the process of translating abbreviations still exist in spite of the fact that there are multiple dictionaries of abbreviations and other references. Therefore, the investigation of this issue is urgent, especially in the field of Business English.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.V. Zinukova.

A. Yakovenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

TEXT AND DISCOURSE

There are important forms and methods of human interaction in communication. It is essential to solve problems of communicative behavior and patterns of thinking in situations of human interaction. Text and discourse are directly manifested in the culture of communication as an important aspect of linguistic identity formation as an active participant in social environment.

Such scholars as E. Kazakova, V. Kubko, K. Serazhym, I. Yaroschchuk have considered peculiarities of discourse and text.

Based on scientific works, we can give definitions of these terms. The concept of a discourse is often associated with types and forms of the speech, the principles of formation of the message, its rhetorics (monological, dialogical, etc.), speech peculiarities of every person and groups (personal, unique, authoritarian). According to scholars, discourse is a kind of speech, a kind of functional style as well as its implementation in different areas of communication; as a genre of fiction.

Text is a complex phenomenon in linguistics, which performs various functions involved in the communication, helps to store and transmit information in space and time, captures the psychic life of the individual, and is the product of a particular era, a form of existence of culture. Text as a result of communication represents a semantic integrity (thematic unity), communicative cohesion and structural unity.

It is essential to define what the difference between discourse and text is. Discourse is a body of texts, the relationship between which is based on semantic criteria, i.e. the texts of the same discourse are united by a common subject, topic, concept, semantic relations. The scholars point out that discourse is a collection of texts, united by a common topic, and its peculiar feature is an intentional nature, which enables perception and identification of texts as linguistic correlates of certain socio-cultural, political and ideological experience. It is important to note that discourse is directly related to speech, while the text is the system of language.

Hence, we can summarize that discourse is not only general organization of language code in communication, but also it is the field where individuals meet under specific psychological and social circumstances.

An essential ability of linguistic individuality is to build and perceive complete discourses according to the communicative intent within a communication given specific semantic and pragmatic and grammatical structure, correlation of extralinguistic and linguistic components.

We clarified that text is the result of communication, its structural and linguistic element and a final realization at the same time. Thus, discourse and text are not the same because discourse is collection of texts, united by common characteristics.

Scientific and language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

V. Yaskevich

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LOS SINÓNIMOS EN NUESTRO DISCURSO

En nuestra vida los sinónimos juegan un papel muy importante. Gracias a los sinónimos suena inteligente y melodioso cualquier discurso, eso también nos permite evitar tautología día a día. Los sinónimos son palabras diferentes en sonido y la ortografía, pero tienen el mismo o muy cercano significado léxico: *bravo-valiente, oscuro-sombrio, repentino-inesperado, poco profundo-superficial*, etc. El propósito de los sinónimos es aumentar la expresividad del discurso, establecer la libertad de monotonía en la expresión. No podemos decir que los sinónimos son completamente idénticos en significado: cada sinónimo tiene una connotación especial que lo distingue de otros sinónimos: *rojo-rojizo-púrpuro*, etc. Los sinónimos son pares de palabras: *rápido-pronto-acelerado*, en una palabra, la primera voz es dominante, es decir, tiene un significado más general, un matiz neutro en la estilística. Los sinónimos ayudan a mostrar la diferencia de matices de significado de las palabras ambiguas como cada valor es una palabra ambigua y está incluida en las filas de varios sinónimos: *frescos - pescado fresco (virgen); pan fresco (suave); periódico fresco (hoy); ropa de cama limpia fresca (limpia y recién lavada); brisa fresca (frescura); hombre fresco (nuevo)*, etc. Además, los sinónimos forman parte de una gran lengua de signos. Se utilizan para resaltar los matices de significados diferentes y para mejorar las imágenes y la representación artística de la expresión: *¿Qué es el mar? ¿De qué color es? ¿es gris? Es azul, turquesa, esmeralda, azul, celeste*. Es azul, por supuesto. La mayor parte de lo azul en el mundo es azul.

En general, las palabras son sinónimos de una parte de la oración, pero hay sinónimos gramaticales, por ejemplo, frases de participio verbal con sinonimia y la parte subordinada: *cuando pasé por esta cámara, lo conocí -*

pasó la casa, me encontré con él. Con el fin de recoger los sinónimos de las palabras es necesario tener un vocabulario considerable, en especial, lo que posibilita crear la serie de sinónimos. Se puede utilizar el esquema de esta manera: presentar la característica u objeto que necesitamos para recoger sinónimos, o a través de la asociación construir una cadena de palabras: *corriendo el tiempo (guerra, desastre, tristeza, etc.) – complejo, difícil, trágico, momento peligroso; corriendo corredor (velocidad, aspiración y otros.)* – un propósito valiente, desinteresado, sin lucro. Sin embargo, cuanto más se lee y escucha, más fácilmente se va a buscar un sinónimo de la palabra. Si tiene alguna dificultad el que tiene que hacer inmediatamente el trabajo, puede rebuscar las palabras de sinónimos los que responderán a su pregunta a través de la idea y le ayudarán a determinar el rango de valores de la palabra en cuestión.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

A. Yefremova
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

DES PRÉPOSITIONS ET DES ARTICLES DEVANT LES NOMS PROPRES

Il y a des différents cas de l'utilisation des articles de la langue française. Les noms des continents, des pays et des régions sont utilisés d'habitude avec l'article.

D'habitude on met l'article devant les noms des pays et des continents: *la France, le Japon, les Etats-Unis, l'Afrique*. Les exceptions: *Chypre, Haïti, Cuba, Israël, Ceylan, Madagascar, Monaco, Taiwan*.

Les noms géographiques s'achevant en -e, sont habituellement les mots du féminin. Voilà les exceptions: *le Zaïre, le Mexique, le Mozambique, le Cambodge*. Les noms des pays, qui se terminent en -e portent vers le féminin: la Suisse, la Russie, le Hollande. Les noms des continents: *l'Europe (f), l'Afrique (f), l'Amérique (f), l'Asie (f), l'Océanie (f), l'Antarctique (m), l'Arctique (m), l'Ukraine (f), l'Islande (f), l'Arabie Saoudite (f)*.

En general, dans la langue française devant les noms des villes l'article n'est pas mis *Paris, Vienne, Tokyo*. Mais: *Le Havre, Le Caire, Le Mans, La Havane, La Nouvelle-Orléans*.

Si devant telles villes du masculin on met les articles à, de et la fusion réussit: *au Mans, au Caire*. Si la ville a une définition-adjectif, devant lui on emploie l'article (le). Par exemple: *Toronto et Montréal sont les deux les plus grandes villes du Canada. Le grand Montréal compte une population de plus de deux millions de personnes*.

Après les verbes du mouvement devant les villes on met le prétexte (à) ou (de): *à Paris — de Paris*. S'il s'agit du siège, devant le nom

géographique de la région, ou les pays, ou les terrains (territoire) sont utilisés les prétextes *en, dans le (s)*:

1) *en* est utilisé devant le nom géographique du féminin: *en Bretagne, en Espagne*;

2) *dans le* est utilisé devant le nom géographique du masculin; *dans le Cantal; dans le Maroc*;

3) *dans les* est utilisé devant le nom géographique du pluriel: *dans les Alpes, en Andes*.

Au cas où le nom géographique commence par la voyelle il y a une réduction jusqu'à d': *Gouvernement d'Andorre, Ambassade d'Italie*. Devant h aspiré la voyelle ne tombe pas: *Ambassadeur de Hongrie; L'ambassadeur de la Hongrie; Je viens de Himalaya; Je suis venu de Gimalaev*.

Quoique, en règle générale, le nom soit introduit dans le discours par un article, il y a de nombreux cas où l'article est absent.

Consultant scientifique et linguistique :Maître-assistant L.V. Ratomska.

D. Zemlianaia

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

COHESION AND COHERENCE IN ENGLISH LANGUAGE

A problem of cohesion and coherence is the aspect of linguistics which was studied by a number of language specialists in the spheres of stylistics, linguistics, philology and semiology such as Robert De Beaugrande, Wolfgang U. Dressler, M.A.K. Halliday and Ruqaiya Hasan.

The term coherence determines the connection of ideas at both the idea and the sentence level. The text is believed to be coherent, when all the readers can easily understand the text, because it is linked together properly through the use of such syntactical features as deictic, cataphoric and anaphoric elements or a logical tense structure, as well as presuppositions and implications connected to general world knowledge. A text is coherent if it makes sense.

The term cohesion makes the text meaningful, because it holds the text together through linking at the level of grammar or lexis. In other words, cohesion links different sentences, paragraphs or sections by usage of the adverbials, synonyms, conjunctions, etc. It is a very important aspect of academic writing, because it immediately affects the tone of somebody's writing.

The example of a cohesive sentence:

Claire went to the cafe and bought a cup of perfect coffee then she drank it.

Here we can observe the same sentence but without cohesion:

Claire went to the cafe. Claire bought a cup of perfect coffee. Claire drank a cup of perfect coffee.

Cohesion and coherence are very significant aspects of many languages. Cohesion refers to connectivity in a text, while coherence refers to how easy it is to get the idea of the text. A text can have a coherence, when the parts are linked together, but incoherent, when meaningless.

Scientific and language supervision by Associate Professor L.I. Semerenko.

Y. Zhornovaya
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LOS ANGLICISMOS EN EL ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

El español se desarrolla constantemente, se enriquece por las nociones nuevas y refleja la concepción del mundo de la nación. Se sabe bien que el inglés influyó mucho sobre el idioma español. Los investigadores piensan que desde el siglo XVII los anglicismos penetraron en español primeramente en la esfera social.

La mayoría cree que en España hablan solamente una lengua. Pero el idioma oficial de España es no sólo el español (el castellano) sino también tres lenguas más, que son oficialmente reconocidas en el país. Son el gallego, el catalán y el euskera. El gallego parece al portugués en cuanto a la sintaxis y el léxico. Cerca de 4 mln de personas hablan esta lengua. 70 % de ellos viven en España, otros en Portugal y Latinoamérica. En algunas partes de la Andorra, Francia y Sardeña hablan el catalán. Es la lengua materna para casi 4 mln.de personas. El idioma euskero es el más insólito entre otros de España. Es la lengua maternal para 600 mil de personas. Además, en las condiciones modernas hay unas tendencias de la formación de nuevosdialectos. Un ejemplo convincente de esto es la mezcla de español e inglés - el ingléñol (o Spanglish).

Los logros de los americanos en las esferas tecnológicas, económicas y culturales contribuían a la aparición de muchos anglicismos, que extendieron no sólo en español, sino también últimamente se usan frecuentemente en otras lenguas.

Se puede dividir los anglicismos en el español en los que:

- Se usan a menudo, (son las nociones y los términos en la lengua hablada);
- las nociones de profesión especializada y los términos, en particular las palabras del estilo científico y publicístico.

Hay diferentes posiciones acerca del uso de los anglicismos. Unos lingüistas cuentan que en la lengua deben ponerse solamente aquellas palabras nuevas aceptadas por Real Academia Espanola (RAE), pero otros permiten el uso de todos los nombres de lengua, y los terceros invitan a

emplear los préstamos solamente en caso de que en la lengua no hay palabra conveniente o la combinación para designación de la noción nueva.

Muchos lingüistas y científicos piensan que los anglicismos destruyen la cultura, tradición, unicidad del español, pero también permiten los préstamos de las palabras extranjeras. La aportación de las palabras extranjeras en el español es justificada en caso de la ausencia de la conformidad análoga en la lengua.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

K. Zhuk
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LUGAR DEL IDIOMA ESPAÑOL EN EL MUNDO MODERNO

En el mundo actual la lengua española es una de las más estudiadas en el mundo. El número de personas que hablan español es impresionante. El español es el segundo idioma por el número de hablantes en el ranking después del idioma chino.

Como lengua internacional el español ocupa también la segunda posición después del inglés. Pero aparte de eso, el español tiene una gran cantidad de títulos y privilegios pues es el idioma oficial veintiún países, en los EEUU. El español es oficial en asociaciones importantes como la Organización de los Estados Americanos, la Unión de Naciones Suramericanas, el Mercado Común del Sur, Comunidad del Caribe, la Comunidad de Estados de América Latina y el Caribe, en la comunidad iberoamericana de naciones, así como en la Unión Europea. En su artículo sobre el idioma español la hispanista Kudiyarova describe las características interesantes del papel de la lengua española en América Latina como uno de los elementos básicos de la civilización en la transformación del espacio cultural y lingüística en el hemisferio occidental.

La presencia se observa claramente en su expansión en los Estados Unidos ya que la migración masiva de los hispanos en los EEUU en los últimos años ha llevado al hecho de que los territorio de los estados de las partes del sur y el oeste son muy *invadidos* por el español, en la actualidad el español ha ido adquiriendo un estatus oficial y de *preferencia*. Por ejemplo, en California, se estableció oficialmente el bilingüismo, y tienen los mismos derechos, junto con el inglés en Nuevo México, mientras que en Texas las instituciones públicas están obligadas a publicar documentos oficiales en dos idiomas, y es regla.

El crecimiento de la población hispana en los Estados Unidos también tiene un grave impacto en la política interna del estado, por lo que es particularmente relevante no sólo a las cuestiones de la reforma de las legislaciones de migración, sino también de la búsqueda de formas efectivas

de interacción migratoria entre los grupos sociales, lo que tiene cada vez mayor influencia en la económica y la política. Por ejemplo, en la élite política estadounidense el español se percibe como norma, así el ex-presidente George W. Bush y su hermano Jeb Bush, ex-gobernador de Florida, son fluidos en español.

A pesar del hecho de que entre los países del habla hispana figuran tales países grandes como Argentina, México, Chile, España, ellos, por supuesto, son responsables de la promoción de su lengua y cultura en el mundo.

Con el tiempo, los países han creado un conjunto de instituciones, cuyo propósito se centra en formar una nueva imagen del país y difundir tanto la lengua como la cultura hispánica aun fuera de los territorios nacionales.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliushchai.

A. Zizinska

Borys Grinchenko Kyiv University, Kyiv, Ukraine

SPEECH ACT OF REQUEST IN MIDDLE ENGLISH

Diachronic analysis of speech acts (SA) has been the object of the study in recent years (J. Culpeper, Th. Kohlen, A.H. Jucker, I. Taavitsain, D. Archer). In our research seek to explore how English requests vary in Middle English (ME) in XII–XV centuries.

According to Searle, the SA of request belongs to the class of directives i.e. that by uttering a request the speaker tries “to get the hearer to do something”. Structurally the English request can be declarative, interrogative and imperative.

Requests in ME were presented by the imperative which was formed by the base form either of the verb alone or with a non-modal auxiliary, so-called a pseudo-auxiliary like *wende (go)*, *come (come)* or *lete (let)*.

Let-requests are diachronically stable and almost haven't changed within the period under investigation. Such type of requests was formed with the help of a pronoun and a verb, and had the following structure: ***lete/let + Pron + Verb***.

(1) “***Let him us alle knighte / For that I sure righte!***” (KingHorn, 519)

We maintain that *let*-requests are clearly of some importance in the historical context. *Let* is frequently used to denote ‘allow’ or ‘cause’. So instead of requesting the hearer to do something, the speaker asks the hearer ‘to allow’ or ‘to cause’ him/her to experience the results of the request action. Kohlen and Aijmer categorize them as conventional indirect request.

SA of request was often introduced by politeness markers such as *pray* or *praieth* (later *prithe*), and accompanied by pronouns *thou*, *the (thee)*, *ye* or *you*.

(2) *Tel me, y the pray!* (Amis and Amiloun, 794)

Requests in the form of imperatives were also formed by means of *do-* or *be-*periphrasis which may be emphatic, especially with negatives.

(3) *Masenger, do me surté, / That thou nelt nought discure me / To no wight!* (Bevis of Hampton, 73-75)

(4) *"Ac, fader, "she saide, "be me red..."* (Bevis of Hampton, 661)

Gilman and Brown point out that imperatives followed by the second-person subject such as *Take thou, Wende the* are more polite than simple imperatives.

Our investigation has revealed that the SA of request in ME has developed greatly comparing to those of the Old English where mostly the imperatives. In ME we can see the usage of politeness markers, conditional sentences and other means of making a request.

Scientific supervision by Associate Professor L.P. Kalytiuk.

Y. Zubko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

USE AND TRANSLATION OF NEOLOGISMS IN BUSINESS ENGLISH

The dynamic development covers all areas of human activity. Thanks to globalization, there is a need to improve efficiency of communication in business environment. Requirements for the translation of business literature are growing continuously. Especially we are talking about neologisms. Neologisms are sources of vocabulary's renewal. First of all, the theoretical consideration of these words or phrases is concentrated on the problems of translation. So this work is devoted to neologisms in business English. Also we used lexicographical practice of such authors as I. Alexeyeva, L. Raiitsky, V. Bondarchuk, O. Zelenska.

Neologisms arise from the needs of society to identify new phenomena or processes. Some of the words remain neologism until they become widespread. For example, stagflation is actively used now. Neologisms are new words which were included the English vocabulary recently. Neologisms are frequently used in oral communication and often pop up in conversation. Many of them were created due to economic changes as well as new trends and technologies.

We would like to present the main methods of forming neologisms:

1. Derivation is very common. This derivation is divided into three types:

1.1. Derivative word is formed by suffix (*Globality, plateauing*);

1.2. Derivative word is formed by prefix (*Pre-privatization*);

1.3. Derivative word is formed by suffix and prefix (*De-genericize, restructuring*).

2. Borrowing from one language to another (*Maquiladoras*).
3. Semantic derivation (result of development of the secondary meaning and new features on the basis of already available similarities) (*To google - part of speech changing*)
4. Conversion (*Lean in, disaster capitalism*).
5. Reductions and abbreviations (*Bitcoin, Politainment, CIO, Just-in-time, Intrapreneur*).

We have identified following techniques of the translation of neologisms:

1. Transliteration (transmission of letters that make up a word by the letters in another language).
2. Transcription (letters of another language convey the sound of the English word).
3. Calque is replacement parts and words in stable combinations (exact translation of a separate part of the lexical units).
4. The descriptive method is used when you can't use the methods described above.

Surely, in the process of translation we can use several methods simultaneously. But usually only one translation method remains. Therefore, at first, we have to define how these neologisms were formed. Conciseness and accuracy are the most important criteria in evaluation of the translation quality.

Neologisms are the result of economic development. It's the huge responsibility for Ukrainian entrepreneurs, scientists, economists and politics to use these words correctly. Because it promotes mutual understanding and respect between the interlocutors.

In the process of our research, we have identified that the descriptive method is the most frequently used, as it conveys the meaning of the word in the most accurate way.

Scientific and language supervision by Lecturer K.G. Zavizion.

В. Гайдар

*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
Дніпропетровськ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ БАЛАДИ РОБЕРТА БЕРНСА “ДЖОН ЯЧМІННЕ ЗЕРНО”

Розглядається балада “Джон Ячмінне зерно” шотландського поета Роберта Бернса та її переклади. У статті робиться спроба виявити основні художні мотиви поетичного зразка і охарактеризувати стилістичні прийоми створення образності. Історія літератури знає мало імен, оточених такою глибокою пошаною і любов'ю співвітчизників, як

ім'я уславленого шотландського поета Роберта Бернса. На прикладі поетичного доробку “Джон Ячмінне зерно” поет прославляє рідний народ, майстерно використовуючи для цього улюблений образ шотландського фольклору. Жорстокі й віроломні королі заорюють Джона Ячмінне зерно у землю, а коли він вибивається з-під землі, зрізають під корінець, молотять, віють, кидають у вогонь, розтирають між жорнами. Але Джон Ячмінне зерно продовжує жити і сповнювати мужністю серця нездолених.

У даній статті робиться спроба дослідити особливості перекладу балади, перекладацькі методи та принципи С.Я. Маршака та К.Д. Бальмонта. Також автор має на меті проаналізувати стилістичні засоби, до яких вдається автор балади з метою розкриття головної теми поетичного доробку.

Питання української бернсіани потребує подальшого вивчення. Адже немає ще жодного повного збірника поезій Роберта Бернса українською мовою. Дві збірки поезій перекладених на українську мову, вийшли досить давно (Р.Бернс. Вибране (1959), (Р.Бернс. Поезії (1965)). Збірка “Роберт Бернс. Поезії” в основному повторює однотомник 1959 року. Переклад здійснили В.Мисик та М.Лукаш [4].

Полум'яним патріотичним гімном є балада “Джон Ячмінне зерно” (1782). Бернс в алегоричній формі зображає героїчне минуле шотландського народу і висловлює тверду певність в справедливості його багатовікової боротьби. Тяжкі випробування, що припали на долю шотландського народу, не зламали його, а загартували, виховали в ньому якості, що забезпечать йому перемогу у вирішальному бою – ця думка поета пронизує алегоричні образи балади і є її провідною темою. Запоруку перемоги Бернс бачить в єдності і згуртованості шотландців, в їх вірності національно-визвольним традиціям. Про це свідчить кінцева строфа балади. Звертаючись до шотландського народу, поет говорить:

*Нехай же кожний піднесе
За Джона келих свій,
Щоб рід його не припинявся
В Шотландії істарій!
(Балада «Джон Ячмінне зерно»)*

Наші кращі перекладачі - завжди люди високої культури і великого таланту, помноженого на любов до своєї справи і нескінченну здатність до роботи - як над художнім словом, так і над собою. Поезія Р.Бернса була головною любов'ю всього літературного життя Самуїла Яковича Маршака. Саме тут проявився особливий перекладацький дар Маршака. Він не просто вивчав мову, він вбирав історію країни, звичаї, звичаї народу. У читача виникає ілюзія, ніби сам Бернс писав свої вірші російською мовою. По всьому своєму складу перекладені Маршаком вірші здаються оригіналами [3].

Перекладацька діяльність Костянтина Дмитровича Бальмонта - значний внесок у російську культуру. Значне місце в творчості російського поета займає англійська література. К. Бальмонт шукав такий метод перекладу, при якому формальні ознаки і зміст становили гармонійну єдність [5].

Балада “Джон Ячмінне зерно” на англійській мові починається саме так:

Robert Burns
John BARLEYCORN
A ballad

I

*There was three kings into the east,
Three kings both great and high,
And they hae sworn a solemn oath
John Barleycorn should die.*[2]

Звідси впливає форма оригіналу: непарні рядки (1, 3-я) написані чотиристопним ямбом, парні (2, 4-я) - тристопним. Порядок рим: abcb. Версія Бернса робить розповідь трохи таємничою і, хоча і не оригінальна, вона стала моделлю для більшості наступних версій балади. Існує безліч перекладів балади, але для порівняння взяті варіанти К. Бальмонта і С. Маршака. Бальмонт пропонує наступний переклад: *Три сильных было короля, / Решили заодно, / Клялись, что он погибнет – Джон / Ячменное Зерно.*

У Маршака інший варіант перекладу: *Трёх королей разгневал он, / И было решено, / Что навсегда погибнет Джон / Ячменное Зерно.*

На наш погляд, лексично більш точним очевидно стає перший варіант. Тут і клятва, згадана Бернсом, і сила королів, також зазначена в першоджерелі. Що стосується рими, обидва автори з упертою наполегливістю до кінця вірша слідують берновській чоловічій рими. Закриту риму оригіналу перекладачі знову-таки дружно змінюють. Тільки у Маршака це пропорційна відкрито-закрита “суміш”, в той час як Бальмонт при наявності лише однієї пари римованих рядків у строфі пропонує відкритий різновид рими.

Наступний чотиривірш в перекладах Бальмонта і Маршака відповідно звучить наступним чином: *Взялись за плуг и, землю взрыв, / Его – туда, на дно. / И поклялись, что умер Джон / Ячменное Зерно. Велели выкопать сохой / Могилу короли, / Чтоб славный Джон, боец лихой, / Не вышел из земли.* І знову переклад Маршака здається не цілком точним лексично: і соха замість плуга, і бійцем бідного Джона шотландець начебто не називав.

Далі йде строфа про прихід весни. Бальмонт переводить її в такий спосіб: *Но вот светло, пришла весна, / И дождь звенел, как смех; / Встал Джон Ячменное Зерно / И поразил их всех.*

Маршак, як і завжди, щедрий на метафори і нові гармонійні образи: *Травой покрылся горный склон, / В ручьях воды полно, / А из земли выходит Джон / Ячменное Зерно.*

У восьмому рядку цікаво відзначити використання старої форми *turnedo'er* (“крутили”). Бальмонт не пропонує стилістичного еквівалента цієї форми, але в цілому, як і завжди, досить точний у передачі змісту: *Швырнули на спину его, / Терзали – да и как. / И вывесили всем ветрам, / Вертели, так и сяк.*

Маршак нічого не говорить про спину (оригінал: “они положили его на спину”), при цьому згадує ранок: *Дубасить Джона принялись / Злодеи поутру, / Потом, подбрасывая ввысь, / Кружили на ветру.*

Бальмонт і Маршак пропонують наступні варіанти перекладів дев'ятої строфи відповідно: *Налили ямину водой, / Чтоб он туда нырнул, / Чтоб Джон Ячменное Зерно / И плавал, и тонул. Он был в колодец погружён / На сумрачное дно, / Но и в воде не тонет Джон / Ячменное Зерно.*

Як бачимо, “дна” в оригіналі немає. Але, що парадоксально, воно присутнє практично у всіх відомих перекладах (Багрицький “пошёл на дно, на дно”, Михайлов: “и угодил на дно”). Перекладу наступної строфи Маршак не пропонує. А от Бальмонт пропонує так: *Опять – на землю, вновь – терзать, / Умножилась беда: / Чуть знаки жизни он явил, / Туда его, сюда.*

Якщо сьома строфа була кульмінацією вірша, то кульмінацією всіх поневірянь явно стає одинадцята строфа. Бальмонт настільки близький до оригіналу, що його варіант навіть не потребує цитування. А ось Маршак знову дозволяє собі деякі вільності: *Не пощадив его костей, / Швырнули их в костёр, / А сердце мельник меж камней / Безжалостно растёр.*

Мельник у Маршака явно набуває рис ката. Цьому сприяє емоційно забарвлена лексика: *швырнули, безжалостно*. Все це цілком доречно, якщо згадати про гніт, якому піддавався шотландський народ. Дві заключні строфи - кода віршу - в смисловому плані як би звернені до майбутнього. Ці рядки як би втрачають смислову віднесеність до королів, до легенди в цілому. Вони стають своєрідним заповітом Джона, причому заповіт цей складено на користь всіх читачів Бернса. Цікаво, що Маршак взагалі не згадує Шотландію в своєму варіанті перекладу: *Так пусть же до конца времён / Не высыхает дно / В бочонке, где клокочет Джон / Ячменное Зерно!*

Версія Бальмонта зберігає у фінальному рядку ім'я країни, що цілком логічно і патріотично (зрозуміло, в цьому випадку передається в першу чергу патріотизм автора оригіналу): *Так выпьем дружно. Славься, Джон / Ячменное Зерно. / Его ж потомство – да живёт / В Шотландии оно.*

Разом з вищесказаним не можна не відзначити, що автор перекладу надто старанно прагне до точної передачі лексики. Погоня за оригіналом виливається в такі неприємні особливості вірша, як втрата поетичної струнності [1].

Підводячи підсумки, відзначимо, що обидва переклади заслуговують на високу оцінку та увагу. Завдання перекладача дуже важка, тому що кожен розуміє письменника по-своєму і передає його думки через призму своєї свідомості. Дуже важко говорити про перевагу одного перекладу над іншим, так як в кожному з них можна знайти свої недоліки і переваги. Як показує практика, в більшості видань Бернса використовується переклад Маршака. Можливо, тому, що Маршак зміг зблизити шотландського гостя з російською душею, оживити його в очах читача. Але все-таки, переклад Бальмонта невинувато часто не беруть до уваги. У ньому немає літературних штампів, але відчувається поетична свіжість і соковитість. Варто додати, що його точність, майстерний підхід і практично дослівна передача оригінального тексту не можуть не вражати. Найкращий перекладач - не той, хто перекладе поезію, а той, хто перекладе поета. Дух поезії важливіше літери, і найточніший переклад навряд чи стане вдалим.

Список використаних джерел

1. Смирнов А. Ячменное «Я» / А. Смирнов // Вопросы литературы, – 1998. – № 6.
2. Williams R.V. Lloyd A.L. The Penguin Book of English Folk Songs, 1959.
3. Бернс Роберт в переводах С. Маршака. – М.: Худ. лит., 1959.
4. Бернс Р. Українською мовою / Р. Бернс // Всесвіт. – 1959. – № 12.
5. Куприяновский П.В. Поэт К. Бальмонт. Биография. Творчество. Судьба / П.В. Куприяновский, Н.А. Молчанова. – Иваново, 2001.

Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

А. Жиліба

*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
Дніпропетровськ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ІМЕН ВЛАСНИХ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ НА ПРИКЛАДІ МУЛЬТФІЛЬМУ “ТАЧКИ-1”

Перекладами різної аудіовізуальної продукції почали займатися дуже давно, але саме теоретичним обґрунтуванням проблем такого особливого перекладу-у другій половині ХХ ст., а розвиватись ця галузь

почала лише в останні два десятиріччя. Це питання хвилювало багато вчених, найвідоміші з них: І. Гамб'є (Y. Gambier), Ф. Діас (F. Dias), А. Сербан (A. Serban) М. Мунйоз Гил (M. Munoz Gil), Дж. Д. Сендерсон (J.D. Sanderson). Х. Діаз Синтаса (J. Diaz Cintas) та ін. Є й науковці, які спеціалізувалися саме в дублюванні: М. Мунйоз Гил (M. Munoz Gil), Дж.Д. Сендерсон (J. D. Sanderson). Р. Антоніні (R. Antonini).

На жаль, в Україні аудіовізуальному перекладу приділяється надзвичайно мало уваги, а свідоцтвом тому є погана якість продукції, не дуже адекватний переклад багатьох мультфільмів та фільмів, які з'являються на наших екранах.

Власні назви (ВН) є унікальними мовними знаками. Вони вказують на конкретний об'єкт, не класифікують його і не відносять до розряду ідентичних об'єктів. У мові, поза межами тексту, ВН не мають денотативного значення [1, с. 16]. Навіть сема статі, яку можна виділити у деяких антропонімах, не є інваріантною. У ВН в основному відсутній розподіл за ознакою статі, яку не завжди можна виділити. Широка представленість ВН у мові, специфіка їх функціонування обумовили виокремлення досліджень ВН в окрему мовознавчу галузь – ономастику [2, с.110]. Поява власних назв пов'язана з багатьма потребами людства, наприклад, з індивідуалізацією, також обумовлена переважно соціокультурними факторами.

Такі відомі вчені як С. Влахов та С. Флорін запевняли, що власні імена дуже часто вживаються автором для того, щоб надати характеристику певному герою, персонажу, і є основою образної системи твору [3, с.99]. Саме тому перекладач має першочергово дослідити семантику власних назв, щоб цілісно побудувати систему образів твору. Особливо цікаво, що кожен автор, коли дає своєму герою певне ім'я, закладає в нього і певне, часто зрозуміле тільки йому, значення. Дуже часто це значення відповідає поведінці, манерам, характеру персонажа.

Існує безеквівалентна лексика, і саме до неї ми можемо віднести власні назви, які досить складно перекладати, щоб передати в повній мірі всі значення, які хотів закласти в певне ім'я сам автор. Дуже важливо, що власні імена не мають додаткової конотації або семантичного значення, а лише передають енциклопедичну інформацію, як казав П.Ньюмарк. Він вважає, що найбільш оптимальним та грамотним способом перекладу власних імен є відтворення лише графічної оболонки слова з мови оригіналу на мову друготвору [4, с. 73]. Власна назва стосується лише певного героя і виконує досить символічну функцію. Надзвичайно важливо при формуванні образу героя значення, походження імені, а також його звучання. Правильно підібране ім'я підсилює емоційне враження, а не тільки показує зв'язок форми і значення, як вважає К.Б. Зайцева [5, с. 6].

Першим повнометражним мультфільмом, який був перекладений на українську мову, був мультиплікаційний фільм “Тачки” (“Cars”, 2006). Тож, цей мультфільм має історичне значення в практиці перекладу мультфільмів в Україні. Переклад цього мультиплікаційного фільму було виконано на високому рівні Олексою Негребецьким, хоча й з певними недоліками, зокрема це стосується перекладу антропонімів. Негребецький дійсно професійно опрацював цю останню новинку кіно, і тим самим доказав усьому світу, що Україна зробила справжній прорив в перекладацькій діяльності мультфільмів.

Щоб створити адекватний переклад антропонімів, а також не втратити при цьому первинне повідомлення, яке закладав у власні імена автор, у мультфільмі “Тачки-1” необхідно простежити походження та значення імен таких головних героїв.

Ім'я головного персонажа цього мультфільму – “*Блискавка МакКвін*”, тобто *Lightning McQueen*. Це ім'я досить специфічне, автор вибрав його навмисно, бо персонаж дуже швидкий, імпульсивний та непередбачуваний гонщик, як блискавка. Олекса Негребецький вирішив не змінювати це ім'я у перекладі, бо воно дійсно в повній мірі характеризує цей образ.

Ще одними з головних героїв є *Bob Cutlass* та *Darrell Cartrip* – два коментатори перегонів, які одразу привертають увагу своїми яскравими іменами. О. Негребецький переклав їх на українську мову *Боб Картер* та *Дарелл Кардан*. Якщо ж дослідити походження оригінальних імен, то з'ясуємо, що *Cutlass* - це марка автомобіля 1961-1999 рр. випуску, а прізвище *Cartrip* утворено з двох слів – “car” та “trip”, а означає це «подорож автомобілем». Автор недаремно дав такі імена, бо *Cutlass* - це марка автомобіля і до неї належав перший коментатор, а *Cartrip* означає, що цей персонаж дуже багато подорожував від одного місця змагань до іншого, тому й сам сказав, що “намотав не одну сотню кілометрів”.

На нашу думку, переклад пана Олекси не зовсім доцільний, бо перекладач використав тут автомобільну термінологію, а вона буде не дуже зрозуміла цільовій аудиторії цього мультиплікаційного фільму, тобто дітям 10-12 років. Більш вдалим перекладом був би такий варіант: “*Боб Запорожець*”, бо це “наша” марка автомобілів тих же часів, і “*Дарелл Самохід*”, бо кардан, тобто карданний вал - це спеціальний прилад в автомобілі для передачі крутильного моменту між валами, а картер - це нижня частина двигуна, така термінологія не дуже зрозуміла дітям. Таким чином, запропонований нами переклад був би більш доцільним та краще сприймався українською аудиторією.

Далі слід звернути увагу на ще один не досить вдалий варіант перекладу головного спонсора перегонів - компанію *Dinoco*. Негребецький переклав цю назву на українську мову як “*Дайношось*”.

Не дуже доцільний переклад, бо оригінальна назва складається з символу нафтової корпорації Sinclair Oil Corporation і фірми, що постачає паливо для перегонів NASCAR, Sun-Oco. Тому, на наш погляд, краще підійшов би переклад з додаванням закінчення “ко” до назви якоїсь української автозаправної станції.

Багато і вдалих перекладів антропонімів у “Тачках”. Наприклад, власна назва *Snot Rod* у перекладі Негребецького “Шмаркач”, а дослівно перекладається як “сопливий стержень”. Цей персонаж так назвали, бо він багато чхає та має хронічний нежить. Чхає він досить часто, і не завжди може втримати цей позив, саме тому варіант “Шмаркач” є вдалим і в повній мірі характеризує героя. Ще можна згадати буксирний автомобіль “Сирник”, який в оригіналі “Tow Mater”. “Tow” це буксир, а “Mater” це ім’я цього буксира. Коли цей персонаж знайомився з головним героєм, то він відкинув “буксир” і представився як *Метр*. У перекладі на українську мову “буксирник” без перших трьох літер - *Сирник*. Саме це і майже ототожнило значення до оригіналу і надало певну комедійність цьому герою.

Таким чином, дуже важливе з’ясування походження власних імен, що призводить до розуміння заплутаного змісту певного імені. Не менш важливим є і обрання доцільного та влучного способу перекладу. Їх можна виділити два види: 1. Транскрипція – це перекодування іншомовних слів за допомогою літер алфавіту приймаючої мови. При цьому не використовуються додаткові значення і знаки [6, с. 160]. Такий прийом застосований у “Тачках” при перекладі таких імен, як *McQueen (МакКвін)*, *Mia (Міа)*, *Tia (Тіа)*, *DJ (ДіДжей)* та ін. 2. Транслітерація (за визначенням М. С. Заричького) – це особливий переклад, який відтворюється тільки на рівні графем та заміною літери однієї системи письма назвами літер іншої системи письма [7, с. 26]. Спосіб транслітерації застосований у мультфільмі “Тачки” у перекладі таких антропонімів: *Kori Turbowitz (Копі Турбович)*, *Lizzie (Ліззі)*, *Harv (Гарв)* та ін.

Лише вивчення структури і походження, а також поп-культурних реалій та асоціацій передбачає влучний переклад антропонімів [8, с.203]. Семантика власної назви не менш важлива, бо саме вона визначає головні характеристики, риси героя, а також важлива для розуміння загального та міжкультурного контексту та алюзій. Досить цікавим моментом є те, що транслітерація є найуживанішим прийомом перекладу антропонімів у “Тачках”. Слід зазначити, що деякі запропоновані О. Негребецьким варіанти перекладу власних назв потребують вдосконалення, щоб бути більш зрозумілими українській аудиторії.

Отже, може виникнути багато труднощів під час опрацювання та перекладу антропонімів особливо у практиці аудіовізуальних творів. Для того, щоб досягнути доцільного, вдалого та задовільного перекладу власних назв, перекладачу необхідно звернути особливу увагу на культуру країни мови-оригіналу, і мати глибокі знання у сфері традицій,

звичаїв цієї країни, щоб в повній мірі передати характер героя через власну назву [9, с. 203]. Власна ж назва може містити в собі закодовану інформацію про героя і про країну, що створила цей аудіовізуальний твір. Тож, робота, яка постає перед перекладачем мультфільму досить складна, бо потребує не тільки розкодування інформації у власній назві, а й видозміни цієї інформації у сприятливу для розуміння та орієнтовану на певну аудиторію.

Список використаних джерел

1. Бока О.В. Власні імена як компресовані тексти-носії когнітивної інформації / О.В. Бока. – Вісник СумДУ, 2008. – № 1. – С. 15–19. – (Серія «Філологія»).
2. Теория и методика ономастических исследований. – М., 1986.
3. Влахов С. Непереваемое в переводе / С. Влахов, С. Флорин. – М.: Международные отношения, 1980. – 340 с.
4. Newmark P.A. Textbook of Translation / P.A. Newmark. – London: Prentice Hall, 1988. – 304 p.
5. Зайцева К.Б. Английская стилистическая ономастика: тексты лекций / К.Б. Зайцева. – Одесса, 1973. – 63 с.
6. Леенсон І.А. Хто такі Сеан і Ксіонг, або Чим транскрипція відрізняється від транслітерації [Електронний ресурс] / І.А. Леенсон // Хімія і життя. – № 10. 2008. – Режим доступу: elementylib/430680 на 20.10.10
7. Зарицький М.С. Переклад: створення та редагування: посібник / М.С. Зарицький. – К.: Парламентське видавництво, 2004. – 120 с.
8. Алексеева И.С. Профессиональный тренинг переводчика / И.С. Алексеева. – Санкт-Петербург: Союз, 2001. – 278 с.
9. Ермолович Д.И. Имена собственные. Теория и практика межъязыковой передачи на стыке языков и культур / Д.И. Ермолович. – М.: Валент, 2005. – 416 с.

Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

О. Коваленко

*Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова,
Київ, Україна*

ПЕРЕДАЧА АНГЛІЙСЬКОГО МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Англійський молодіжний сленг розглядався різними дослідниками: Л.М. Борисовою, О.В. Лаповою, Умберто Еко та ін. Свою увагу вчені звертали саме на лексико-стилістичні характеристики до кінця першої половини ХХ ст., а з кінця ХVІІІ ст. окремі вчені (Ф.

Гроу, Е. Партридж) акцентували свої дослідження на соціальній природі сленгу, завдяки чому в ХХ ст. було виокремлено соціальний аспект молодіжної лексики, що є одним із найголовніших [7, с.307].

Отже, нашою метою є розглянути особливості англійського сленгу в художніх текстах та проблеми його передачі українською мовою.

Розглядаючи молодіжний сленг, головною необхідністю є визначення особливостей та відмінностей молодіжного сленгу від інших типів. Такі розбіжності зумовлені використанням даних слів людьми одного вікового прошарку та акцентуванні лексики на прискоренні руху суспільства, за рахунок прогресивних змін. Це дає змогу молоді перебувати в межах власного мікросвіту, що, зазвичай, має обмежений доступ для представників інших вікових категорій [5, с. 158].

Британські лінгвісти виокремлюють молодіжний сленг, зазвичай, як частину спеціального сленгу, протиставленого просторічній лексиці [1, с.384].

Головною причиною для вживання та створення молодіжного сленгу є заперечення всього традиційного, в тому числі й слів та виразів, що викликане прагненням до «справжнього», «живого» спілкування, за допомогою якого задовольняється бажання справити враження на суспільство, надаючи розмові яскравого стилістичного ефекту комізму [11, с. 54].

Характерною ознакою як англійського, так і українського молодіжного сленгу є чітке простеження лінії суспільного впливу, обумовленої різними позамовними чинниками: економічними, історичними, культурними, політичними та подіями інших типів, що накладають певний відбиток на мовні явища [1, с. 417].

Молодіжний сленг є найбільш вживаною категорією лексикології та має найбільш прискорений розвиток, що не дає змоги словникам швидко зареєструвати зміни, що відбулися.

Це викликає певні труднощі при перекладі як із іноземної мови на мову перекладу, так і навпаки. Саме тому найскладнішим є знаходження мовних еквівалентів, що є актуальними для сучасників [2, с. 65].

Вагомим внеском можна вважати засоби перекладу молодіжного сленгу, запропоновані Т. Холстініною. Також, окрім вищезазначених, вчений пропонує використовувати такі засоби, як калькування, транскрипцію та транслітерацію, що значно спрощують роботу над способами передачі сленгізмів [12, с. 8].

За наявності в мові перекладу функціональних аналогів, їх використання є найпростішим при перекладі молодіжного сленгу. Щоб додати перекладу потрібне відхилення від літературної норми, за відсутності функціональних аналогів, можна звернутися до вживання просторіч [3, с. 75].

Під час контекстуальної заміни, коли контекст вимагає відмовитися перекладача від використання вже існуючої лексичної відповідності та добирати саме той варіант перекладу, що задовольняє зміст певного тексту [10, с. 97].

Однією із особливостей молодіжного сленгу є його особлива фонетична манера, що часто супроводжується різноманітним використанням типових для молодіжного сленгу синтаксичних та морфологічних конструкцій.

"The Victim telt me that ah 'wist a eco me round" [13, с. 232].

"Жертва сказала, що мені тре зайти" [14, 241].

Невірна дієслівна форма передає відхилення оригіналу тексту як у граматичних, так і у морфологічних аспектах.

Перекладач може використати прийом компенсації, щоб передати в тексті перекладу втрачені складові змісту іншим прийомом, за відсутності функціональних аналогів чи мовних відповідностей. За рахунок цього створюється образ, де забезпечена стилістична адекватність тексту в більшій мірі, аніж сам переклад [5, с. 235].

Як діалектні, так і загально просторічні особливості лексики проявляються, як суміш різних мовних відхилень. Кожна мова має свою власну лексичну норму, чим зумовлені компенсація лексико-фонетичних і лексико-граматичних форм. Переважаюча наявність граматичних, графічних та фонетичних маркерів, що є характерною для англійської мови, протиставляється стилістично-емоційній наповненості української мови. Такі відмінності створюють певну лексико-граматичну та лексикографічну різницю при перекладі молодіжного сленгу. Такі умови передбачають як різке підвищення, так і пониження лексичних маркерів, за для збереження стилістичної забарвленості тексту [8, с.37]. Наведемо приклад:

"...you takin aw they trips n that" [13, 239].

"... ти всі марки свої проковтнув" [14, с. 219].

Замість нейтрального дієслова *"to take"* – (*брати*) перекладач використовує розмовно-просторічну одиницю *"проковтувати"*, компенсуючи неможливість передати маркеровані особливості оригіналу.

При перекладі сленгізмів, для яких відсутні відповідності у певному контексті, перекладач може застосувати прийому описового перекладу. "Це лексико-граматична трансформація, де лексична одиниця мови оригіналу замінюється словосполученням, що здійснює експлікацію її значення, тобто дає більш-менш повне пояснення чи визначення цього значення в мові перекладу" [9, с.190].

Головним недоліком такого прийому є об'ємність та багатослівність. Саме тому цей спосіб є найбільш вдалим для тих випадків, де можна застосувати порівняно стисле пояснення [6, с. 8].

Грунтуючись на детальному аналізі стилістичних прийомів, перекладач може найдетальніше відтворити той рівень впливу, що переживає носій мови, під час читання оригінального тексту, лише за умови вдалого вибору прийому перекладу тексту.

Список використаних джерел

1. Арнольд И.В. *Стилистика. Современный английский язык* / И.В. Арнольд. – М.: Наука, 2006. – 384 с.
2. Арнольд И.В. *Экспрессивные средства английского языка: сборник научных работ* / И.В. Арнольд; Ленинград. гос. ин-т им. А.И. Герцена. – Л.: ЛТПИ, 1975. – С. 63–69.
3. Беляева Т.М. *Нестандартная лексика английского языка* / Т.М. Беляева, В.А. Хомяков. – Л.: Изд-во ЛГУ, 1985. – 136 с.
4. Борисова Л.М. *Американский английский: хороший английский или вульгарный сленг? Из истории развития современной неформальной лексики в современном американском варианте английского языка* / Л.М. Борисова. – Коломна, 2001. – 252 с.
5. Гальперин И.Р. *Очерки по стилистике английского языка* / И.Р. Гальперин. – М.: Просвещение, 1958. – 280 с.
6. Еко У. *Межі інтерпритації* / У. Еко. – Париж: Зерна, 1992 – 250 с.
7. Захарченко Т.Е. *Английский и американский сленг* / Т.Е. Захарченко – М.: АСТ, 2009. – 478 с.
8. Коптілов В.В. *Теорія і практика перекладу* / В.В. Коптілов. – К.: Юніверс, 2002. – 215 с.
9. Караваева Т.Л. *Нестандартная лексика в оригинале и переводе англоязычных текстов разных жанров* / Т.Л. Караваева, В.Я. Мизецкая, Е.Л. Никулина // *Перевод и интерпритация текста*. – М., 1988. – С. 190–197.
10. Комиссаров В.Н. *Теория перевода (лингвистические аспекты)* / В.Н. Комиссаров. – М.: Высш. шк., 1990. – 253 с.
11. Лапова О.В. *О молодежном жаргоне* / О.В. Лапова // *Русский язык*. – Минск: МГПИИЯ им. М. Тареза, 1990. – № 10. – С. 54–59.
12. Холстинина Т.В. *Американский сленг в художественном тексте и проблема его передачи на русский язык. Автореферат диссертации* / Т.В. Холстинина. – М., 2007.
13. Roger T. Bell. *Translation and Translating: Theory and Practise* / T. Roger. – London and New York: Longman, 1997. – 298 p.
14. Welsh I. *Ecstasy* / I. Welsh. – London: Vintage books, 1996. – 276 p.

Науковий керівник: старший викладач О.В. Котовська.

**ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПЕРЕКЛАДУ АНТРОПОНІМІВ
(НА ПРИКЛАДІ ІМЕНІ ГОЛОВНОЇ ГЕРОЇНІ П'ЄСИ
“ПІГМАЛІОН” БЕРНАРДА ШОУ)**

Для літературної спадщини будь якої культури, країни, епохи, автора характерне використання онімів, а саме слів на позначення особистих, виокремлених назв явищ, свят, географічних об'єктів, найменувань персонажів та їх особистих імен, які відіграють важливу роль у сприйнятті тексту художнього твору читачем. Так кожна назва несе за собою певне історичне, психологічне та культурне навантаження, яке може бути змінене шляхом перекладу онімів одним із способів відтворення назв у мові перекладу, оскільки кожна нація має своє особливе сприйняття тих чи інших назв та понять.

Важливо зауважити, що особиста назва (антропонім) має свою особливість, що прямо простежується у її трактуванні. За визначенням, наведеним Д. Єрмоловичем: “Особисте ім'я слугує для особливого, індивідуального позначення предмету не залежно від ситуації та без обов'язкових уточнюючих визначень. Особисті назви виконують функцію номінації, що індивідуалізує” [1, с.9].

Проте питання значення особистої назви несе не лише суто теоретичний інтерес. Воно стає цікавим під час розгляду міжкультурних та міжмовних контактів. Не дивлячись на те, що антропоніми цілком повинні легко перетинати міжмовні бар'єри, оскільки вони націлені лише на збереження своєї зовнішньої форми і за умови використання поза межами рідної мови, їхні суттєві елементи інколи можуть загубити суттєві значення, оскільки ознакам буває важко подолати ці бар'єри. А без збереження свого значення особисті назви не можуть функціонувати в середовищі іншої мови. Звідси витікають проблеми нерозуміння та неточної інтерпретації текстів, що мають антропоніми.

У статті розглянуто як приклад антропонім на позначення імені головної героїні п'єси Бернарда Шоу “Пігмаліон”, смислове навантаження цієї особистої назви та переклади її на російську мову такими дослідниками, як І. Р-скої, С. Разсохіна, Б. Лебедева, Г. Рикліна, Е. Калашнікова та П. Мелкова, В. Бабкова.

П'єса “Пігмаліон” Бернарда Шоу – цікавий приклад твору 20 сторіччя, який має значення не лише у культурній та літературній сфері, але і у лінгвістичній. Автор викриває неабиякий інтерес не тільки до соціальної проблематики, але і пов'язує деякі соціальні аспекти з мовою

персонажів. Тому одними з проблем, що займають перше місце у творі, стають мовова, фонетика англійської та їх вплив на життя.

Оскільки Б. Шоу мав жвавий інтерес до багатьох галузей, то й імена героїв твору мають багатогранність та несуть у собі велику смислову навантаженість.

Тому шляхом аналізу різних перекладів п'єси "Пігмаліон", можна встановити, що найуживанішою формою перекладу імені головної героїні є Ліза. Це зумовлено тим аспектом, що російський чи український читач при сприйнятті керується фонетичними асоціаціями, а не вдається до етимології власної назви.

Архангельський підкреслює, що в слов'янському розумінні ім'я Ліза «само по собі невід'ємне від ідеї соціального страждання, мотиву нерозділеного кохання, теми війни, пафосу відвертості та сердечності» [2, с.59].

Дійсно у українського читача ім'я Ліза викликає асоціації пов'язані з одного боку з європейською ономастичною традицією: краса, наївність, чистота, страждання, порядність, легковажність, жвавість, строптивість, самозакоханість, а з іншого - асоціації, пов'язані із класичною традицією: мука, сирітство, затурканість і жертва. Звідси виходить, що Ліза у нашому розумінні дійсно бідна. Таке визначення можна застосувати і до героїні Бернарда Шоу. Саме варіант Ліза допомагає найповніше розкрити сюжет п'єси.

У драматурга ім'я головної героїні зустрічається у декількох варіаціях: Liza, Eliza, Elizabeth, Betsy, Bess. Використовуючи методи транскрипції, транслітерації, транспозиції та калькування, перекладачі інтерпретують цей антропонім на російську у декількох формах: І. Рської, С. Разсохін – Ліза, Элиза; Б. Лебедев – Ліза, Лізка, Еліза, Ельза, Елізабет, Бетсі, Бесс; Г. Риклін – Ліза, Еліза, Лізка; Є. Калашнікова та П. Мелкова – Еліза, Елізабет, Бетсі, Бесс; В. Бабков – Ліза, Еліза, Елізабет, Бетсі, Бесс.

Транслітеруючи ім'я головної героїні як Ліза, перекладачі (І. Рської, С. Разсохін, Б. Лебедев, Г. Рилкін та В. Бабков) викликають у читачів перш за все асоціації, які вбирають у себе образ "бідної" Лізи Карамзіна, пушкінських Ліз та Ліз Достоевського. У наслідок чого Ліза постає бідною, кроткою, смиренною, страдницькою сиріткою, яка в той самий час гарна та може постояти за себе.

Еліза у російській поезії 18-19 ст. виступала в образі прекрасної музи натхнення, заради якої поет був ладен на все. На думку перекладачів, цей варіант підкреслює красу, молодість героїні, всезагальне захоплення нею. Є. Калашнікова та П. Мелкова надали перевагу варіанту Еліза, проігнорувавши варіант Ліза. У їх перекладі аспект робиться на сприйнятті образу лише через його привабливість, яка здатна підкорити будь-якого чоловіка. Така інтерпретація

корегується контекстом твору, що розкриває інші сторони персонажа. Також варто звернути увагу, що для сучасного читача ім'я Еліза несе й національний колорит.

Керуючись домінуючою в 20 ст перекладацькою стратегією “одомашнення”, розробленої Ф. Шлесермахером, Б. Лебедев та Г. Риклін дозволяють собі назвати героїню “Лізкою”. Що в результаті дає можливість зробити звучання імені більш звичним і доступним для сприйняття, а також підкреслити безграмотність та критичне положення головної героїні.

І. Р-ської, С. Разсохін та Г. Риклін, на відміну від інших, ігноруючи у своїх варіантах Elizabeth, Betsy и Bess, не дають читачеві можливість відчутти національну приналежність героїні та певну екзотику, пов'язану з іноземним звучанням її імені, і як результат не дають повністю погрузитися у культуру оригіналу.

Інтерпретуючи ім'я героїні (Еліза, Ельза, Елізабет, Бетсі, Бесс та Ліза), І. Р-ський, С. Разсохін, Б. Лебедев, Г. Риклін, В. Бабков викликають асоціації як європейської ономастичної традиції, так і російської, а саме з образом Лізи Карамзіна, Пушкіна, Достоевського. Одночасно керуючись ерудицією, культурний реципієнт не може не згадати о представницях вищої влади.

Отже, аналіз показав, що у варіантах перекладів Б. Лебедева (Ліза, Лізка, Еліза, Ельза, Елізабет, Бетси, Бесс) та В. Бабкова (Ліза, Еліза, Елізабет, Бетсі, Бесс) сполучен цілий комплекс асоціацій, пов'язаних із західноєвропейською та російською ономастичною традиціями ім'я-відтворення, що у сукупності втілює усі риси, задумані Бернардом Шоу в його героїні. Таким чином, перекладацькі рішення Б. Лебедева та В. Бабкова є найвдалішими в аспекті найповнішого розкриття сюжету та замислу автора, так як вони відтворюють закладену в оригіналі інформацію з максимально можливою повнотою та точністю, а відповідно, мають на читача такий самий вплив, як і оригінал.

Список використаних джерел

1. Ермолович Д.И. Имена собственные на стыке языков и культур / Д.И. Ермолович. – М.: Р. Валент, 2001. – 200 с.
2. Архангельский А.Н. Герои Пушкина. Очерки литературной характеристики / А.Н. Архангельский. – М.: Высшая школа, 1999. – 162 с.
3. Топоров В.Н. «Бедная Лиза» Карамзина. Опыт прочтения. К двухсотлетию со дня выхода в свет / В.Н. Топоров. – М.: Российский государственный университет, 1995. – 512 с.
4. Shaw B. Selected plays. Избранные пьесы на английском языке / В. Shaw. – М.: Менеджер, 2002. – 256 с.

5. Шоу Б. Уличная цветочница (Пигмалион) / Б. Шоу; пер. И. Р-ского, С. Разсохина. – Литогр. изд., 1914. – 63 с.
 6. Шоу Б. Пигмалион / Б. Шоу; пер. с англ. Б. Лебедева. – Литогр. изд., 1914. – 70 с.
 7. Шоу Б. Пигмалион / Б. Шоу; Обр. Г. Рыклина. – М., 1938. – 90 с.
 8. Шоу Б. Пьесы / Б. Шоу; пер. с англ. Е. Калашниковой. – М.: Правда, 1985. – 352 с.
 9. Шоу Б. Пигмалион / Б. Шоу // Полное собрание пьес: в 6 т.; пер. П. Мелковой. – Л., 1980. – Т. 4. – 654 с.
 10. Шоу Б. Пигмалион / Б. Шоу; пер. с англ. В. Бабкова. – СПб.: Азбука-классика, 2006. – 447 с.
 11. Николаева Е.Г. Элементы кода повести Пушкина «Пиковая дама» в творчестве Достоевского: дис. ... канд. филол. наук / Е.Г. Николаева. – Новосибирск: Новосиб. гос. пед. ун-т, 2007. – 207 с.
- Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

А. Мисюк

Київський університет імені Бориса Грінченка, Київ, Україна

ВЕРБАЛЬНА ТА НЕВЕРБАЛЬНА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ЕМПАТІЇ У МОВЛЕННІ ОПРИ ВІНФРІ

У гуманітарних студіях емпатію традиційно тлумачили як співчуття, співпереживання, відчуття спільності людей між собою [5, с. 17], як здатність людини пережити за іншого, поставити себе на його місце, проявити зацікавленість до його проблем. Емпатія – відчуття потреби у благополуччі іншого [4, с. 23], проникнення в подію, різновид чуттєвого пізнання об'єкта через процес ідентифікації його емоційного стану [2, с. 12].

У психології дослідження питомого явища відбувалося у три послідовних етапи, у ході яких було виявлено різні види емпатії: 1) *інтуїтивна* – підсвідома реакція на переживання іншої людини [1, с. 19]; 2) *раціональна* – реакція на основі інтенсивного аналізу інформації про іншого [3, с. 35]; 3) *емоційна* – емоційний відгук на переживання та почуття іншого [6, с.525]; 4) *когнітивна* – різновид емпатії, що характеризується домінуванням процесів розуміння іншого, оцінки перспективи подальшого розгортання подій [7, с. 45]; 5) *поведінкова* – реакція вольового типу, яка виражається у спонуканні об'єкта емпатії до чого-небудь [4, с. 23].

Безумовно, Опра Вінфрі як активний користувач засобів емпатизації, використовує всі види емпатії, проте, найбільш

характерними видами є раціональний та поведінковий. Раціональний вид емпатії яскраво виражається в кожному її шоу, адже перед ефіром вона ретельно ознайомлюється з інформацією про гостя, аналізує її, на основі цього і будується поведінка Опри протягом ефіру. Вона починає розповідь про гостя, детально і з емоціями описує певні події, а потім ставить гостеві запитання, таким чином передаючи ініціативу розмови йому, спонукаючи об'єкта емпатії до вираження власних думок і почуттів. Тут вже проявляється поведінковий вид емпатії. Розглянемо для прикладу епізод з шоу Опри 2006 року, участь у якому бере Леонардо ді Капріо. Розмова йде про вік Леонардо, про його життєві переконання. Направляючою силою діалогу є Опра. Спочатку відповіді актора є короткими, одно-двослівними (*Yeah, Thank you*). Утім Опра конкретними непрямими питаннями раціональної емпатії (*So, I heard you just turn 32*) дає можливість реципієнту розкрити свої почуття, розказати про свої переконання та вподобання. Ведуча демонструє глибоку обізнаність в житті співрозмовника (*you still driving a hybrid car?*), що стимулює гостя реагувати широко на репліки Опри і давати розгорнуті відповіді. Впадає у вічі рясне вживання ведучою особового займенника *I* (*I heard, I think, I have to say*) та хеджингу (*something, seem*). Напр.:

- *So, I heard you just turn 32. (OW)*
- *Yeah. (LD)*
- *And I think something happens in two minutes... 32. Have you felt that thing yet? (OW)*
- *I felt that. I suppose... I suppose subconsciously gather some shift but it's never one of those things when you wake up in the morning finally feel like a man I think 35 is probably the age and I have to start growing up. (LD)*
- *But I have to say, I just had this you backstage, I think you seem so much more grown-up in this movie. (OW)*
- *Oh, thank you. (LD)*
- *Yes, and it's a great movie in a great performance. (OW)*
- *Thank you very much. (LD)*
- *So, and here we are talking about your commitment to the environment. You still driving hybrid car? (OW)*
- *Still have my hybrid car driver diligently, absolutely. Yeah. will still done doing a lot of work more work and and in my environmental field I'm working on a up documentary about global warming and that sort of runs the gamut of environmental issues call the eleventh-hour night continue to work with organizations like that. (LD)*

[Leonardo DiCaprio on Oprah Winfrey show, 2006]

Крім вербальних проявів емпатії, Опра застосовує її невербальні прояви, або *body language* – мову тіла. У кожному шоу, Опра активно жестикулює. Найчастіше вона торкається руки співрозмовника або тисне її. З точки зору психології, такий жест призводить до більш відкритої розмови, розслабляє людину і спонукає до щирості. Увесь інший час ведуча сидить у відкритій позі, її руки широко розведені в сторони, що говорить про відкритість і дружелюбність. Ще одним важливим невербальним проявом емпатії є очі. Здавня відомо, що людина дивиться в очі співрозмовнику в разі повної довіри. Опра завжди уважно стежить за об'єктом своєї емпатії, ніколи першою не відводить погляд, уважно слухає, це дає гостеві зрозуміти, що його слухають і розуміють. Ведуча постійно налаштована позитивно і ніколи не засуджує свого співрозмовника, можливо, саме через це люди не бояться відкритись їй. Про її позитивну налаштованість і зацікавленість в тому, що відбувається говорить постійно злегка спрямований вперед тулуб та рука, яка легко торкається щоки. Така поза говорить про те, що слухач зацікавлений в інформації яку слухає і позитивно до неї ставиться.

Отже, успішність Опри Вінфрі, як неперевершеного майстра телешоу, полягає у її вмінні використовувати сукупно вербальні та невербальні засоби емпатії, здебільшого раціональні, емоційні та поведінкові.

Список використаних джерел

1. Бойко В.В. Энергия эмоций в общении: взгляд на себя и на других / В.В. Бойко. – М.: Филинь, 1996. – 30 с.
2. Липпе Т. Руководство по психологии / Т. Липпе. – СПб.: Питер, 1907. – 304 с.
3. Орлов А.Б. Феномены эмпатии и конгруэнтности / А.Б. Орлов, М.А. Хазанова // Вопросы психологии. – 1993. – № 4. – С. 35–39.
4. Смит В. Теория нравственных чувств / В. Смит. – М.: Республика, 1997. – 72 с.
5. Сопиков А.П. Механизм эмпатии / А.П. Сопиков // Вопросы психологии познания людьми друг друга и самопознания: сб. науч. статей. – Краснодар: Из-во Краснодарск. пед. ин-та, 1977. – С. 23–31.
6. Mehrabian A. A measure of emotional empathy / A. Mehrabian, C.A. Epstein // Journal of personality. – 1972. – Vol. 46. – № 4. – 525 p.
7. Redmond M.V. The Functions of Empathy in Human Relations / M.V. Redmond // Human Relations. – 1989. – Vol. 42. – № 7. – 45–46 p.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук,
доцент Л.П. Калитюк.

ПАРОНІМ ТА ОМОНІМ ЯК ОСНОВА ГРИ СЛІВ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

Слово як основоположна одиниця мови може вивчатися з різних точок зору – звукової та морфемної побудови, значення, граматичних функцій тощо. Однією зі сфер, в якій слово може якнайбільше розкрити свою сутність, є гра слів. На процес розуміння сутності гри мовних форм впливає багатфункційність цього явища, що пов'язана, перш за все, з досягненням комічного та інших ефектів, які ґрунтуються на використанні різних співзвуч, полісемії, повних чи часткових паронімів та омонімів, видозміні стійких лексичних зворотів чи їх сполучуваності.

Явище словесної гри загалом, її створення та засоби перекладу, різновиди її вираження та функції у мові зокрема були і залишаються об'єктом зацікавлення вітчизняних та зарубіжних дослідників, серед яких Б. та Д. Белл, О.М. Білоус, О.А. Корнієнко, О.Т. Тимчук, О.В. Троїцька, О. О. Тараненко, Ч. Хоккет та інші.

Об'єктом дослідження є мовні конструкції з грою слів, заснованою на паронімах та омонімах. Предметом дослідження є функціонування та взаємозв'язок паронімів й омонімів у грі слів в англійській мові, аналіз здійснених перекладів та можливих засобів її перекладу українською мовою.

Відомо, що в основі створення гри слів лежать зіткнення, сполучення, взаємодія двох смислових планів в одному чи більшій кількості слів, словосполучень або речень, що подібно чи однаково звучать (або графічно оформлені). З цієї точки зору пароніми та омоніми якнайкраще підходять для побудови гри слів.

Розглянемо випадки функціонування в контексті гри слів явища паронимазії. Пароніми, виконуючи роль елементів ядра словесної гри, можуть бути використані експліцитно (коли обидва елемента використані у виразі або використаний елемент пояснюється), наприклад: *“Libertine is an adolescent liberal”* (libertine – liberal); або імпліцитно (коли використаний лише один елемент ядра та є натяк на інший), наприклад: *“To err is human, to forgive is bovine»* (парою є слова bovine – divine, але обігрується лише один паронім), *“I’ll gild the faces of the grooms withal, for it must seem their guilt”* (gild – guilt) (В. Шекспір, “Макбет”, акт II, сц. 2).

Часто паронімія використовується в рамках малапропізмів, стилістичних утворень з перекручуванням слів і зворотів літературно-книжної мови, що мають певну стилістичну, а іноді й комічну специфіку. Наприклад, в реченні *“Cheer up, I have predicated final*

victory” замість дієслова *to predict* використано його паронім – *to predicate*. В реченні “*His capacity for hard liquor is incredulous*” замість прикметника *incredible* використано слово *incredulous*. У виразі “*Fortuitously for her, she won the sweepstakes*” замість прислівника *fortunately* використано його паронім – *fortuitously*. Як стилістичний засіб малапропізми широко використовуються і в літературній сфері, наприклад, у В. Шекспіра: “*Our watch, sir, have indeed comprehended two auspicious persons, and we would have them this morning examined before your worship*” (apprehended – comprehended, suspicious – auspicious).

Основою словесної гри пароніми виступають також в анекдотах, влучних виразах іронічної тональності. В таких випадках частіше за все гра слів будується за схемою, згідно з якою одне слово говорить, а інше розуміється (це стосується і паронімів, і омонімів): “*When is a doctor most annoyed? – When he is out of patients*” (patients – patience). В українській мові відповідників цим паронімам немає, отже, перекладати варто або дослівно, або замінити українськими паронімами, наприклад, *терпіти – потерпати*: “*Лікарі терпіти не можуть потерпати від браку пацієнтів*” (переклад наш, В. П.). Інший приклад: “*A psychiatrist is often called an ire extinguisher*” [1, с. 37] (fire – ire). Ця пара паронімів є безеквівалентною [2, с. 87], тобто гра слів саме з цими значеннями не буде збережена. Наприклад, при перекладі російською мовою, можна обіграти схожі за звучанням слова *тушить – тешишь*: “*Психиатры часто тушат страсти и редко тешат надеждами*” (переклад наш, В. П.).

Хибне розуміння слова та сплутування його з іншим, співзвучним йому словом, може зустрічатися і в дитячому мовленні, наприклад: “*Son: Mother, Dolly is using fearful swear words. She said she wouldn't wear those darned stockings anymore*” (darned – damned).

У гри слів вживаються також найголовніші види омонімів: омографи, омофони та омоформи, які можуть фігурувати також як імпліцитно, так і експліцитно. Наприклад, омографи часто зустрічаються у коротких діалогах або влучних репліках: “*Do you serve crabs here? – We serve anybody here, sit down*” [1, с. 10] (*crab* – “краб” / “буркотун, роздратована людина”). Останнє речення українською мовою може бути перекладено не омонімічною грою, а грою що стосується переосмислення відмінків слова, що обігрується, наприклад: “*Чи подаєте ви до столу крабів? – Ми подаємо до будь-чийого столу, сідайте*” (переклад наш, В. П.).

Омофони можуть зустрітись не тільки в каламбурах, але і в прийомі створення гри слів з більш серйозною або іронічною настановою, наприклад, у творі Т. Пратчетта «Ноги з глини», знаходимо таке висловлювання: “*Religion is all very well, but what do prophets know about profits, eh?*”. При перекладі цього речення з двох елементів гри

слів (prophets – profits) був виділений той, значення якого варто залишити – *profits* (доходи), і вже у мові перекладу до нього було підібрано паронім – *приход*, таким чином було збережене звукове римування слів: “*Религия – это, конечно, очень хорошо, но “что в приходе знают о доходе”, так?*” (переклад М. Губайдулліна).

Враховуючи співіснування та тісну взаємодію паронімів і омонімів, доцільним є порівняння їх використання в грі слів.

1. Ця взаємодія може виявлятися в процесі перекладу, коли омонімічна гра передається паронімічною, наприклад: омоніми *prophets – profits* → пароніми *приход – доход*. Прикладом також є переклад гри слів, яку зустрічаємо у В. Теккерея: “*O ignorant young creatures! How little do you know the effect of rack-punch! What is the rack in the punch at night to the rack in the head of a morning?*” – “*О недосвідчені дівчата! Як мало ви знаєте про дію аракового пуніу! Та хіба можна порівняти вечірній хміль із вранішнім похміллям?*” (переклад О. Сенюк). В данному випадку омоніми *rack in the punch – rack in the head* перекладено паронімами *хміль – похмілля*. З іншого боку, гру, що будується на паронімах, можна перекласти, застосовуючи омоніми. Прикладом цього може бути діалог з п’єси В. Шекспіра: “*The allusion holds in the exchange. – ’Tis true indeed; the collusion holds in the exchange*” (“Марні зусилля кохання”, акт 4, сцена 2). При перекладі: “*Так, можна змінити назву, але не суть. – Авжеж! Ваша правда, його вже несуть – того цапика*” пароніми *allusion – collusion* були замінені омонімами *не суть – несуть*.

2. Схильність цих явищ до створення дотепних та гумористичних конструкцій може стати в нагоді при створенні гри слів одночасно і з паронімами, і з омонімами. Це можна проілюструвати цікавим випадком побудови гри слів одночасно на паронімії, омонімії, полісемії та порядку слів у реченні: “*What’s the difference between the jeweler and the jailer? One sells watches and the other watches cells*” [1, с.14].

3. Питання пристосованості явищ паронімії та омонімії до словесної гри спірне, адже деякі науковці вважають за краще наявність повної ідентичності звучання (наприклад, так вважає Ч. Хоккет, який називає таку гру слів “ідеальною” [3, с. 157]), а інші навпаки вважають приблизно однакове звучання, а не точний звуковий збіг, більш придатним до потрібних семантичних зіставлень (серед них І.К. Білодід). Отже, на це питання варто дивитися з точки зору складності словесної гри. На нашу думку більш складними є випадки паронімічної гри слів.

4. Попередній аспект тісно пов’язаний з питанням легкості розуміння паронімічної або ж омонімічної гри слів. Особливо це стосується тих випадків, коли елементи ядра представлені імпліцитно. В цьому плані омонімічну гру слів зрозуміти легше, наприклад, у такому

виразі: “*Why should a man never tell his secrets in a corn field? – Because it has so many ears*” (*ears/кукурудзяні початки – ears/вуха*). Справа з паронімами може скластися по-іншому, особливо коли “вгадування” бракуючого елемента потребує від реципієнта додаткових знань, наприклад: “*Archipelago – a long run of music*”. Якщо у словесній грі обігрується стійке словосполучення слів, елементом якого є паронім або омонім, то при імпліцитному їх використанні визначити другий елемент пари легше. Наприклад, у виразі: “*Her age is a millinery secret – she keeps it under her hat*” [1, с. 22] (*military – millinery*).

5. Випадковість або не випадковість використання омонімії чи паронімії у мові диференціює ці явища. Пароніми, як відомо, дуже часто плутаються у мовленні завдяки своїй співзвучності, а іноді і не великій різниці у значеннях, тому і гра слів може будуватися як на хибному використанні одного слова замість іншого, так і на навмисному їх заміщенні. Натомість повні омоніми не можуть бути використані випадково не вірно, в цьому випадку може бути обіграна тільки недвозначність їх використання, або ж це буде залежати від осмислення реципієнтом того чи іншого слова по-своєму.

6. Щодо тональності гри слів, в якій беруть участь явища паронімії та омонімії, то як пароніми, так і омоніми можуть обіграватися у словесній грі з гумористичною, іронічною, саркастичною, або навіть філософською настановою.

Шляхи та засоби перекладу паронімічної та омонімічної гри слів в більшості своїй перетинаються. Найчастіше здійснюються наступні модифікації перекладу: пошук еквівалентних відповідників у мові перекладу, відтворення всієї гри за допомогою якогось одного елемента ядра, створення нової гри, повне опущення фрагменту з грою або його компенсація в тому місці тексту, де в оригіналі гри немає. Але переклад омонімічної гри стикається з деякими труднощами. Так, наприклад, на відміну від паронімів, при перекладі омонімів досить важко знайти в мові перекладу еквівалентні омонімічні пари чи ряди. Виходячи з цього, частіше застосовуються прийоми відтворення всієї гри за допомогою якогось одного елемента ядра або створення нової гри.

Список використаних джерел

1. Белл Д. Английский язык с улыбкой / Б. Белл, Д. Белл. – М.: Сигма-Пресс, 1996. – 159 с.
2. Падалко В.В. Порівняльний аналіз паронімів в українській та англійській мовах // Молодь прагне осягнення слова: збірник студентського наукового товариства «Філолог» / за ред. І.С. Попової / упоряд. О.В. Гурко; ДНУ ім. О. Гончара / В.В. Падалко. – Д. : Адверта, 2014. – 123 с.
3. Hockett Charles F. Jokes. In M. E. Smith (ed.). Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager. The Hague: Mouton, 1972. – Pp. 153–178.

Науковий керівник: доктор філологічних наук,
професор О.І. Панченко.

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Ye. Boichenko
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE BASIC CLASSICIST PRINCIPLES IN PIERRE CORNEILLE'S PLAY "LE CID"

Classicism is the art movement which developed in European literature of the 17th century and was based on recognition of antique art as the highest sample, an ideal, and works of antiquity as an artistic norm. At the heart of its aesthetics is the principle of rationalism and "imitation of the nature", a cult of reason. Strict hierarchy of genres is observed. A classicist literary work is organized as an artificial, logically constructed whole with an austere plot and composition, with an objective style of narration. Human characters in literature appear one-dimensional; positive and negative characters are opposed. The authors give a civil perspective to their works, emphasize priority of duty over feelings.

Among the brightest representatives of classicism in literature is Pierre Corneille – a French playwright, a poet, a translator, the founder of the national tragedy and the French classicism. His works have been studied by S.S. Mokulskiy, N.I. Balashov, N.A. Sigal, V.P. Bolshakov, and many other scholars.

One of Corneille's best works is his early play "Le Cid" (1636). The author indicated its genre as a tragicomedy, which means "a tragedy with the happy end" – a mixed genre uncommon for classicism. It is the first play in the history of French literature that embodied the main philosophical and moral problem of classicism — the conflict of duty and feelings. Each of the tragedy moments, Corneille's heroes precisely know what to do in their situations, and introspection helps them with fight against personal feeling. Both main characters – Rodrigue and his beloved Chimène – sacrifice hope of personal happiness for the sake of their duty.

The play meets the main requirements of classicism. The playwright makes sure that Rodrigue's and Chimène's images match the greatness of the tragic conflict. He excludes all routine, ordinary situations from the action, puts heroes in extreme situations demanding utmost tension of their spiritual powers, revealing their nobility. The heroes in the play are idealized and their images serve the purpose of educating the public, i. e. carry out the didactic function necessary for literature, as classicists perceived it.

The Spanish basis of the play caused critics' discontent as the main classical principle – borrowing the plot from antique literature – was broken, though a strong historical and literary tradition underlies Corneille's plot.

Violation of the principles of “unity of the place” and “the action duration” was one more reason for criticism. For instance, Corneille treated the principle of “unity of the place” as “unity of the city”, and the general duration of the scenic action was not one day, but 30 hours. Other claims were the “immodest” behavior of the heroine, the by-plot of the Infanta who is in love with Rodrigue and an improbable tumble of developments.

Nevertheless, despite Cardinal Richelieu’s severe criticism and the French Academy’s incitement of a negative opinion, the tragicomedy “Le Cid” was a stunning success with the public. Since then the saying “as perfect as “Le Cid” has been used in the French language.

Scientific and language supervision by Lecturer K. O. Vielchieva.

E. Bychkova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

Carlos Gávalez Martínez

Universidad de Cádiz, España

LA SÍNTESIS CULTURAL DEL ESTE Y EL OESTE EN LA NOVELA DE HARUKI MURAKAMI “DESPIADADO PAÍS DE MARAVILLAS Y EL FIN DEL MUNDO”

La síntesis del Este y el Oeste es uno de los procesos culterales más importantes y originales para todo el mundo. Este fenómeno empezó aparecer en aquellos tiempos antiguos, cuando diferentes pueblos se cambiaban su patrimonio cultural con el de los habitantes del territorio fronterizo. A lo largo del tiempo se formaron ciertos “esteriotipos” sobre lo que es el Este y el Oeste. Tales “normas” se puede distinguir en la ciencia, música, literatura, arquitectura, moda, pintura, etc. Algunos científicos crearon un término nuevo que acumula las tendencias modernas de síntesis del Este y el Oeste – la androguinización y los representantes de este proceso se llaman androguinos.

En la frontera de los siglos XX-XXI se formó el resultado del diálogo de la humanidad que podemos notar en la actividad literaria. Precisamente los escritores trataron de no sólo combinar los componentes incompatibles a primera vista – las características del Este y el Oeste sino destacar los rasgos particulares de ambas partes.

La obra de Haruki Murakami es un ejemplo brillante de la síntesis de dos culturas en la literatura. El autor utiliza las particularidades existentes de la relación del Este y el Oeste y al mismo tiempo asigna sus principios para escribir las obras en esta orientación.

La novela del escritor japonés “Despiadado país de las maravillas y el fin del mundo” puede ser un ejemplo excelente de la síntesis cultural del Este

y el Oeste en la actividad literaria. La novela combina todas las características de los mundos que se unen en un solo.

Analizando dicha obra, se puede destacar algunos principios que ayudan a determinar el carácter oriental u occidental de una característica novelesca. El sistema de la trama enfatiza la maestría de Murakami, ya que el final es el punto de toma entre estos dos mundos. El autor hace énfasis en que el resultado de la síntesis de diferentes tradiciones, hábitos, comportamiento y otras cosas abre las ventajas de la unión.

La globalización de la cultura mundial, en particular la de la literatura – es un proceso fatal. Él tiene tanto ventajas como desventajas. Pero, a pesar de esto, hoy la síntesis de las culturas es muy actual. El Este y el Oeste deben aspirar a la comprensión y percepción de lo mejor que hay en su patrimonio espiritual. La síntesis de las dos partes contrarias crea la literatura “cross-cultural” que, a su vez, se convierte en la mundial.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Yu. Dedzel

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE ROMANTIC HERO IN EDGAR POE'S DETECTIVE NOVELLAS

Romanticism is an artistic and intellectual movement formed in the late 18th century. The basic principle of romanticism is the one of romantic double-world, implying a severe contrast of the hero and his ideal to the world. The incompatibility of the ideal and the reality was expressed in romantics' escape from modern subjects into the world of history, traditions and legends, dream, fantasy, exotic countries. Romanticism demonstrates a particular interest to the individual. It is characteristic for a romantic hero to feel proud loneliness, disappointment, to have a tragic attitude as well as to be a rebel. It is an exceptional hero looking for the ideal and opposing himself to the whole world.

Edgar Poe is considered one of the most prominent representatives of the American romanticism. He is an originator of the detective and the science fiction genres. Poe's prosaic and poetic works were studied by Yu. Kovalev, B. Raynov, A. Zverev and other specialists in literature. In the scientists' opinion, Poe abides by romanticism in his fundamental creative principle. At the same time, the writer denies the romantic idea of spontaneity of creative process as illumination, intuition, defending the thought that creation of the Beauty image and a literary work in general is the result of painstaking labour, i.e. of intellectual process and accurate calculation.

In Edgar Poe's detective stories – “The Murders in the Rue Morgue” (1841), “The Mystery of Marie Rogêt” (1842) and “The Purloined Letter” (1844) – the main character is a detective-amateur Auguste Dupin. He is gifted with brilliant analytic abilities, mathematic logic as well as imagination with which he detects crimes. At the same time, Dupin represents a romantic and mysterious hero preferring loneliness and nighttime. His typical feature is «combining of romantic melancholy with rationalistic and investigative mentality». Dupin's exceptionalism is emphasized with seemingly inexplicable character of riddles which he succeeded in solving, and the author increases the impression by hiding from the reader the hero's intellectual process till the very end of the story. Edgar Poe introduces a narrator's image – Auguste Dupin's friend – with which he demonstrates the contrast between the thinking process of a common human and that of such a remarkable analyst as the main hero is. The writer's attention to the hero's rich inner world characteristic for romanticism is focused in this case not on the hero's feelings but on his mental work.

This way Edgar Poe creates a special type of the romantic hero whose escaping from the world consists in absorption into the intellectual sphere, and detecting crimes becomes the means of achieving some harmony in world.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Vielchieva.

N. Holovan
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

LINGUO-STYLISTIC ANALYSIS OF S. T. COLERIDGE'S POETICAL WORKS “LIMBO”, “A DAY-DREAM” AND “THE PAINS OF SLEEP”

During the last several decades, the problems of linguo-stylistics and the artistic text interpretation took the peculiar place in the linguistic sphere. They attract the alert attention of not only the great linguists and philologists, but also of the prominent stylistic researchers. Among those who studied the theoretical aspects of linguo-stylistic analysis and creative work of S.T. Coleridge were such linguists as V.V. Vinogradov, B.O. Larina, G.O. Vinokur, R.O. Budahov, N.A. Kupina, L.G. Babenko and others.

The “linguo-stylistic analysis of a text” is the method, while applying which the poetical work is scrutinized as a certain system (structure) which includes different specific levels inside the text that serve as the material for the relatively autonomous investigation.

According to the studies of key researches, the algorithm which was deduced by the I.M. Kochanis the most effective and essential, as it gives an

opportunity to “plunge” into the structure of the artistic essence of such poetical works as “Limbo”, “A Day-Dream” and “The Pains Of Sleep”, and analyze it, observing distinct levels of the text, separate word- and sound-formative components, and characterize stylistic means, which were used in the poetic works.

Linguo-stylistic analysis of a poetic text is a multistage and versatile phenomenon. Almost all researchers and linguists who work in this sphere offer their own method of investigation. Nevertheless, it is important to remember that only during the interaction with each other these means reveal the abilities of poetry and help to attend to detail while exploring it. The linguo-stylistic analysis of S.T. Coleridge’s artistic legacy showed, that such poetic works as “Limbo”, “A Day-Dream” and “The Pains Of Sleep”, which are philosophical with some elements of supernatural, have, inside themselves, a lot of hidden from the reader layers, linguistic and stylistic methods, and, moreover, the specific interpretative and characterological emotional means which help the author in expressing his feelings and tribulations.

Scientific and language supervision by Associate Professor V.V. Yashkina.

E. Larin

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL IDEAL DEL LÍDER EN EL DRAMA DE PEDRO CALDERÓN DE LA BARCA “LA VIDA ES UN SUEÑO”

Desde los tiempo remotos en el mundo había una idea que debía existir una persona valiente, un apoyo de la nación, un líder, que tenía que ser responsable del destino, bienestar, los éxitos y fracasos de su pueblo. Normalmente esta persona toma las decisiones importantes, resuelve diferentes problemas y representa su país en el ámbito internacional. El tema del líder ideal se queda actual y en nuestro tiempo, porque la búsqueda del líder ideal no se detiene hasta ahora..

Nos gustaría analizar el ideal del líder en el drama del dramaturgo español Pedro Calderón de la Barca “La vida es un sueño”. En la historia hay muchos líderes con diferentes cualidades humanas. Por lo tanto, el objetivo de esta obra es buscar a un líder ideal mediante la comparación de algunos personajes y la determinación de sus particularidades. Concretamente se comparan tres líderes del drama: el rey polaco Basilio, su hijo el Príncipe Seguismundo y el Duque de Moskovia Astolfo. El renacimiento moral y la evolución del Príncipe Seguismundo son presentados al detalle, lo que provocó la convicción de Seguismundo que la libertad del hombre no es un derecho de hacer la maldad, y por el contrario, la libertad se obedece a las normas morales.

La imagen del rey polaco Basilio nos demuestra que siquiera la persona con altas características mentales y espirituales, el líder valiente y honesto, el astrólogo puede equivocarse confiando la decisión de su destino a las estrellas.

Astolfo, el Duque de Moskovia, es un líder galante, bien criado, ambicioso, presuntuoso, celoso a la autoridad, pero servicial y honesto. Él intenta merecer una confianza del rey Basilio sirviéndole a él. En cualquier caso Astolfo tiene más cualidades positivas que negativas.

La obra de Pedro Calderón “La vida es un sueño” da la posibilidad a los lectores de determinar las características que deba tener un líder ideal. En primer lugar, Calderón determina la prioridad de cosas universales sobre las personales. En segundo lugar, un verdadero líder debe tener la bondad, capacidad de hacer sacrificios por el objetivo superior. En tercer lugar, según la opinión de Pedro Calderón, la mente estatal y el carácter no se producen así simplemente, estas peculiaridades deben ser educados desde la infancia.

En conclusión se puede decir que los líderes ideales no existen, pero esta obra da una definición concreta de los rasgos característicos que debe tener un líder no ideal sino digno, el quién será responsable de su nación, su pueblo, será su defensor y va a dar todas las posibilidades para una vida feliz y segura.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

T. Márchenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

ORIGINALIDAD DEL PERSONAJE DE LUCIFER EN EL MISTERIO “CAÍN” DE G. BYRON

Durante toda la historia de la humanidad las leyendas bíblicas despertaban el interés y la atención de muchos filósofos, escultores, escritores y lingüistas. Uno de los más difíciles problemas es el de la lucha del bien y el mal. Desde los tiempos remotos la gente comenzó a reflexionar sobre las cuestiones morales, una de las cuales fue la siguiente: ¿Qué inspira a una persona a hacer algo malo o bueno? Uno de los poetas ingleses clásicos, George Gordon Byron, el símbolo del romanticismo, tampoco era una excepción.

Muchos científicos siguen prestando su atención a una de las obras más famosas de Byron – “Caín”, que es muy interesante para la reflexionar. Según la opinión de los críticos literarios, G. Byron se considera como uno de los primeros poetas, quien aceptó la historia bíblica de fratricidio sin crítica o censura. Lucifer es Satanás. La Biblia no describe a Satanás como a

una criatura con cuernos, cola y tridente. Es el resultado de la imaginación de pintores medievales. Byron presentó su propia interpretación literaria del texto bíblico. En la obra de Byron el personaje de Lucifer encarna la sabiduría y el conocimiento y personifica el camino a la verdad. El objetivo de Lucifer es mostrar toda la crueldad de Dios a la gente, instar a Caín a luchar con el Todopoderoso.

El Lucifer Byron es un personaje ambiguo: de un lado se beneficia cuando Caín apoya la rebelión contra la tiranía y de otro – es malo, sarcástico, se mantiene lejos de los sufrimientos humanos. Según la idea del autor, el inconveniente significativo de Lucifer es la falta de compasión y amor. Lucifer explica que todos los desastres – la expulsión del Paraíso, predestinación a la muerte, esclavitud – Dios las envió a la gente. Lucifer – el “espíritu de duda y laceración”, el asesor permanente y aliado de Caín – no es fratricidio, como le representa la leyenda bíblica, sino el primer rebelde en la tierra. Caín se dió cuenta de las leyes de justicia del universo, creyó en las intenciones de Dios, y lanzó un desafío orgulloso a los principios humanos que reemplazaban la personalidad y la naturaleza humana.

La idea principal, según Byron, es entender el mundo, despejar lo secreto, las cosas que son dignas no sólo de condenación y odio, sino del amor y de la compasión. En el misterio de “Caín” el poeta logró el mayor universalismo de sus ideas. Hasta ahora esta obra sigue provocando el interés y los pensamientos del lector en cuanto a la importancia de nociones fundamentales.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Merkotun

Alfred Nobel Universität, Dnipropetrovsk, Ukraine

DAS THEMA DES SPIELS ALS GESCHICHTLICHES UND KULTURELLES PHÄNOMEN

Das Thema des Spiels als geschichtliches und auch kulturelles Phänomen ist zur Zeit sehr aktuell. Außerdem wurde dieses Thema hauptsächlich von solchen bekannten Gelehrten wie J. Huizinga, L. Wittgenstein, I. Kant, A. Schopenhauer und vielen anderen behandelt. Die Arbeiten von allen diesen Gelehrten waren die engsten zum Thema des Spiels in Philosophie, Geschichte, Literatur und überhaupt in Kulturwissenschaft.

Das Konzept und die genaueste Definition des Spiels wurden von J. Huizinga in seiner erheblichen Arbeit „Homo Ludens. Versuch einer Bestimmung des Spielelementes der Kultur“ definiert. Trotzdem ist die Definition des Spiels zweifellos wesentlich breiter.

Der Großteil wissenschaftlicher Arbeiten wurde die Hauptkennzeichen von dem Konzept des Spiels herausgefunden, darunter: Ablenkung- und Erheiterungsfunktion, Kenntnisfunktion und auch Sozialrolle. Als kulturelles Element bezeichnet man, dass das Spiel meistens die soziale und aufschlußreiche Rolle erfüllt. Und als geschichtliche Komponente stellt das Spiel die Funktion der Arbeitserziehung dar.

Auf dem Gebiet der schönen Literatur gibt es viele Beispiele, wo das Thema des Spiels die Schlüsselrolle erfüllt. Ein solches Beispiel, wo das Phänomen am besten erschlossen wurde, ist der Roman mit dem Titel „Meijin“ von japanischem Schriftsteller Yasunari Kawabata. In diesem Roman belegt das Thema des Spiels die führende Position und auch erfüllt er von den oben genannten Hauptkennzeichen. Außerdem dächte ein bekannter österreichischer Philosoph L. Wittgenstein, dass das Thema des Spiels unmittelbar in jeder menschlichen Tätigkeit existiert: mag es Literatur, Philosophie, Geschichte oder Sprache sein.

Wissenschaftliche Betreuung von Professor A.A. Stepanova.

Sprachliche Betreuung von Oberhochschullerer O.O. Michlik.

O. Morozova

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE TITLE POETICS OF THE NOVEL “THE GREAT GATSBY” BY F.S. FITZGERALD

Today, one of the vital problems of studying literary works is title poetics. Great interest in the title can be explained by its unique position in the text and the diversity of its functions. The title accumulates in itself the message, the stylistics and the poetics of the work, performs the role of a semantic condensation of the text and can be considered a kind of key to its understanding. To make the title more expressive and impressive, to attract the readers` attention, writers and journalists often use the expressive means of visual language: antonyms, idioms, sayings, compound words from different styles or semantic fields. Title poetics was studied by such researchers as S.D. Krzhizhanovsky, T.A. Boytsova, L.F. Gritsyuk, N.A. Kozhin, L.A. Boyko, Yu.M. Lotman, I.V. Arnold, A.N. Gvozdev.

We will consider the features of the title of a famous novel by Francis Scott Fitzgerald – a prominent American writer, known in the history of the world literature by his novels about American life in the 1920s. The title of the novel “The Great Gatsby” (1925) has the structure of a word-combination and consists of a noun (anthroponym) and an adjective. Thus, the author both refers to the protagonist and tells about his status, characterizes him. This characteristic attracts the reader's attention, especially because of its expressiveness enhanced by alliteration.

The title of the novel clearly shows the author's irony, which the reader is going to realize in the process of getting acquainted with the novel. At first glance, everything is really so: being an extraordinary person, Gatsby wasted himself in the pursuit of the worthless objectives. On the other hand, the epithet "great" that evaluates the protagonist emotionally shows his distinction and real greatness. We can say that Gatsby is a great American Dreamer. Although his dream collapsed and led to a disaster, Jay Gatsby was noble in his insane desire to realize his dream, to gain the heart of his beloved in spite of everything and to protect her. There was great sincerity in his dreams.

We can make a conclusion that the title of the novel "The Great Gatsby" informs the reader, creates the reader's expectation, reports the author's assessment of the protagonist and organizes the subtext the literary work.

Scientific and language supervision by Lecturer K. O. Vielchieva.

D. Onyfrienko, P. Grytskevych
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE AUTHOR'S INDIVIDUAL INTERPRETATION OF THE CONCEPT OF "LOVE" IN THE SONNETS OF SHAKESPEARE

Without the key idea in linguistics, the concept of the author, it seems impossible to study fiction. This is especially true in the analysis and interpretation of poetic texts. The problem of the author, the author's worldview, the position of the author or the analysis of features in the author's interpretation the object of a wide range of studies by V.V. Vinogradov, M.M. Bakhtin, B.O. Korman, V.N. Kukharenko, and many others. We share the opinions of the above researchers and note that we will clearly distinguish the concepts of author and biographical author of the subject of consciousness, i.e. of the author, as an artistic image. We agree that the problem of the author is closely linked with the problem of verbal image, but let's not confuse "creative" word and the essence of the image, and let us when reading works of art use the creative element of "guessing".

The analysis of the texts of the sonnets of Shakespeare reveals much through the way of "love". The author introduces into his texts such features as: love is misery, sin and even hell: "Only my plague thus far I count my gain. That she that makes me sin awards me pain", and love is also treated as an incurable disease: "My love is as a fever, longing still For that which longer nurseth the disease". Elsewhere the beloved is portrayed as a girl with dark skin, dim eyes and lips, and black hair curled like wire mesh: "My mistress' eyes are nothing like the sun; Coral is far more red than her lips' red; If snow be white, why then her breasts are dun; If hairs be wires, black wires

grow on her head.” For “the bard” love is versatile, it may be a deadly sin or an incurable illness.

In analyzing the author's interpretation of the image of “love” it is worth speculating on the identity of the true author. There is no unified consensus on this. Some argue that Shakespeare was the philosopher Francis Bacon. Others believe that Shakespeare was really a group of authors (Walter Raleigh, Edmund Spencer, etc.). Nevertheless, the majority opinion is that Shakespeare was an English actor.

Summarizing all the above, we can conclude that “love”, from Shakespeare's point of view was an incurable life-long disease or even sinful feeling. And the image of the beloved need not be perfect. For Shakespeare “love” was a very broad feeling without boundaries and specific ideals.

Scientific supervision by Associate Professor M.R. Kabanova.

Language supervision by Lecturer Paul Bradbeer.

E. Polishko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL ESTETICISMO Y SUS PRINCIPIOS BÁSICOS DE ACUERDO CON LAS OBRAS DE OSCAR WILDE

El esteticismo como movimiento literario tenía muchos seguidores, los más famosos de ellos son Algernon Charles Swinburne, James McNeill Whistler, Dante Gabriel Rossetti, y por supuesto, Oscar Wilde. ¿Qué es el esteticismo? El esteticismo encuentra sus raíces en el romanticismo, porque los estetas, en cierto sentido, tienen muchas similitudes con los representantes del Romanticismo. Pese a veces los científicos llaman a los estetas “neorománticos” o románticos frustrados en la literatura. A fines del siglo XIX apareció un nuevo tipo de artista europeo (un escritor, actor), cuya belleza se convirtió en único valor y significado de la vida.

El esteticismo y el romanticismo se combinan tales tendencias como el aumento del papel de genio e incluso admiración por él, un alto puntaje de la fantasía, un artista es un profeta (en aquel sentido). Pero a pesar de las similitudes en el pesimismo y escapismo del esteticismo, la pérdida de ideales positivos no dan derecho a atribuir este fenómeno a una área verdaderamente romántica.

Con el fin de poner de relieve los principios básicos de la estética como un movimiento literario, se debe hacer referencia a las disposiciones principales del programa estético de Oscar Wilde. Ellos se encuentran en una de sus conferencias, “El arte del Renacimiento Inglés” (1882). En ella, el escritor destacó tales disposiciones como:

- El arte no debe perseguir ciertos objetivos ya que se dirige por sí mismo.

- La base del esteticismo es la afirmación de la independencia de la belleza del arte de la moral, política, religión y otras formas de actividad espiritual.

- La enseñanza no es la tarea de esteticismo porque el arte es indiferente a lo moral e inmoral. El arte tampoco es responsable de las consecuencias posibles del carácter antiestético.

- El criterio supremo para una obra de arte es la perfección de sus formas.

- La belleza juega un papel importante.

- El arte es un espejo que refleja no la vida sino quien lo mira.

Todas las disposiciones citadas se reflejaron en una de las más famosas obras de Oscar Wilde “El retrato de Dorian Gray”, excepto una, que consiste en la afirmación que la educación no es la tarea de la estética porque el arte es indiferente a lo moral e inmoral. Pero después de haber leído la novela, podemos ver que la vida del protagonista Dorian Gray es instructiva, y significa que la novela no es tan indiferente a lo moral e inmoral.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Rótchenkova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

GÉNERO DE LA NOVELA DE FANTASÍA EN LAS OBRAS DE J.R.R. TOLKIEN (EN EL EJEMPLO DEL SEÑOR DE LOS ANILLOS)

Aunque hay muchos trabajos de investigación sobre la esencia del género de las obras de Tolkien este tema sigue siendo relevante hoy en día, porque recientemente el género de la novela de fantasía se está volviendo mucho más popular y provoca el interés tanto de los investigadores como de los lectores. El objetivo de nuestra investigación es analizar las características del género de la novela de fantasía en las obras de J. R. R. Tolkien basándonos sobre la novela “El Señor de los Anillos”.

Como se sabe, fantasía es una especie de ficción que construye una hipótesis fantástica basada en la ficción libre que no se limita por las demandas de la ciencia, principalmente por el misticismo, la magia y la brujería. Tiene raíces profundas y fuertes en las tradiciones literarias de distintas épocas y los pueblos, incluso los más antiguos, pero se formó como un género determinado en el siglo XX. Podemos dividir la fantasía en subgéneros tales, por ejemplo, como la fantasía urbana e histórica, la mitológica, moderna, oscura y científica, etc.

A pesar de la presencia de muchos subgéneros y tendencias en la literatura de fantasía se debe identificar las características comunes del este. Fantasía es una "situación ficcional e imposible" y la ciencia ficción es una historia "ficcional, pero posible".

Tales características como una base mitológica (muchos similarities pueden rastrearse entre el legendarium de Tolkien y tales atracciones de épica germánica y celta como Edda poética, Edda prosaica y crónicas Artúricas); la disponibilidad principal de objetivo noble para que los personajes estén involucrados en una aventura (los personajes de la novela tienen un objetivo concreto – llevar el Anillo Único al Orodruin y destruirlo); el mapa, los límites del mundo están indicados claramente (Tolkien por su propia mano pintó muchos mapas diferentes de la Tierra Media y otras tierras de su mundo y también delineó los límites); la disponibilidad de los poderes mágicos y sobrenaturales que no pueden ser explicados por la ciencia (la trama de la novela está relacionada estrechamente con los entes y objetos que tienen las propiedades mágicas), etc. nos permiten atribuir la novela de J. R. R. Tolkien *El Señor de los Anillos* al género de la fantasía.

Por lo tanto, a pesar de la gran cantidad de trabajos sobre la originalidad del género de la novela *El Señor de los Anillos* y la fantasía en general, este tema sigue siendo relevante, porque este género continúa evolucionando y se abre un montón de trabajo y las perspectivas para investigaciones futuras.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

T. Scherbínina
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LAS TENDENCIAS DEL REALISMO EN EL CUENTO DE GUY DE MAUPASSANT “BOLA DE SEBO”

El análisis de las tendencias del realismo en el cuento “Bola de Sebo” (publicado en el año de 1880) de Guy de Maupassant se refiere a las cuestiones muy actuales, dado que muchos investigadores tanto nacionales como extranjeros marcan la singularidad y la expresividad de los rasgos del realismo en las obras de este brillante autor clásico.

El objetivo de nuestro trabajo consiste en analizar las características del realismo en el cuento “Bola de Sebo” de Maupassant, un relato que presenta de la manera irónica el carácter decadente e hipócrita de la sociedad francesa burguesa a fines del siglo XIX. Como se sabe, el cuento se basa en los acontecimientos reales y el autor conocía muy bien tanto la atmósfera de alta sociedad francesa como la situación en los círculos bajos de ella.

El aservo literario de este autor francés siempre atraía la atención de los investigadores que destacaban la creatividad de Maupassant. En los trabajos académicos, ellos presentan los conceptos de sus obras literarias y también marcan la singularidad del escritor. En cuanto al relato “Bola de sebo”, se puede notar que el se clasifica como la obra dentro del realismo natural que se destaca por retratos detallados de los personajes con las descripciones expresivas, llenas de notas psicológicas y sociológicas. Los científicos creen que es un medio especial del autor para ridiculizar a la clase burguesa de Francia del siglo XIX lo que era muy típico para el realismo literario.

Al examinar los trabajos académicos críticos, dedicados a los rasgos particulares de las obras de Maupassant, se puede distinguir tales principios del realismo como 1) un héroe típico en las circunstancias típicas; 2) la naturaleza versátil; 3) el psicologismo de la imagen; 4) el concepto de ambiente singular; 5) la influencia del ambiente a la naturaleza de la personalidad; 6) mucha inmersión en los problemas de la realidad; 7) la crítica de la realidad social; 8) la influencia del aspecto financiero a la formación de la personalidad. Además podemos destacar tales rasgos de realismo como: la interacción humana con el ambiente social; el análisis social y el historicismo del pensamiento; el determinismo social y psicológico; la versatilidad en la imagen de una persona; los personajes y las circunstancias interactúan uno con otro; la realidad se da en el desarrollo; la naturaleza y el tipo de realismo dependen de la situación socio-histórica; la expresividad de la lengua. Es necesario señalar, que las características del realismo de Maupassant se manifiestan no sólo en el carácter de los héroes, sino en los modos de su creación con ayuda de la ironía y la sátira, que se revelan en los retratos de los personajes.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

A. Vóblaya
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

MEDIOS DE CREAR LA IMAGEN DEL HÉROE EN LA OBRA LITERARIA

Tanto la literatura clásica como moderna se caracterizan por la enorme cantidad de diferentes héroes brillantes. A veces, la única cosa, en la que se basa una obra literaria es el carácter del personaje. Los escritores de diferentes épocas usaban distintos medios y modos para crear las imágenes en sus obras.

Nuestra investigación se concentra en distinguir básicos medios artísticos de la creación de protagonistas usados en las obras literarias.

Según el análisis, entre los medios principales se destacan los siguientes: retrato, paisaje, nombre del héroe, su comportamiento, características del habla y monólogo. También es importante recordar que cada época literaria influía considerablemente en los personajes que se caracterizaba por un cierto tipo de carácter colectivo como reflejo de las características más llamativas de la realidad.

Al examinar cada uno los medios básicos, se puede concluir que el retrato y el paisaje son los más difundidos y usados ampliamente por los escritores. Los críticos literarios distinguen unos tipos del retrato y los del paisaje. Por ejemplo, el retrato puede ser exterior o interior, psicológico o social etc.

En segundo lugar entre los medios artísticos se encuentra el nombre del personaje. Actualmente los escritores se niegan de los nombres, pero en la literatura clásica muy a menudo el nombre del héroe presentaba la característica completa y precisa a toda la imagen. En una obra literaria la conducta y las particularidades del habla del héroe se relacionan de manera muy estrecha entre sí. A menudo dicho medio está presentado por unos rasgos destacados y muy personales en la conducta del héroe. Gracias a estos rasgos, el lector puede comprender el carácter y el temperamento del protagonista. A veces, a lo largo de toda la obra literaria la conducta del personaje está formada por un sistema de acciones. Y sólo siguiendo toda esta «vía del héroe», el lector saca la conclusión sobre su carácter.

Monólogos y diálogos también llevan la información básica para el análisis de la imagen literaria y sus características. Estos medios muestran la interacción entre una imagen del héroe con el mundo exterior, así como la actitud hacia él, la realidad etc.

Podemos concluir que los medios artísticos para crear la imagen del héroe y sus funciones pueden considerarse como base para analizar las obras literarias y sus personajes.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

А. Балгабаєва
*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
Дніпропетровськ, Україна*

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗОБРАЖЕННЯ ВІЙНИ У ТВОРЧОСТІ АНГЛІЙСЬКОГО “ОКОПНОГО” ПОЕТА ЗІГФРИДА САССУНА (НА ПРИКЛАДІ ВІРША “ВОНИ”)

Перша світова війна стала однією з найстрашніших та найкривавіших подій початку ХХ століття, що забрала життя мільйонів людей. Але саме це історичне явище лишило значущий слід в історії

поезії, подарувавши світові так званих англійських “окопних поетів”, серед яких були З. Сассун, Р. Брук, А. Роузенберг, Р. Грейвз та інші.

Величезна заслуга цих людей полягала у тому, що вони розповіли народові всю правду про війну, не гидуєчи натуралістичними деталями, які стали повсякденним кошмаром для солдатів.

Серед таких віршів слід виділити твір Зігфріда Сассуна “They” (“Вони”), що входить до авторської колекції “The Old Huntsman and Other Poems” 1917-1918 років.

Зігфрід Сассун (1886-1967) – англійський поет, письменник і солдат. У період Першої світової війни був одним із провідних «окопних поетів», що зміг пережити війну. Протягом тридцяти років Сассун розмірковував над війною, пишучи свої вірші. Яскравими прикладами воєнної поезії можуть слугувати “Suicide In The Trenches”, “Aftermath”, “Does It Matter?”, “The General”, “Died Of Wounds”, “Hero”, “A Letter Home” та інші, де воєнна тематика пронизує навіть назви. Усього автор написав близько 160-170 віршів [2].

Типовим зразком такої воєнної лірики як раз і виступає “They”, де щонайкраще зосереджено увагу на проблемі сприйняття війни солдатами та звичайними громадянами.

Наведемо оригінал вірша “Вони”:

They

*The Bishop tells us: “When the boys come back
They will not be the same; for they’ll have fought
In a just cause: they lead the last attack
On Anti-Christ; their comrades’ blood has bought
New right to breed an honourable race,
They have challenged Death and dared him face to face”.*
*“We’re none of us the same!” the boys reply.
“For George lost both his legs; and Bill’s stone blind;
Poor Jim’s shot through the lungs and like to die;
And Bert’s gone syphilitic: you’ll not find
A chap who’s served that hasn’t found some change”.*
And the Bishop said: “The ways of God are strange!”
Наведемо науково-філологічний переклад-підрядник:

Вони

*Єпископ нам каже: “Коли хлопці повернуться,
Вони не будуть такими, як колись, бо битимуться
За праве діло: вони вестимуть останній бій
З Антихристом, і їхня братська кров принесе
Нове право на розвиток почесної раси.
Вони здолали смерть й зустрілися із ним віч-на-віч!”*
*“Теперь ніхто з нас не такий, - відповідають хлопці, -
Джордж втратив обидві ноги, а Білл повністю засліп,*

*Бідному Джимові куля прострелила легені, і він, мабуть, помре,
Берт заразився сифілісом, ти ніде не знайдеш
Ні хлопця, який би відслужив та не змінився”.*
Й Єпископ каже: “Шляхи Господні незвідані”

Композиційно вірш “Вони” побудовано так: дві стопи по шість рядків, де перша стопа – це слова Єпископа, а друга – спір між ним та скаліченими солдатами. Вірш розділено на дві стопи, в кожній по 6 рядків; написано п’ятистопним ямбом. Рима чоловіча змішаного типу (за схемою абаббв, гдгдее).

Цим твором автор бажає розповісти своїм читачам про те, чим насправді є війна, показати її справжню сутність. Тут бачимо два голоси, що звучать паралельно. Так, першим до читачів говорить Єпископ, який прославляє війну, її благородну ціль – побороти Антихриста (“*they lead the last attack on Anti-Christ*”) та здобути для себе й покоління гідне життя серед почесних людей (“*their comrades’ blood has bought new right to breed an honourable race*”). Голос звучить пафосно, бо для Єпископа війна – це спосіб проявити свої навички і здібності, змінитися на краще, шанс перемогти смерть та довести свою гідність (“*They have challenged Death and dared him face to face*”). Єпископ оптимістично заявляє про те, що війна допоможе молодим хлопцям здобути право пишатися тим, що вони воювали. На його думку, війна – це єдиний спосіб здобуття миру, але немає жодного підтвердження його словам.

Наступним голосом є голос солдат – юнаків, що повернулися з фронту. Він говорить на протигагу першому, пояснюючи нам, читачам, що так, війна змінює людей, але змінює у гірший бік. Війна калічить людей як фізично, так і морально (“*you’ll not find a chap who’s served that hasn’t found some change*”). На війні люди отримують смертельні рани, втрачають кінцівки тіла, заражаються невиліковними хворобами, що потім не дасть їм змоги продовжувати жити повноцінним, нормальним життям. Насправді ж це так звучить голос самого автора, адже Зігфрід Сассун сам був солдатом та бачив увесь жах війни на власні очі. Лексика першої частини, що її використовує поет, помітно відрізняється від тієї, що ми бачимо у другій. Так, Єпископ говорить бундючно, використовуючи лексику високого рівня (“*breed an honourable race*”, “*In a just cause*”), він звертається до людей звисока (слово “*boys*” з його вуст звучить поблажливо). Солдати ж, навпаки, використовують прості слова, розмовні ідіоми (“*stone blind*”), експресивно забарвлені вирази (“*syphilitic*”), які читач аж ніяк не очікує тут побачити. Єпископ говорить невпевнено, це проявляється у паузах, розташованих посеред рядка, та нестабільних переносах фраз (“*...They will not be the same; for they’ll have fought/In a just cause: they lead the last attack/On Anti-Christ; their comrades’ blood has bought...*”). Солдати ж

говорять впевнено, плавно, розміряно, адекватно завершують думку. Також солдати називають імена конкретних людей, яких скалічило на війні, таким чином підтверджуючи свою тезу аргументами. Єпископ ніяких прикладів не надає.

У цьому діалозі-дискусії перемагає голос солдат (автора), адже голос Єпископа не має жодного аргументу на протипагу їхнім словам, окрім стандартної фрази про те, що “шляхи Господні несповідимі” (“*And the Bishop said: “The ways of God are strange!”*”). Це все, що Єпископ може сказати, такий собі боягузливий компроміс, намагання ухилитися від прямої відповіді, а не пояснення того, що відбувається насправді. Разом із розвитком вірша зростає напруга. Основне твердження, яке намагається донести автор до читачів, звучить так: «Війна ніколи не буває на краще».

Твір побудовано за принципом протиставлення (Єпископ вважає, що війна духовно збагатить солдат; юнаки ж знають реальності війни, тому стверджують, що вона не несе нічого хорошого, та ін.).

У творі автор демонструє жахливі події війни у вигляді хвороб і травм, але на прикладах індивідуальних (“*George lost both his legs; and Bill’s stone blind*”, “*Poor Jim’s shot through the lungs*”, “*Bert’s gone syphilitic*”). Та імена тут не мають значення: читачі розуміють, що така доля спіткала багатьох солдатів. Ці хлопці – лише гарматне м’ясо, пішаки гри політиків. Поет не підтримує Єпископа, бо, якщо церква не бачить жахів війни, то й він зневажає таку церкву й її представників.

Отже, Зігфрід Сассун є ключовою фігурою у вивченні поезії Великої війни; новаторство його творчості полягає у тому, що його твори пронизані жахливою правдою про війну, насичені описами людських страждань (тілесних та душевних). Неприкритий реалізм його воєнних віршів справив значний вплив на розвиток модерністської поезії.

Список використаних джерел

1. Аринштейн Л.М. Английская поэзия в русских переводах XX век / Л.М. Аринштейн, Н.К. Сидорина, В.А. Скороденко. - М.: Радуга. – 1984. – 848 с.

2. Банокина К.О. Концепт «fear» («страх») в английской поэзии времен первой мировой войны / К.О Банокина, В.Л. Темкина // Вестник Оренбургского государственного университета. – 2015. - № 2 (177). – С. 207–211.

3. Ионкис Г.С. Английская поэзия XX века (1917–1945): учебное пособие для пед. ин-тов / Г.С. Ионкис. - М.: Высшая школа, 1980. – 200 с.

4. Камышников Р.В. Выражение военного опыта в стихотворных произведениях Зигфрида Сассуна и Уилфреда Оуэна / Р.В. Камышников // Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. - 2013. - № 14 (273). - Ч. II. – С. 41–46.

5. Черноокова Е.С. Английская лирика начала XX века: антология как зеркало вкуса / Е.С. Черноокова // Сучасні літературознавчі студії. Дискурс смаку в літературі і культурі. - 2012. – № 9. – С. 448–457.
 6. Черноокова Е.С. Метаморфозы героического в английской лирике начала XX века / Е.С. Черноокова // Питання літературознавства / Pytannia literaturoznavstva / Problems of Literary Criticism. – 2013. – № 88. – С. 223–233.
 7. Campbell, P. Siegfried Sassoon: A Study of the War Poetry / P. Campbell. – Jefferson: McFarland, 2007. – 237 p.
 8. Egremoth, M. Siegfried Sassoon: A Biography / M. Egremoth. – Godalming: Picador, 2013. – 656 p.
 9. Fussell, P. The Great War and Modern Memory / P. Fussell. - London, 1979. – 363 p. \Hipp, D. The Poetry Of Shell Shock: Wartime Trauma And Healing In Wilfred Owen, Ivor Gurney And Siegfried Sassoon / D. Hipp. – New York: McFarland & Company, - 2005. – 224 p
 10. Hipp, D. The Poetry Of Shell Shock: Wartime Trauma And Healing In Wilfred Owen, Ivor Gurney And Siegfried Sassoon / D. Hipp. – New York: McFarland & Company, 2005. – 224 p.
 11. Hynes, S.A War Imagined: The First World War and English Culture / S. Hynes. – London: Pimlico, 1992. – 528 p.
 12. Norris, M. Teaching World War I poetry—comparatively / M. Norris // College Literature. – 2005. - 32.3. – p. 136
 13. Walter, M. The Penguin Book of First World War Poetry / M. Walter. – London: Penguin Classics, 1989. - 304 p.
 14. Wilson, J. Siegfried Sassoon: The Journey From The Trenches, A Biography (1918-1967) / J. Wilson. – London: Routledge, 2014. – 540 p.
- Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

А. Козловська
*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара,
Дніпропетровськ, Україна*

**МОВНЕ ВИРАЖЕННЯ ВИЗНАЧЕНЬ КОЛЬОРУ ЯК СПОСІБ
НЕПРЯМОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ГЕРОЇВ РОМАНУ
Ф.С. ФІЦДЖЕРАЛЬДА “ВЕЛИКИЙ ГЕТСБІ”**

Кожна країна завжди характеризується певним кольором. Завдяки цьому у народа складається певне враження про ту чи іншу країну. Символіка кольору грає важливу роль, тому що з її допомогою кожна епоха людства малювала собі картину людства. Наприклад, для народів Далекого Сходу це символ любові, народження, життя,

піднесених почуттів, а також, символізує удачу і свято. У Китаї червоний колір носять наречені як символ витривалості і віри, а в Індії він символізує чистоту. Європа ж, навпаки, бачить в цьому кольорі гріх і жертвність. Для жителів Південної Африки це колір скорботи, а для Австралійських аборигенів - колір землі. У США і Японії червоний колір символізує небезпеку і терористичну загрозу, як це не дивно здається для китайців, адже для них це колір щастя.

Завдяки мовним засобам кольоропозначень ми можемо не тільки зрозуміти, але і відчутти те, що хотів донести до нас автор. “Кольори діють на душу, можуть збуджувати думки, які нас заспокоюють або хвилюють, засмучують або радують” [1, с. 33]. Саме тому велика кількість поетів і письменників використовують у своїх творах повні засоби, що позначають колір.

Л.А. Качаєва пише: “Зображення кольору в літературі – не самоціль, і всі найтонші колірні відтінки існують не самі по собі, не поза художнього цілого, а служать втіленню творчих задумів художнього слова. І тут, у використанні кольору, лежить, без сумніву, одна з найбільш індивідуальних рис авторського бачення світу й втілення його в художній практиці” [2, с. 18]. Перші спроби дослідити кольоропозначення були здійсненні у ХХ столітті. Поштовхом до цього став новий підхід у вивченні системності лексичних одиниць.

Коліративна лексика у художньому творі вказує читачеві на ті особливості, на які хотів звернути увагу автор. Це дозволяє відчутти думки автора, емоційний стан та настрої, з яким він писав цей твір. Кольоропозначення вказують на ставлення автора до описуваного предмета чи явища.

Коліративна лексика може використовуватися автором у різних цілях: для точної передачі кольору певного предмету, або ж може служити фоном, висловлювати внутрішній стан героїв.

Як відзначає Н. І. Платонов: “Колір у літературі, на відміну від кольору в живописі, - функція неусвідомлена, інтуїтивна” [3, с. 372].

Колір і його символи є невід'ємною частиною відомого роману Френсіса Скотта Фіцджеральда “Великий Гетсбі”. Створюючи образи героїв, Фіцджеральд поєднує в собі роль художника і письменника і зображує своїх героїв за допомогою кольору, який протягом усього роману асоціюється тільки з ним. Слід зазначити, що письменник використовує в основному базові кольори, щоб створити однозначні образи героїв, які є зрозумілі читачеві.

Читач найчастіше стикається з білим кольором (використовувався у тексті 48 разів). Білий колір, якому зазвичай приписуються світло, невинність і чистоту, Фіцджеральд використовує для створення метафоричного контрасту. Так, за допомогою білого кольору він описує Дейзі і Джордан, коли читач вперше стикається з

ними. *“They were both in white, and their dresses were rippling and fluttering as if they had just been blown back in after a short flight around the house”*. *“Daisy and Jordan lay upon an enormous couch, like silver idols weighing down their own white dresses against the singing breeze of the fans”*. Автор представляє героїнь як граціозних і невинних дівчат, саме в такому образі. Дейзі прагне постати перед людьми як щира й безневинна істота, для чого і оточує себе білим кольором. Проте пізніше автор глибше розкриває характери дівчат і показує, що це враження оманливе, і білі наряди втілюють багатство, гроші і безтурботність.

Сірий колір у Фіцджеральда є прототипом старості, печалі, злиднів і відсутності життя. У романі автор використовує даний колір лише 17 раз в основному для опису долини шлаку і її жителів, їх злидненої одноманітності життя і психологічного стану. *“Occasionally a line of gray cars crawls along an invisible track, gives out a ghastly creak, and comes to rest, and immediately the ash-gray men swarm up with leaden spades and stir up an impenetrable cloud, which screens their obscure operations from your sight”*.

Чорний колір (13) в сприйнятті автора не відрізняється від загальноприйнятого і символізує печаль, небезпеку і смерть. Наприклад, автор використовує його, коли говорить про смерть головного героя і його похоронах: *“... A lovely Jewess appeared at an interior door and scrutinized me with black hostile eyes”*. *«About five o'clock our procession of three cars reached the cemetery and stopped in a thick drizzle beside the gate - first a motor hearse, horribly black and wet”*.

Незважаючи на те, що Фіцджеральд не так часто використовує колірний термін “зелений” (17), даний колір являється одним з основних. Він асоціюється у читача з головним героєм роману, з Джеєм Гетсбі, і його бажанням, надією знову бути з тією, заради якої він багато досяг. Зелений вогник є символом мрії Гетсбі про Дейзі: *“... Distinguished nothing except a single green light, minute and far away, that might have been the end of a dock”*.

Автор не випадково вибирає цей колір. В англійській мові він символізує рішучість і нев'янучий характер об'єкта. Таким чином, зелений колір характеризує Гетсбі, який, незважаючи на час і численні перешкоди, продовжує вірити в свою мрію. Вона стає головним сенсом і стимулом в його житті.

Синій в “Великому Гетсбі” використовується як для опису природи: *“Slowly the white wings of the boat moved against the blue cool limit of the sky”*, так і для зображення печалі, смутку і незгоди. Так, синій колір з'являється в романі при описі стану Уілсона після смерті його дружини: *“... He noticed a change in the room, a blue quickening by the window, and realized that dawn was not far off. About five o'clock it was blue enough outside to snap off the light ...”*.

Згадки про червоний колір досить рідко зустрічаються в даному творі. Він використовується для опису розкішного оздоблення будинку Б'юкенену, наприклад: "... *A cheerful red-and-white Georgian Colonial mansion, overlooking the bay*", "*Rippled over the wine-colored rug, making a shadow on it as wind does on the sea*". Але в той же час по опису предметів, оточуючих чоловіка Дейзі, можна зробити деякі висновки про його характер, наприклад, можна сказати, що Том є різким, імпульсивним і агресивним героєм.

Символіка сонячного світла, відображена у відтінках зеленого і жовтого кольору, в переливах світла різної сили - від слабкого мерехтіння до сліпучого сяйва, ще більш складна і багатозначна, ніж символіка місячного світла. З одного боку, золотий колір асоціюється з багатством (прилад з матового золота на туалетному столі Гетсбі - речове свідчення його виконаної мрії про багатство і могутність). З іншого боку, було б спрощенням бачити в цьому образі лише символ багатства. Крім соціального змісту в ньому - зміст поетичний; обидва сенсу переплітаються, так що в голосі Дейзі чується і незрозуміла чарівність, і дзвін монет, і сама вона - не просто багата дівчина з товариства, але «дівчина золотої мрії героя» («golden girl»). Золото і срібло є в романі в неоднозначному світлі і сенсі - істинного і помилкового; поезії і мішури (Гетсбі служить не тільки романтичному ідеалу, але і богу вульгарної, мішурної краси: "*He was a son of God ... - and must be about his Father's business, the service of a vast, vulgar and meretricious beauty*"), зоряного сяйва і покупної розкоші ("*Her porch was bright with the bought luxury of star-shine*"), багатства матеріального і багатства, повноти життя ("*She vanished into her rich house, in to her rich, full life*").

Сама ідея роману – ідея зваблювання “життєвими обіцянками” – постає не плоско-однозначною і повчальною, а ідеєю поетичною, повної чуттєвого блиску.

Отже, проаналізувавши базові визначення кольору та їх застосування в романі “Великий Гетсбі”, слід зробити висновок, що в цьому романі автор використовує основні кольори спектру, при цьому надаючи їм оціночний характер і неповторний сенс. Визначення кольору розкривають характери персонажів, і надають розповіді особливу глибину і експресивність.

Список використаних джерел

1. Василевич А.П. Языковая картина мира. Методы исследования и прикладные аспекты: диссертация в виде научного доклада, составленного по опубликованным работам и представленного к защите на соискание ученой степени доктора филологических наук / А.П. Василевич. – М., 2003.

2. Качаева Л.А. Может ли голубой быть зеленым и розовым? / Л.А. Качаева. – М.: 1984. – С. 189.

3. Реформатский А.А. Введение в языковедение / А.А. Реформатский. – М.: Аспект-Пресс. – 2008. – С. 231.

Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

К. Коршикова

*Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля,
Днепропетровск, Украина*

СПЕЦИФИКА ЖАНРА СЕМЕЙНОГО РОМАНА

Жанр семейного романа и семейной хроники является достаточно популярным жанром в литературе. Их исследование представляют большой интерес для таких литературоведов как: С.Н. Бройтман, М.М. Бахтин, А. Богданов и другие.

Семейный роман – это жанр произведения, в котором автор сосредотачивается на проблемах между родителями и детьми, братьями и сестрами, связей родственников, а так же идеализации детьми своих родителей.

Характерной чертой семейного романа является наличие конфликта между членами определенной семьи, а так же концентрация на частном мире определенного человека, а так же его связь с другими членами семьи, которая строится от единства и заканчивается разрывом семейных отношений. Проблемы социального мира, которые существуют вне семейного круга в романе не рассматривается.

В романе ребенок поначалу идеализирует своих родителей, не видя в них никаких недостатков, однако в дальнейшем он освобождается от своих иллюзий и видит семью в более реальном, наполненном искажениями очертании. После освобождения от иллюзий, ребенок может даже возненавидеть своих родителей за существующие или не существующие недостатки. Полная идиллия в семейном романе зачастую вообще не встречается.

Существуют две разновидности семейного романа. Классический семейный роман, это роман, в котором семья преодолевает череду проблем и случайностей, в которых она первоначально существует, ограничивая свой мир лишь одним узким кругом места и людей – семьей.

Во втором типе семейного романа герои проходят из большого, чужого мира сложностей и конфликтов к более малому и уютному семейному миру, в основе которого лежат брак, любовь, деторождение, семейные трапезы и спокойная старость главных героев.

В романе семья может стать, как и опорой человеку, так и разрушительной силой, которая влияет на строение личности, образ жизни и отношение к себе и окружающему миру. После череды определенных ситуаций, герой должен определить суть своего характера, цель своей жизни и путь своего самоопределения. Главным героям приходится проходить через большое количество трудностей и скитаний, прежде чем они обретут душевное, материальное и семейное благополучие.

Основой конфликта в произведениях являются любовь, страдания и предательство. Главными в произведении становятся отношения, определяемые идеалами, в том время как характеры выдвигаются на второй план.

В качестве художественных средств в семейном романе используется хронотоп, повествование от первого лица. Введение внутренних монологов и диалогов помогает читателю более ясно представить образ и характер главных героев. Портреты в семейных романах описываются довольно детально и подробно.

Жанр семейной хроники – это жанр общего тематического содержания, в котором рассматривается хронология событий, история поколений определенной семьи. В центре произведения находится ход времени. События в хронике происходят последовательно, линейно, иногда с разрывом в определенное количество лет. Разрыв в пять, десять или более количество лет показывает внешние изменения героев, однако изменений в их поведении и характере зачастую не происходит.

Особый смысл в произведении имеет взаимодействие и взаимовлияние разных поколений, которые являются типичны в своем миропонимании, однако могут отличаться образом своих мыслей, действий, верой и духовным опытом. Так же смена поколений доказывает, что жизнь и трудности в ней переменчивы и жизнь продолжается, не смотря на все конфликты интересов и веры.

Для семейной хроники характерно частое чередование событий, сцен и фрагментов, а так же экстенсивный сюжет, в котором за точку опоры рассматриваются моменты реально-исторического времени с вымышленным сюжетом. Воспоминания описываются в детальных подробностях, которые в реальной жизни были бы тяжелы для восприятия. В связи с этим текст семейной хроники имеет большой объём. С.Н. Бройтман указывает на то, что структура жанра семейной хроники складывается из трёх компонентов: тематического содержания, стиля и композиционной завершенности.

Родовое поместье и время течения событий в произведении ставится на первый план. Семейно-родовой дом описывается как начало всех исторических событий а так же является их концом. Время в усадьбе замирает, череда событий нашего времени смешивается с

прошлым, герои чувствуют себя как будто в ловушке, навечно связанными с проклятием их поколений.

Изучение вопроса о семейных отношениях интересно как с точки зрения литературы, так и в повседневной жизни. Семья – это то, что было сформировано тысячелетия назад, и по сей день продолжает существовать.

Научный руководитель доктор филологических наук,
профессор А.А. Степанова.

Є. Мумжинська
Дніпропетровський національний університет імені Олеся
Гончара, Дніпропетровськ, Україна

ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ КОМІЧНОГО В АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ (НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ ДЖ.К. РОЛІНГ “ГАРРІ ПОТТЕР І ФІЛОСОФСЬКИЙ КАМІНЬ”)

Комічне завжди було одним із об’єктів стилістичних досліджень. Але менталітет людей має властивість змінюватись з часом, тому і розуміння комічного теж змінюється в залежності від цього. Змінюються його форми і засоби, а також стилі авторів. Використовуються певні засоби і прийоми вираження комічного, внаслідок чого стиль та мова автора стає унікальною та неповторною. Це є характерним для дитячої англійської літератури ХХ століття.

Під комічним передбачається “розуміння невідповідності”. Діти починають розуміти ці невідповідності вже у ранньому віці. Невідповідність або безглуздість дій або поведінки самі по собі не створюють почуття комічного, для цього потрібно викриття. Комічне можна розглядати з комунікативної точки зору як ослаблення негативних емоцій, тобто як нормалізацію міжособистісного спілкування з одного боку або прагнення потішити партнера по комунікації і отримати задоволення від його адекватної реакції з іншого боку. У соціумі комічне реалізується в здатності індивідуума відчувати і виражати смішне.

Проявом комічного у сучасній літературі вважаються такі засоби:

- 1) Гумор (англ. *humour* – моральний настрій, від лат. *humour* – рідина: згідно античному вченню про співвідношення чотирьох тілесних рідин, яке визначає чотири темпераменти або характери), особливий вид комічного ефекту; відношення свідомості до об’єкту, к окремим явищам і к світу в цілому, поєднуючи зовнішнє комічне трактування з внутрішньою серйозністю;

- 2) Сатира (лат. *satira* або *satura* – буквально – суміш, всяка всячина), вид комічного; нещадне, знищуюче переосмислення об'єкта зображення (і критики), виражається сміхом, відвертим або прихованим, «скороченим»; специфічний спосіб художнього відтворення дійсності, що розкриває її як щось мінливе, невідповідне, внутрішньо неспроможне (змістовний аспект) за допомогою сміхових, викривально-висміюючих образів (формальний аспект);
- 3) Іронія (гр. *eironeia*, буквально – вдавання); в стилістиці алегорія, яка виражає насмішку та лукавство, коли слово або вислів набувають у контексті мови значення, протилежного буквальному змісту або заперечуючи його, ставлячи його під сумнів;
- 4) Гротеск (фр. *grotesque* – химерний, незвичайний, від італ. *grotta* - грот, печера) - художній прийом у літературі та мистецтві, заснований на надмірному перебільшенні або применшенні зображуваного, на поєднанні різких контрастів, сполученні реального з фантастичним, трагічного з комічним;
- 5) Карикатура (італ. *caricatura*, від *caricage* – перевантажувати, перебільшувати) – сатиричний або гумористичний малюнок загостреного критично-викривального характеру; переносно-смішне наслідування, перекручування оригіналу. У літературі може реалізуватися в жанрі пародії - комічного наслідування твору певного автора або літературного напрямку;
- 6) Оксиморон (греч. *oxúmoron*, буквально – дотепно-дурне) – стилістичний прийом, поєднання слів з протилежним значенням, які створюють нове смислове ціле, наприклад. Оксиморон збагачує сенс і підсилює емоційність художньої мови, дозволяючи розкривати єдність протилежностей і т.д.

Одним з найяскравіших прикладів використання комічного у творах є роман англійської письменниці Дж.К. Ролінг “Гаррі Поттер і філософський камінь”. Звернемося до мови і стилю роману Дж.К. Ролінг “Гаррі Поттер і Таємна кімната”. Для створення атмосфери казковості Дж.К. Ролінг широко використовує уособлення, метафору, для комічного ефекту – антитезу, гіперболу, гротеск, каламбур і інші стилістичні прийоми.

Наведемо приклад, де комічне базується на оксимороні *dancing skeletons: Dumbledore had booked a troupe of dancing skeletons for the entertainment (p.100)* / Дамблдор запросив на свято трупу танцюючих скелетів. (пер. В. Морозова, с.189). Як зазначалося вище, оксиморон це поєднання “непоєднуваного”. Скелети, у загальному розумінні, - померлі люди. Вони не можуть навіть рухатись, а тим паче танцювати. Але за допомогою художнього засобу - оксиморону - Дж.К. Ролінг

зуміла поєднати досить незвичні речі та подати їх у новому світі. Для носія мови додатковий комічний ефект створює алюзія на незвичайне порівняння *as noisy as two skeletons dancing on a tin roof*.

Каламбур як один із засобів досягнення комічного, незважаючи на його поширеність в англійській літературі (завдяки багатозначності і / або фонетичної подібності безлічі слів в англійській мові взагалі), не так широко використовується в даному творі в порівнянні з іншими стилістичними прийомами: *When he reached absently for his wand to remove the smudges, it ignited the parchment. Fuming almost as much as his homework, Ron slammed The Standard book of Spells (p.119)* / Пон ... з похмурим виглядом взяв чарівну паличку - хотів їх вивести і ненавмисно підпалив сувій з твором. Сувій спалахнув, Пон також. (пер. В. Морозова, с.226).

Каламбур (*Fuming almost as much as his homework, Ron*) в даному прикладі представлений обігруванням прямого і переносного значення полісемічності дієслова *fume* (в першому значенні – коптити; диміти і у шостому - хвилюватися; драгуватися; кипіти від злості). Щоб передати емоційний стан Рона, автор використав дієприкметник *fuming*, який одночасно належить до порівняльного обороту *almost as much as his homework*, і означає паруючий в той самий момент його сувій з домашнім завданням.

... in March several Mandrakes threw a loud and raucous party in Greenhouse Tree. This made Professor Sprout very happy.

'The moment they start trying to move to each other's pots we'll know they're fully mature,' she told Harry (p.186).

В марте несколько мандрагор закатили шумную, безобразную вечеринку, чрезвычайно порадовал профессора Стебль.

– Раз они начали лезать друг к другу в горшки, значит, они совсем созрели, – объяснила она Гарри (пер. В. Морозова, с. 345). Комічне в даному прикладі будується на втіленні і прийомі обманутого очікування. Уособлення полягає в тому, що рослини організували як люди гучну веселу вечірку - *several Mandrakes threw a loud and raucous party*. Другий випадок уособлення в цьому прикладі – *they start trying to move to each other's pots*, де все тим же рослинам приписуються дії, властиві людям, а в нашому прикладі молоді рослини поведуться як діти, проявляючи взаємний інтерес, вони йдуть один до одного в гості. Ефект обманутого очікування, в цьому прикладі заснований на неадекватну реакцію на проведення галасливої вечірки. Як правило, гучний шум в процесі вечірки викликає невдоволення або роздратування у незацікавленого особи. В даному випадку подібний захід викликає радість: *a loud and raucous party ... made Professor Sprout very happy*.

При створенні мови магічного світу автор користується запозиченнями (всі заклинання - на латині, яка є ближчою до

англійського читача, ніж до українського чи російського), переосмисленням слів, уже наявних у мові, і способами словотворення, широко поширеними в сучасній англійській мові. Створюючи терміни для реалій магічного світу, автор спирається на лад і системні закономірності англійської мови (наприклад – алітеративні складові номінації: *Bloody baron, silver sickles, Quick-quotes-quill, Whomping Willow*).

Отже, стиль написання Дж. К. Ролінг доволі специфічний. У ньому можна простежити плин сучасності кінця ХХ століття. В основі її стилю лежить вміле оперування різними жанрами: чарівною казкою, фентезі, детективом і використанням шотландських легенд і англійських казок в алюзіях. Для Дж. К. Ролінг характерне поєднання у деякій мірі урочистого і докладного опису масових сцен або подій в школі чарівників і коротких невимушених діалогів. Довгі пропозиції зі складносурядним і складнопідрядним зв'язком створюють відповідні образи і масштабність описів декілька незвичайних явищ, ігр та особистих переживань головного героя. Обравши жанр чарівної казки в якості основного, Дж. К. Ролінг в своєму творі використовує уособлення, гротеск, гіперболу, ефект обманутого очікування і алюзію для створення комічного ефекту. У процесі дослідження основних засобів створення комічного ефекту у творчості Д. К. Ролінг виявлено 13 різних мовностилістичних засобів. П'ять з них є найбільш вживаними прийомами досягнення зазначених ефектів, що склало 64.5% від усієї кількості і їх можна назвати основними. За частотності вживання ними є: уособлення 7%, гротеск і ефект обманутого очікування по 4% відповідно, гіпербола і алюзії з 3% відповідно.

Список використаних джерел

1. Бореев Ю.Б. Комическое / Ю.Б. Бореев. – М.: Искусство, 1970. – 239 с.
2. Дж.К. Ролінг. Гаррі Поттер і філософський камінь / Дж.К. Ролінг; пер. В. Морозова. – 2002.
3. Озмитель Е.К. О сатире и юморе / Е.К. Озмитель. – Л., 1973. – 191 с.
4. Словник української мови: в 11 томах. Т. 2, 1971. – С. 176.
5. Словник української мови: в 11 томах. Т. 4, 1973. – С. 105.
6. Фролов И.Т. Философский словарь / И.Т. Фролов. – 4-е изд. – М.: Изд-во Политиздат, 1981. – 445 с.
7. Harry Potter and the Philosopher's Stone: J.K. Rowling: Bloomsbury Childrens. Bloomsbury. 26 June 1997.

Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

ОСМИСЛЕННЯ ВОЄННОЇ ТЕМАТИКИ В ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКІЙ ТА РАДЯНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТОЛІТТЯ

Завершення Другої світової війни стало своєрідним рубежем нового часу та нового світу. Для європейської літератури характерними були пафосні спроби перебудування суспільства, значна політизація літератури, драматична боротьба письменників за свою творчу самостійність та кризове світобачення.

Так починаючи з 1945 року у французькій літературі діяли “потужні стимули, що походили від недавнього протистояння фашизму. На передньому плані довго перебувала ангажована література. До того ж, на національну свідомість не тільки післявоєнна нестабільність, а й “брудні” війни у В’єтнамі (з 1946 року) та Алжирі, загострення соціальних протиріч. Підтвердженням цьому є феномен “ангажованого екзистенціалізму”, гостра політизованість творів Сартра. Одним із показників післявоєнного часу також був значний вплив марксизму, ідеології комуністичної партії, естетика соціалістичного реалізму. Політизація літератури була зумовлена прямим зв’язком між естетикою та політикою, а разом із тим відображала місце комуністичної партії у французькому суспільстві” [1, с.387].

Не дивно, що в післявоєнні роки інтерес до марксизму у Франції був надзвичайно високим. Видаються і жваво коментуються праці класиків марксизму. “Проблеми соціалістичного реалізму обговорюються на сторінках комуністичної преси, в книгах і статтях великої впливової групи письменників і публіцистів-комуністів (Луї Арагона, Андре Бюрмсера, Жана Каналу)” [1, с.388].

Післявоєнна Англія, на відміну від Франції, неспішно “обмірковувала свій воєнний досвід, співвідносячи його із зруйнованою імперією. Значна маса літератури різних напрямів – від документальних нарисів до психологічних мініатюр і шпигунських трилерів” [1, с.465] – з’явилася ближче до сорокового ювілею святкування перемоги.

Усвідомлення досвіду тривало в рамках “англійськості”, яка відрізняла англійців і змушувала їх по-своєму пишатися своєю країною з упорядкованим побутом та старою демократичною структурою. Піднявся середній клас, який хотів бачити себе в романі та на сцені, клас, незадоволений своїм життям та долею, проте позбавлений будь-якої системи моральних цінностей. “Новий герой” усупереч загальноприйнятій моралі рухається соціальною драбиною у

протилежному напрямку – не вгору, а вниз. Тематику моральної деградації активно розглядає відомий англійський письменник Уільям Голдінг, що був одним із небагатьох англійських прозаїків, яким вдалося залишитися на авансцені світової літератури” [1, с.470]. Так у своєму творі «Володар мух» він звертає увагу читача на те, що “моральна перевага неандертальців над їх нащадками так само очевидна, як очевидно перевтілення цивілізованих дітей в дикунів” [1, с.470].

Прикметою післявоєнного часу була посилена “калейдоскопічність, доцентровість окремих тенденцій, надмірна переважаність романів уламками різних жанрів та форм, швидка реакція на важливі, але історично приречені архетипи”[1, с.471].

Політизованість літератури, характерна для Франції, також властива і німецькій літературі. Проте здебільшого література Німеччини перших післявоєнних років була присвячена жахіттям війни та долі тих, хто повернувся на батьківщину. Інколи навіть з’являлися твори з прямим звинуваченням німецького народу у фашизмі (“Дівчата з Вітербо” Гюнтера Айха). Вже пізніше, в 50-х роках німецькі письменники звертаються до опису відродження промисловості. Типовий герой – досвідчений працівник, який усупереч усьому долає усі труднощі (роман “Розколоте небо” Кристи Вольф). Проте вже двадцять років потому разом зі зміною влади приходить епоха лібералізації літератури. На перший план виходять проблеми індивідуума в соціалістичному суспільстві. Нова хвиля політизації призводить до розколу письменників на різні ідейні табори, який триватиме аж до кінця ХХ століття.

На фоні характерного для європейської літератури загального песимізму яскраво виділяється радянська література з її тяжінням до оспівування народного героїзму. Війна поставила перед письменниками СРСР велику та відповідальну задачу – увіковічити мужність народу та підтримати бойовий дух під час жорсткої боротьби з ворогом. На відміну від Уільяма Голдінга з його деградацією людської моралі, герої радянської прози рухаються у протилежному напрямку. Яскравий приклад – повість Бориса Горбатова “Непокоренні”, де головний герой з байдужої до воєнного лиха людини перевтілюється в народного месника. З німецьким “страждаючим” героєм контрастує радянський воїн, який навіть в найважчі часи не піддається відчаю, як це описується в поемі Олександра Твардовського “Василий Тєркін”.

Післявоєнна тематика не тільки зберігає акцент на героїці радянського народу (Борис Васильєв, Костянтин Симонов, Михайло Шолохов та інші), але й доповнюється осмисленням у літературі “боротьби за мир, демократію та соціалізм”[2, с.465], проте політизація не набуває таких масштабів, як у Європі. Радянська воєнна проза 60-90-

х років – це “не тільки сума розрізнених текстів, не дивлячись на індивідуальність, жага її творців до самореалізації, експерименту” [3, с.5]. Вона не була занадто жорстокою та песимістичною у порівнянні із західним зразком, проте була дійсно справедливою, відображала не “вульгарний героїзм” [3, с.7], а дійсну мужність народу.

Список використаних джерел

1. Андреев Л.Г. Зарубежная литература XX века / Л.Г. Андреев. – М.: Высшая школа, 2004.
2. Машенко Н.М. Советская литература / Н.М. Машенко, Ф.Н. Томасевич, К.Т. Цисар, Л.П. Александрова // Русская литература. – К.: Радянська школа, 1968.
3. Чалмаев В.А. Военно-исторический роман и «солдатская повесть» 60–70-х годов / В.А. Чалмаев // На войне остаться человеком: фронтовые страницы русской прозы 60–90-х годов. – 2-е изд. – М., 2000.
Науковий керівник: доктор філологічних наук,
професор А.А. Степанова.

Д. Шенгеляя

*Дніпропетровський національний університет ім. Олеса Гончара,
Дніпропетровськ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ЗОБРАЖЕННЯ ВІЙНИ У ТВОРЧОСТІ АНГЛІЙСЬКОГО “ОКОПНОГО ПОЕТА” АЙЗЕКА РОЗЕНБЕРГА

XX століття – період, напевно, найсуперечливіших подій у сучасній історії, де поряд зі стрімким розвитком науково-технічного прогресу страшний та кривавий слід залишили жорстокі війни.

У 1914 році почалася Перша світова війна – перша в низці страшних кривавих трагедій XX століття. Багато письменників і поетів пройшли цю війну і всі її жахи. Є серед них і ті, хто втратив своє життя на полях битв.

Сьогодні на Заході творчість поетів Першої світової війни вивчають у школах та університетах. У нашій країні, на жаль, цій війні довгий час не приділялося заслуженої уваги. Про мільйони полеглих наших прадідів намагалися не згадувати, а трагічні події Першої світової війни не знайшли гідного відображення і в радянській літературі.

Необхідно продовжувати глибоко досліджувати тему Першої світової війни у творчості її сучасників.

Аналізуючи англійську поезію періоду Першої світової війни 1914-18 років, потрібно відзначити, що для читача автори (поети), які були безпосередніми учасниками воєнних дій виходять на перший план.

Яскраві представники “окопних поетів” Уїлфред Оуен, Айзек Розенберг, Лоуренс Бінґон, Роберт Грейвз, Едмунд Бланден, Руперт Брук, Зіґфрід Сассун писали про власний досвід придбаний в роки Першої світової війни, їхні твори про смерть на війні та гідність викликали суспільний резонанс і кожен раз відрізнялися від написаних раніше впродовж війни, бо зміни цінностей і сенсу поетичних творів є закономірними у часі.

Кажучи про британських поетів Першої світової війни, слід зазначити, що основну проблематику їхньої творчості визначила сама війна. У поезії прозвучала антивоєнна тема, але сталося це не відразу. Перші вірші були наповнені героїчними закличками і прославлянням героїв, що максимально відповідало вимогам читачів. Пізніше, пізнавши на власному досвіді весь тягар війни, поети в один голос стверджували про ненависть до війни, змістом їх поезії стало не вихваляння героїв, а життєва правда з окопів, реальна дійсність фронтового життя. Таким чином, їх поезія відбила зміни, що відбулися у світогляді і світовідчутті воєнного покоління.

Відомий літературний критик Г.Дж. Ньюболт ввів спеціальний термін для творів з описом фронтових жахів – “контужені вірші” [8, с. 53]. Поетам важко було відірватися від шоку і прорватися до позитивного глузду.

Велика кількість віршів “окопних поетів” так і залишилася непереведеною на українську мову, що не дало українському читачеві можливості відчутти почуття поетів та їх ставлення до війни.

До таких віршів можна віднести вірш Айзека Розенберга “The Dead Heroes”, що входить до збірника “The Break of Day in Trenches” (“Світанок в окопах”).

Актуальністю даної статті є те, що це перша спроба перекласти вірш «The Dead Heroes» українською мовою, а так як на території України вже в наші дні відбуваються воєнні дії, то даний переклад, як ніколи є актуальним для розуміння того, що діється в окопах війни та серцях солдат - біль, сум і горе нашого сьогодення.

Об’єктом статті є вірш Айзека Розенберга “The Dead Heroes”.

Метою статті є розкриття особливостей зображення війни та здійснення перекладу вірша А. Розенберга “The Dead Heroes” з подальшим поширенням його серед українців.

Практичне значення статті полягає у використанні на заняттях з аналізу та перекладу художнього тексту й аналітичного читання для студентів-філологів.

Айзек Розенберг народився у 1890 році в бідній єврейській родині, яка тікала до Англії з Росії, побоюючись погромів.

Майбутній поет не горів палким бажанням йти на війну, він ненавидів її, як і саму ідею вбивства, але не мав вибору, бо залишився

без коштів на існування. Саме тому він і записався добровольцем до армії.

Творчість Айзека Розенберга, перш за все, відрізняється своїм характером поетичного таланту. Поет повинен був адаптувати свої звичайні форми в основному вірші, аби слідувати новим тенденціям в літературі. На відміну від інших поетів, які у своїх віршах розглядали початок і закінчення війни, вірші А. Розенберга про війну були природним продовженням мистецтва, яке він творив до того, як став «окопним поетом».

Армія і війна у віршах А. Розенберга трактуються як приниження всього прекрасного, що притаманне людині. У вірші “Трясовина мертвих” образ повозу з колючим дротом, що котиться по тілах загиблих солдатів, виступає найхарактернішим для Айзека Розенберга образом війни. Військові будні усвідомлені і описані в його поезії за допомогою метафор, іноді показано в дусі метафізичної поезії: “... Коли швидко сталева палаюча бджола /Осушувала дикий мед їх юності”, або близькі до художньої мови експресіонізму “Мої думки /Висять, як зачепилося за гілки волосся”.

Поет у своїй творчості ніби досліджує процес дегуманізації, що відбувається кожного дня. А. Розенберг виділяється серед своїх “колег” тим, що в його поезії відсутні настрої запеклого протесту. Доля людини на війні у віршах поета переосмислена як драма, з якою не можливо змиритися і якої неможливо уникнути. Людина, яка приречена пройти через цю драму, повинна покінчити з усіма ілюзіями щодо своєї волі - війна стає для неї гігантської пасткою, з якої неможливо вирватися.

Прикладом такої людської драми є поезія “Мертві Герої”, яка в оригіналі звучить так:

The Dead Heroes

*Flame out, you glorious skies,
Welcome our brave;
Kiss their exultant eyes;
Give what they gave.*

*Flash, mailed seraphim,
Your burning spears;
New days to outflame their dim
Heroic years.*

*Thrills their baptismal tread
The bright proud air;
The embattled plumes outspread
Burn upwards there.
Flame out, flame out, o Song!*

*Star ring to star;
Strong as our hurt is strong
Our children are.*

*Their blood is England's heart;
By their dead hands
It is their noble part
That England stands.*

*England-Time gave them thee;
They gave back this
To win Eternity
And claim God's kiss.*

Наведемо науково-філологічний переклад-підрядник:

Мертві герої

*Засяйте, ви славні небеса,
Радісно прийміть наших
хоробрих,
Поцілуйте їхні очі,
Дайте те, що вони дали.*

*Сяйте, янголи
Своїми палаючими списками,
Новими днями, щоб
перевершити темні Героїчні
роки.*

*Сильно хвилює хресну ходу
Ясне горде повітря.
Приведені до бою султани*

*Розвиваються на вітрі.
Спалахуй, спалахуй, пісне!
Зірко, продзвени зорі;
Наші діти такі ж сильні,
Як і наш біль.*

*Їх кров у серці Англії
В їх мертвих руках
І лежить знатна частина,
На котрій Англія стоїть.*

*Англію - час вони дали тобі,
Вони повернули її,
Аби виграти вічність
І Божий поцілунок.*

Вперше вірш був опублікований в 1914 році у “South African Woman in Council”. Він присвячений молодим англійським солдатам, які полягли у Першій світовій війні. Поезія “Мертві герої” – нагадування про повну відданість А. Розенберга війні.

Айзек Розенберг вражає різноманітністю і глибиною своїх творінь, адже свідомо використовує свої вірші як спосіб розуміння війни та боротьби с нею.

У “Мертвих героях” лежить суттєве протиставлення, яке можна розгледіти вже у самій назві вірша. А. Розенберг досліджує у своєму вірші далекоглядний світ, де існують “glorious skies”, “mailed seraphim”, “burning spears” та “stars”.

Поезія складається з 24 рядків, які поділені на 6 строф, по 4 рядки в кожній. Написано вірш хореєм. У перших 5 строфах римування – перехресне за схемою абаб, а 6 строфа представляє собою білий вірш.

Вірш розпочинається заклик до небес, аби вони зустріли воїнів, полеглих на війні. Вже з перших рядків ми бачимо, як автор прославляє небеса, звертаючись до них, наче до живих істот. Він використовує засіб персоніфікації: “Flame out, your glorious skies”.

В другій строфі поет дуже уміло вводить епітет “Mailed”, що дослівно можна перекласти як “броньований”, а “serafim” – одне із дев’яти янгольських звань. Але у словосполученні “mailed serafim”, цей епітет несе у собі зовсім інший відтінок. Так автор намагається показати нам ставлення Бога до своїх підлеглих – янголів, тут показана божественна любов, яку неможливо перевершити. У цій строфі автор наголошує на тому, що герої повинні жити вічно, навіть після смерті, і обіцяє їм нове життя: “New days to outflame their dim / Heroic years”.

Автор дуже чітко підбирає кожне слово. Але більшу увагу зосереджує на фразі “*to outflame their dim*”. Слово “*outflame*” – дієслово переважно поетичного вжитку. означає – “перевершувати у величі”, а у нашому випадку мається на увазі, що нове життя солдатів допоможе їм забути про лихі роки війни, які хоча і були героїчними, але позбавили їх сімейного щастя. “*Dim*” навпаки несе в собі негатив, адже темрява – це завжди символ пригніченого настрою та депресії.

Третя строфа починається з прийому інверсії. і на перше місце поет ставить дієслово “*thrills*”. Сходження воїнів на небеса розгортається за допомогою наростання зображень (“*Thrills their baptismal thread / The bright proud air;/ The embattled plumes outspread /Burn upwards there*”). В третій строфі Айзек Розенберг використовує *синекдоху*. Прикладом слугує словосполучення “*embattled plumes*”, де автор називає частину замість цілого. “*Plume*” – це султан, прикраса на головному уборі у вигляді вертикально укріпленого пір'яного або волосяного пучка. Цей елемент убору був поширений на капелюхах, ківерах і касках в більшості європейських армій першої половини XIX століття. Під кожним султаном автор мав на увазі солдата. Також чітко простежується прийом *алітерації*, бо повторюються звуки [t], [r]. У четвертій строфі наявна *анафора* (“*Flame out, flame out, o song!*”). Присутнє також і порівняння (“*Strong as our hurt is strong our children are*”).

В останніх двох строфах вірша зображується зв'язок воїнів з Англією, яка є для них Батьківщиною. Як пише Айзек Розенберг: “*Their blood is England's heart; / By their dead hands / It is their noble part / That England stands*”. Поет намагається сказати нам, що винагорода за самопожертву – безсмертя, “вічність” або “поцілунок Бога”.

На протязі усього вірша поет прагне донести до нашого відома, що поза світом людей знаходиться зовсім інший світ, готовий прийняти до себе нових героїв. І цей неземний світ набагато чистіший і величніший, аніж той, в якому доводилося жити солдатам.

У перекладі вірш А. Розенберга “*The Dead Heroes*” звучить так:

Мертві Герої

Славні небеса, палайте!

Вітайте воїнів своїх,

Ви їхні очі поцілуйте,

Не ставтеся до них, як до чужих.

Покажіть свої списи,

Вірні слуги Бога,

Поможіть роки війни

Їм забути назавжди.

Свята хресна хода

І подихи вітру – свіжжі та чисті

Не стигнуть у жилах солдат,

Адже герої це дійсні.

Лунай пісне, лунай рідна!

На весь світ, на всю країну!

Наші діти млі

Гідні захищати Батьківщину!

*Бо кров їх б'ється
В серці нашої величної
держави.*

*Її оберігають неначе любов,
На ворогів чекає розправа.*

*Щоб отримати безмерття
І благословення Боже,*

Їм доводилось боротись.

До них не ставтесь Ви вороже!

Отже, глобальність і трагізм подій відобразилися в ліриці, в якій не залишилося місця романтизму, яка наповнена смутком, протестом, чуттєвим сприйняттям життя і смерті і особливо співчуттям до людей. Війна загострила поетичне бачення, посилила критичну струмись в англійській поезії, породивши “окопну поезію” та зробила глибокий вплив на творчість тих, хто з нею безпосередньо стикнувся. Творчість А. Розенберга вважається одним із найяскравіших прикладів задокументованої у віршах трагедії Першої світової війни. Ім'я Айзека Розенберга увічнено на кам'яних скрижальях Вестмінстерського абатства в відомому англійських куточку поетів-фронтовиків.

Переклад поезії А. Розенберга “Мертві герої” та ознайомлення з ним пересічних українців є спробою допомогти їм зрозуміти і відчутти безглуздість війни та цінність людського життя, бо війна – це не тільки історична подія, що визначає долю людей. У ці важкі роки отримують своє максимальне вираження ідейні, моральні, духовні риси притаманні Людині.

Список використаних джерел

1. Writers and Literature of the Great War [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://net.lib.byu.edu/english/wwi/poets/poets.html>

2. Кругликов В.А. Рецептивная эстетика [Електронний ресурс] / В.А. Кругликов. – Режим доступу: <http://iph.ras.ru/elib/2584.html>

3. Камышников Р.В. Выражение военного опыта в произведениях английских «окопных поэтов» 1914–1918 гг. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://philology.knu.ua/library/zagal/Literaturoznachni_studii_2013_37_1/347_352.pdf.

5. Дьяконова Н.Я. Хрестоматия по английской литературе для студентов по специальности «Иностранные языки» / Н.Я. Дьяконова, Т.А. Амелина. – М.: Просвещение, 1978. – 348 с.

6. Аникин Г.В. История английской литературы: учеб. пособ. для студ. педагог. инст. / Г.В. Аникин. – М.: Высшая школа, 1975. – 528 с.

7. Ивашева В.В. Литература Великобритании XX века / В.В. Ивашева. – М., 1984. – 231 с.

8. Тамарченко Н.Д. Хрестоматия для студентов филологических факультетов / Н.Д. Тамарченко. – М.: РГГУ, 1999. – 286 с.

9. Бойовий дух наших солдат підтримає книга «Україна: війна, мир і любов» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bogomolets.com/ua/news/523-bojovij-dukhn-nashikh-soldat-pidtrimae-kniga-ukrajina-vijna-mir-i>.

10. Сдобников В.В. Теория перевода: [учебник для студентов лингвистических вузов и факультетов иностранных языков] / В.В. Сдобников, О.В. Петрова. – М.: АСТ: Восток–Запад, 2007. – 448 с.

11. The Great War / Oxford University World War I Poetry Digital Archive [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://hubpages.com/hub/Oxford-University-World-War-I-Poetry-Digital-Archive-A-Site-Worth-Visiting>.

12. Fussell, P. The Great War and Modern Memory / P. Fussell. - London, 1979. – 363 p.

13. Hynes S.A. War Imagined: The First World War and English Culture / S.A. Hynes. – London: Pimlico, 1992. – 528 p.

Науковий керівник: старший викладач А.Г. Білова.

В. Щербина

*Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля,
Днепропетровск, Украина*

РОМАНТИЗМ В РОМАНЕ ШАРЛОТТЫ БРОНТЕ “ДЖЕЙН ЭЙР”

Творчество Шарлотты Бронте было ярким и значительным событием в английском реализме 19 века. Ее художественный мир оказал большое влияние на развитие английской литературы благодаря новаторскому вкладу Шарлотты. Творчество Шарлотты Бронте актуально, так как и в наше время имеет большое значение и интерес к нему, который не угасает уже на протяжении более 150 лет.

За свою жизнь Шарлотта Бронте написала обширное количество повестей и рассказов, издала несколько сборников стихотворений и 4 романа – “Учитель” (1847), “Джейн Эйр” (1847), “Шерли” (1849), “Городок” (1853). Но особую известность ей принес именно роман “Джейн Эйр”, который вызвал интерес своей актуальностью, смелостью и новизной. В романе органично переплетаются романтические тенденции начала XIX века и реализм 1830-1840-х годов.

Говоря о новаторстве, следует отметить правдивость в создании характеров ее героев. Шарлотта – создатель живых и убедительных персонажей, главное достоинство которых заключалось в том, что они были созданы “из плоти и крови”, были обыкновенными людьми, имеющими недостатки и очень жизненные достоинства.

Ее героиня Джейн не боится отстаивать свое человеческое достоинство, право на свободу, счастье и творческий труд. Шарлотта воплотила в ее образе свободолюбие и мятежность женщины, которая всерьез задумывается над своей жизнью, обладает не по-женски смелой и пылкой натурой, имеет глубоко любящее сердце. Она скромная и

умная, искренняя и настоящая, находчивая и одаренная. Для писательницы, Джейн – идеал современной женщины.

Шарлотта Бронте принадлежит к писателям-реалистам, которые писали о несправедливости и незащищенности человека, о нищете простых тружеников, сочетая социальный критицизм с поисками положительного идеала, однако в ее романах присутствуют и черты романтизма, такие как:

- изображая людей, Бронте обращается к проблемам психологии, сфере эмоций и страстей, главный объект в романе – человек, его внутренний мир, чувства, герой с многогранным характером;

- героиня-художница (Джейн любила рисовать);

- героиня-бунтовщица, обладающая силой духа, естественность и силой моральных убеждений;

- присутствуют элементы автобиографии (и Джейн, и Шарлотта бедные одинокие сироты, которые работают гувернантками, обе были вынуждены бороться за жизнь, прототип пансиона Ловуд – школа, в которой училась Джейн, сестра Шарлотты Элизабет, умершая от чахотки – прототип подруги Джейн Элен, которая умерла от того же заболевания.);

- используется гиперболизация (сильные чувства героев);

- использование монологов для раскрытия внутреннего мира персонажей;

- описание пейзажей, погоды, которые несут в себе символический смысл и являются предшественниками событий;

- признаки мистификации (Джейн из ниоткуда слышит голос Рочестера, а также адский смех его жены, в доме миссис Рид Джейн чудится дух покойного мистера Рида).

Творчество Шарлотты Бронте носит реалистический характер, однако романтические средства, с помощью которых писательница осуществляет задачи реализма, обогатили ее художественный мир и сделали образы романа неповторимыми.

Научный руководитель доктор филологических наук,
профессор А.А. Степанова.

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

L. Begragyan

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

THE NECESSITY OF COMPUTER TECHNOLOGIES IMPLEMENTATION IN TEACHING PROCESS

The key problem of our investigation is usage of Computer technologies in the teaching process. Today a special place is occupied by research in computer software and cloud oriented technologies in school practice. The computer is not only involved in the computations those are included in the general scheme of teaching, but also acts as a direct tool of the study.

Modern society is called as post-industrial or informational. Fundamental studies of the foundations of such a society includes computer and telecommunication technologies. Due to it the nature of education is changing. The fast development of progress has influenced to the demands facing educational institutions, the main task of which now is to develop student's competencies.

Such changes in education apply both to pedagogy in general and particular techniques, and, first of all, to the methodology of teaching natural-science disciplines, in particular case – physics. The rapid development of electronic technology makes the coordination of new computer technologies with the methodology of teaching physics important for a more detailed understanding of the physical phenomena and processes and, that is more important, the formation of research skills.

The analysis of the literature on the subject shows that the problem competency approach and its implementation in the educational process is devoted to the work of such researchers as V. Baidenko, I. Yermakov, I. Zymnya, D. Ivanov, S. Klepko, V. Kozhevnikov, V. Lebedev, S. Shyshov, A. Hutorskoi.

It is necessary to notice that despite the considerable interest of researchers to the forms of organization of the laboratory practical work on physics and use of computer technologies in the educational process, their implementation has not been yet studied up to the end.

It is worth mention the scholar who investigated the above question Lee Shulman. He first made his argument, issues surrounding technologies. Traditional classrooms as it is known use a variety of technologies, from textbooks to overhead projectors, from typewriters in classrooms to charts of the periodic table on the walls of laboratories. However, until recently, most technologies used in classrooms had been rendered “transparent”. In other words, they had become commonplace and were not even regarded as technologies. In contrast, the more common usage of technology refers to

digital computers and computer software, artifacts and mechanisms that are new and not yet a part of the mainstream [1, 2].

These new technologies incorporate hardware and software such as computers, educational games, and the Internet, the myriad applications supported by it. These new technologies have changed the nature of the classroom or have the potential to do so. It is important for our investigation to consider the aspects or examples such as the most powerful analogies, illustrations, examples, explanations and demonstrations, or, in other words, the ways of representing and formulating subject to make it more accessible and comprehensible. We agree that technologies play a critical role in each of these aspects nowadays [3].

Finally, we note that all of these problems and contradictions in the use of information technologies require further research and decisions since they are deeply rooted so to say in the education system and just stay there.

References

1. Shulman, L.S. (1986). Those who understand: Knowledge growth in teaching. *Educational Researcher*, 15(2), 4–14.
2. Shulman, L.S. (1987). Knowledge and teaching: Foundations of the new reform. *Harvard Educational Review*, 57(1), 1–22.
3. Mishra, P., & Koehler, M.J. (2003). What teachers should know about technology: Perspectives and practices Greenwich, CT: Information Age Publishing, pp. 99–122.

Scientific supervision by Full Professor N.P. Volkova.
Language supervision by Full Professor Vera V. Zirka.

D. Belaya

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

Ricardo Pereira Paz

Universidad de Cádiz, España

PRESENTACIÓN MULTIMEDIA COMO UN MEDIO MODERNO DEL APRENDIZAJE DE UNA LENGUA EXTRANJERA

Hoy en día muchos pedagogos tanto nacionales como extranjeros buscan diferentes posibilidades eficaces para enseñar las lenguas extranjeras. Todo el mundo es computerizado y equipado de manera técnica lo que posibilita mejorar considerablemente el proceso educativo. La eficiencia de la influencia del material didáctico en los estudiantes depende en gran medida de su presentación que deba ser interesante, motivar a los estudios y provocar el interés. Las presentaciones informáticas no sólo permiten presentar el material de estudio de manera brillante y no aburrida sino también atraer la atención a la información importante con la ayuda de diferentes ilustraciones, esquemas y gráficos.

Los investigadores subrayan que una presentación puede influir con eficacia a varios tipos de memoria: la visual, la auditiva y la emocional. Usando la presentación se puede provocar el interés, la motivación, la actividad más alta de un estudiante. El valor de las presentaciones, creado por el maestro, consiste en lo que todo el material se da a los alumnos en una forma compacta, en la secuencia correcta, donde no hay nada de superfluo.

Según la opinión de los investigadores, una de las ventajas de la presentación multimedia consiste en lo que la pueda crear cualquier profesor de lengua extranjera, sin prestar atención a su dominio de programas informáticos. Este factor se explica por la posibilidad de aprender dichos técnicos por sí mismo, sin visitar los cursillos especializados.

Otro factor positivo del uso activo de dichas presentaciones en el proceso educativo es su forma lacónica que permite contener una cantidad considerable de información necesaria, pero presentarla de manera mucho más viva y “pintoresca”. Se considera muy útil cuando se trata de tales asignaturas como “Historia de la lengua”, “Civilizaciones extranjeras” o incluso “Lexicología”. Por lo tanto, las presentaciones puedan no sólo mostrar el material en una forma interesante sino que también ayuden a los estudiantes a aprender estas materias.

El uso en el aula de presentaciones multimedia le permite al profesor introducir un nuevo material léxico, histórico u otro de la manera más fascinante, realizando el principio de claridad y el de visualización, lo que posibilita el aprendizaje sólido de toda la información. Además, un trabajo creativo independiente de los estudiantes mismos en cuanto a la creación de presentaciones se amplía su vocabulario activo. El uso de equipo multimedia puede cambiar cualitativamente el control de las actividades estudiantiles y como el siglo XXI es el período de altas tecnologías, tales tipos de trabajo en las aulas son cada vez más comunes.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

S. Cherednichenko
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

MAJOR STEPS IN WORKING WITH THE AUTHENTIC DOCUMENTARY FILM

In the recent years, the development of students' foreign communicative competence has become incredibly important in the process of learning the foreign language. Using authentic movies at English lessons greatly increases students' motivation in learning, and presents not only grammatical structures or lexical units of the language, but also the cultural, informational and communicational components.

That is why a modern teacher is required to know how to both choose and present the qualitative video material and use appropriate methods of teaching during the lesson.

According to the studies of such researches as J. Harmer, M. Allan, C. Walker and S. Stempleski there are three major steps, in which the work with the authentic documentary film can be divided. These steps include *pre-viewing, while-viewing and after/post-viewing stages*.

Pre-viewing stage allows to remove lexical difficulties in students' perception of the video: the set of key words or phrases is introduced, as well as the questions which follow the movie. Thus, the students get the opportunity to try to predict the answers and get the impression of what is going to be shown. Such pre-viewing activities enhance the imagination and interest to the documentary movie contents.

During the *while-viewing stage* the students' attention is focused on the documentary movie itself. There are several viewing techniques, offered by C. Walker, which can be used by the teacher while viewing, such as "normal" viewing, repeated viewing, still picture, silent viewing, high-speed viewing and sound only. Such variety lets the teacher control the comprehension of the documentary and improve the efficiency of working with it.

Post-viewing stage implies the completion of the tasks and learning the material, demonstrated in the video. Exercises in this stage include answering the questions of comprehension and language practice.

In order to get every student into work, it is offered to divide the students into several groups and give them the opportunity to present the answers to the whole class. These three main steps represent the most effective approach to studying language by watching authentic documentary films and other types of video materials.

It allows to make the viewing process interesting and challenging for the students and helps students to gain as much benefit from watching the documentary movie and working with it, as possible.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova.

A. Davidenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

Vanessa Hoffmann

Universidad de Kiel, Alemania

IMPORTANCIA DE LA FRASEOLOGÍA EN EL APRENDIZAJE DE LENGUAS EXTRANJERAS

El interés por el modo de vivir de otros pueblos existe desde hace mucho tiempo. La gente siempre trataba de conocer las peculiaridades de la

rutina y las de otras esferas. Y una de las formas de este conocimiento es el aprendizaje a través de la lengua, en este caso - a través de la fraseología.

En la fraseología se muestra muy claramente la especificidad cultural de una nación, la fraseología es un reflejo de la identidad nacional y la vida cotidiana de un pueblo, de su historia, geografía, economía y estilo de la vida en país – todos ellos están representados por la semántica de los fraseologismos, es decir, podemos hablar de la semántica nacional y cultural de la fraseología. Actualmente dicho factor se reconoce por muchos lingüistas tanto nacionales como extranjeros. Ellos también afirman que la parte considerable de fraseología de una lengua se produce específicamente a la base nacional.

El idioma español es popular en todo el mundo. Hoy en día la capacidad de comunicarse en una lengua extranjera es actual como nunca. Como se sabe en español hay centenas de fraseologismos. Ellas fueron creadas por muchas generaciones humanas y ahora siguen desarrollándose y perfeccionándose. Ellas reflejan la historia y las perspectivas de la nación, sus tradiciones y costumbres, los hábitos, el sentido común y el humor. El aprendizaje de la fraseología española enriquece el vocabulario, ayuda a aprender palabras en español, desarrolla la memoria y también se une a la sabiduría popular.

La fraseología es uno de los medios expresivos más importantes de la lengua. Gracias a la fraseología nuestro lenguaje se hace más brillante, emocional, imaginativo y expresivo. Casi todos los escritores famosos utilizan fraseologismos para crear el colorido y estilo particulares de sus obras.

El estudio de la fraseología mantiene el interés al aprendizaje de lenguas extranjeras. Como las expresiones fraseológicas son la parte obligatoria del aprendizaje de una lengua extranjera, ellas, a su vez, contribuyen al desarrollo de la motivación para estudiar el tema.

El estudio y la comparación de dos lenguas en la esfera de fraseología revela la mentalidad de los nativos, lo que es muy interesante. En el aprendizaje de un idioma extranjero existen algunas dificultades en el estudio de las unidades fraseológicas, que aparecen cuando se comparan una lengua con su idioma nativo.

El uso correcto y adecuado del lenguaje figurativo le da la originalidad única, la expresividad y precisión. El estudio de la fraseología en gran medida ayuda no sólo a comprender la cultura y la vida de las naciones sino aprender un idioma extranjero.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

K. Dolgoplova
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

THE INFLUENCE OF THE ENGLISH SONG ON THE LEARNERS' COMMUNICATIVE SKILLS AND MOTIVATION AT SECONDARY SCHOOL

In 1970s songs were admitted being an essential part of teaching English listening skills in response to the Communicative Language Teaching Approach.

Song is a good tool for those whose aim is to make their lesson successive because it possesses some advantages and strength which are of a great importance to learners. Older students have a good opportunity not only to analyze the language used in the song but to make acquaintance with definite cultural elements including human relationships, social values. It is a good practice to improve students' vocabulary by thoroughly chosen song lyrics. Motivational factor, which is evidently present in English songs, makes them a major important tool for developing learners' listening skills. Students of all age show a great interest, attentive behavior towards the recorded tape. It can be also explained by a variety of activities that can be offered to be done on the basis of the work with a song. Some modern textbooks (Upstream, Challenges) are not quite suitable for those who seek some ways to keep the high level of motivation of their learners as such textbooks fail to contain enough activities. Moreover, some stages of listening comprehension are frequently omitted.

It is recommended to use a classic structure of the work with an authentic English song at the lesson which contains three stages: pre-, while- and post-listening. The plan is time-honoured and proved its effectiveness in developing learners' listening as well as speaking, reading and writing skills.

Pre-listening activities introduce the topic, prepare students to the while-listening stage, first and utmost, by giving them reason to listen to the song, in other words, motivating the learners. It is impossible to draw a clear distinction between pre-listening and while listening activity. The last-mentioned can be subdivided into passive and active listening. Passive listening demands no challenges from the listener, whereas before an active one learners are given the task and must accomplish it while listening to the song. In any way, on this stage the aim of the listener not to distinguish every word he/she hears but to listen to the tape and do the task. The post-listening stage is an essential one as its activities are aimed at checking learners' listening skills, more specifically, the students show their understanding of the song heard. This stage brings the work with a song to a conclusion in a smooth flowing manner.

To sum up, English songs are authentic materials which have their own peculiarities and strength. Accurate and thorough planned work with a song can improve learner's communicative skills and increase motivation as well.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.A. Safonova.

O. Dotsenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL ENFOQUE CULTUROLÓGICO EN LA ENSEÑANZA DE ESPAÑOL COMO SEGUNDA LENGUA EXTRANJERA

Actualmente el aprendizaje de la segunda lengua extranjera es muy importante. La formación de la competencia comunicativa incluye tanto la competencia lingüística como la sociocultural. En las condiciones modernas de adoptar la enseñanza superior a las normas europeas, los problemas de la comunicación intercultural merecen la atención especial. El enfoque cultural es uno de los principales cuando se trata del diálogo de culturas en múltiples trabajos científicos sobre la lingüística y la metodología de la enseñanza de idiomas extranjeros. La globalización total condiciona la necesidad de dominar dos lenguas extranjeras como mínimo. Por eso muchos profesionales están buscando nuevos métodos innovadores para perfeccionar el proceso de la formación lingüística, especialmente cuando se trata de la enseñanza de segunda lengua para hacer el proceso de la enseñanza más exitoso y orientado a la formación y la cultura. Uno de los objetivos básicos es comprender y enseñar a comprender a otros que la lengua es un medio de la familiarización con otra cultura, es parte integrante de la lengua misma. Se trata de una oportunidad para poner en práctica el principio de la comunicación intercultural, es decir la creación de las condiciones para el entendimiento y el enriquecimiento.

Dado que el aprendizaje de una segunda lengua extranjera aún no se ha convertido en la norma en la educación de nuestro país, y el resultado final no es comparable con el idioma extranjero principal. A la organización correcta del material didáctico y en total el proceso de la enseñanza de la segunda lengua extranjera es posible conseguir los resultados significativos que no se distinguirían por los indicadores cualitativos de los resultados recibidos de la enseñanza con extranjeros. Existe la posibilidad muy real de que el español ha ocupado su propio lugar en el sistema de nuestra educación y en la formación de la persona moderna y educada. La especificidad de funcionar como un idioma extranjero es que su función comunicativa proporciona la comunicación intercultural. Lo más importante en el proceso de aprendizaje de la acumulación de información sobre el país, el conocimiento de las personas, sus compañeros, su modo de pensar, el comportamiento, la actitud de los valores humanos.

El acceso de estudios culturales en la enseñanza contribuye a la formación no sólo de la competencia comunicativa, sino también forma el sistema de los conocimientos sobre la lingüística española y presenta a las manifestaciones socioculturales. Los procesos de aprendizaje del estudio de la lengua y la cultura no deben estar en conflicto sino que han de estar entrelazados.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Onischenko.

Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliuschai.

V. Gorobets

***Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine***

SOME PROBLEMS OF TEACHING INTENSIVE READING TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS AND THEIR EFFECTIVE SOLUTIONS

Reading is one of the most important communicative skills which EFL students have to acquire. It is undoubtedly a fundamental skill on the basis of which all the other basic speech skills are developed. It is not only a purpose but also a powerful tool of teaching foreign languages in senior secondary school.

Depending on the purpose of reading we differentiate between *extensive reading*, *intensive reading*, *skimming* and *scanning*. While *skimming* and *scanning* are important techniques of fast reading, *extensive* and *intensive reading* are two main types of silent reading which are complementary and necessary in developing learners' reading skills. *Intensive reading* is a kind of careful reading when students gain a detailed understanding of a text, whereas the purpose of *extensive reading* is to arrive at a general understanding. *Intensive reading* attracts learners' attention to grammatical forms, discourse markers, patterns of text organization and essential vocabulary.

One of the problems of teaching intensive reading is text selection. Three main criteria influence the choice of text: *suitability of content*, *exploitability* and *readability*. The most important criterion is that a text should interest readers. Materials designed for intensive reading should be interesting, informative short texts consisting of no more than five hundred words. *Exploitability* is the second essential criterion after interest. If a text cannot be exploited, it is not useful. *Readability* should also be taken into account if EFL teachers want to select texts understandable for their students.

Although the choice of reading material in the language classroom is one of the keys to success in teaching this communication skill, equally important is what activities are used with it. It is recommended to present them at three stages. The pre-reading stage prepares learners for what they

are going to read. They make hypotheses about the text, correlate the meaning of a word with a theme, identify and differentiate grammar phenomena as well as enlarge their vocabulary. Thanks to while-reading activities learners understand the text in a more detailed way. Exercises that can be done at this stage are designed to divide the material into meaningful parts. Some of them are connected with reading of the whole text to determine its gist, to search for specific information and establish logical connection between separate facts. At the post-reading stage EFL teachers check the students' comprehension of the text by means of multiple-choice tests, true-false statements and comprehension questions. These exercises are aimed at understanding the factual information of the text.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

S. Gurina
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

SOME EFFECTIVE TECHNIQUES AND ACTIVITIES IN TEACHING READING FICTION TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Reading is a fundamental skill which is one of the most important sources of communicative and linguistic information received by EFL students. Nowadays the need for developing learners' reading skills is urgent considering the number of books which senior secondary school students need to read.

Choosing appropriate reading material is one of the ways to make a reading lesson successful. Using fiction in teaching reading is the best option as reading based on literary works by English and American writers can help EFL students get acquainted with the culture of the country of the target language.

The advantages of using fiction are obvious. It provides valuable authentic material which enriches students morally and broadens their mind, it helps to solve their speech and linguistic problems and enlarges their vocabulary.

Apart from reading materials, different effective strategies, techniques and activities can be used to maintain learners' motivation in reading classes. There are a lot of interesting ways of working with realistic fiction, in particular with one of its genres – a short story, which are more inspiring than traditional methods. EFL teachers should have a variety of exercises, tasks and activities that can be used with their classes at the three stages of reading.

The task of the pre-reading stage is to make students interested in reading the text. Pre-reading activities are designed to develop learners' skills in anticipation of the content of the text. Among them are such activities as

brainstorming, when learners, after examining the title or quotations from the text, make predictions, *semantic mapping*, when they offer their ideas about the topic of the text, *prequestions* and *vocabulary previews*.

While-reading activities are aimed at helping students to understand the content of the text better and focus on some aspects of the text. They are connected with reading of the text to determine the main points of the story or search for specific information. The most effective techniques are *text questions*, *immediate feedback*, when reading is interrupted by the teacher asking questions, and *jumbled paragraphs*, a technique which includes reading the text and putting sentences or paragraphs in the correct order.

The final stage, post-reading, can stimulate students' interest in the topic. Learners are offered to establish links with their own experiences and analyze critically what they have read. Setting up role plays, retelling the story, holding discussions, continuing the story can help to expand learners' vocabulary and develop their imagination.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

T. Kalmykova
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

COMPUTER-ASSISTED LEARNING, ITS ADVANTAGES AND DISADVANTAGES

Computer-assisted learning is the way of getting information for educational purpose through the computers. Having been introduced in the 1950s in education, the interaction with computers was available only by means of slides and audiotapes. The recent progress of communication technology and wide introduction of the internet has added a whole new dimension to computer-assisted learning. Experience of the educational process in the school shows that the wide usage of computers in the studying of various subjects (including foreign languages), leads to the more effective learning outcomes. Information technology can occur in different ways according to the needs of a particular class, namely both in individual and in group work; in the form of e-books or using certain types of files (images, video, audio, animation); Integration of different objects in one format - presentations, web-pages

There are a lot of opponents of this way of educating. First of all, a student can choose his own speed of studying. Moreover the program can be stopped at any time or repeated as often as user wishes. Computer is not judgemental. The student does not feel embarrassed because of making mistakes. If we talk about using computer in the classroom, then working with it involves everybody in equal parts. Also, a teacher can pay more

attention to weaker students. Employing at computer-assisted learning helps a teacher to introduce multiplicity to the lesson.

Computer-assisted learning has got its disadvantages. The biggest one is that starting cost is very high. Schools can't provide every student in classroom with their own devices. In addition, it should be mentioned, that staff has to be able to use computers in the education. Teachers cannot use computer properly in the classroom, if they do not have special knowledge about it. That is why trainings of introducing computer-assisted learning in the education should be introduced. And the last but not the least, pupils should be familiarized with the medium, because if they do not, effectiveness of such classes will be low and students will feel uncomfortably in the lesson.

To summarize it up, it should be said, that computer-assisted learning has been working since the middle of the last century, and every year it is becoming more widespread, because learning with using this device is effective for different students. There are some disadvantages, but all of them are solvable in the modern world. The use of computer-assisted learning may enhance education and provide learning opportunities that cannot be taught by traditional strategies.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova.

M. Kasianenko

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PROBLEMES DANS L'APPRENTISSAGE DES LANGUES ETRANGERES

Dans le monde d'aujourd'hui, la connaissance de plusieurs langues étrangères est une condition préalable pour la construction d'une carrière réussie. Par conséquent, les parents ayant un bon sens d'esprit depuis la naissance de leurs enfants, pensent à la façon dont ces mêmes langues à apprendre. On peut commencer l'apprentissage par berceuses en langues étrangères, comme «Twinkle, Twinkle Little Star», des chansons gaies, afin de mémoriser des mots fréquemment utilisés, telsque «Head, shoulders, knees and toes», avec des rimes amusantes, faciles à retenir. Vous pouvez jouer au théâtre français ou anglais dans lesquels les jouets préférés de vos enfants seront les personnages principaux. Si les parents parlent couramment telle ou telle langue étrangère, vous pouvez plonger le bébé dans le milieu de la langue, alors dès la naissance, l'enfant va grandir bilingue. Pour aider les parents il existe beaucoup de différents centres de développement, les écoles maternelles, les écoles secondaires où les enseignants compétents apprendront à votre enfant à parler sans fautes. Et c'est la motivation de l'enfant qui peut devenir le premier obstacle dans l'apprentissage d'une langue étrangère.

Les parents et les établissements d'enseignement doivent travailler ensemble pour inculquer aux enfants l'amour de l'apprentissage, pas seulement donnant de nouvelles informations. Un enfant a besoin de comprendre ce dont il a besoin. Il doit apprendre à aimer. Par conséquent, à l'étape initiale des leçons devraient être menées sous forme de jeux, amusement, en utilisant des matériaux audio et vidéo. Et à l'école, il est nécessaire d'expliquer à l'enfant que l'étude d'une langue étrangère prévoit un processus de travail régulier et permanent. Ainsi il est impossible en quelques leçons, et même en quelques mois d'apprendre une langue étrangère. Et le bébé ne doit pas s'inquiéter si quelque chose ne va pas car même les locuteurs natifs écrivent et parlent parfois avec des fautes. Nous sommes capables de retenir l'information beaucoup plus vite si nous avons la motivation interne, si les connaissances acquises sont soutenues par des données audio et vidéo, si les mots apprirent dans notre chanson préférée, et les phraseologies échantillonnées se rencontrent dans un film étranger bien intéressant. Nous sommes pareils aux enfants qui ont besoin de «jouer au théâtre» dans l'étude de différentes constructions. L'essentiel est de ne pas oublier que l'eau creuse la pierre, et la formation quotidienne conduit nécessairement à la réussite.

Consultant scientifique et linguistique :Maître-assistant L.V. Ratomska.

P. Khoroshilova

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

SOME IDEAS FOR TEACHING WRITING INFORMAL LETTERS TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Years have passed since writing was used only as a means of teaching grammar, sentence structure and an effective tool for practicing language patterns. Nowadays it has become much more important in the second-language curriculum because it is one of the most powerful means of communication without which people cannot do in real life.

It is impossible to underestimate the role of writing in modern life because of technology onrush and globalization.

At present people have the opportunity to communicate with different countries all over the world with the help of e-mail. A traditional letter, written on a sheet of paper, is regarded as a rarity in European countries and is highly appreciated.

For this reason writing has become an important speech skill which is often integrated with speaking, listening and reading. For example, by doing writing tasks, students acquire some skills which can be useful for voice communication. It is a slowed-down process in comparison with speaking, which enables students to concentrate and pay more attention to phrases and

idioms which are used in speech. Consequently, writing is included in a foreign-language syllabus.

According to major requirements for school leavers' writing skills (B1 level of Common European Framework of reference for Languages), they are supposed to write simple connected texts on topics which are familiar to them and of their personal interest, they can write personal letters describing their experiences and impressions.

Senior secondary school students are expected to write dates and addresses correctly, to report factual information, to express their opinion concerning it, to describe and characterize past events, to ask for necessary information and finish the letter.

While teaching writing letters to EFL students, teachers should develop their writing skills in a systematic manner.

First of all, they should be acquainted with various types of letters, peculiarities of formal, informal and semi-formal styles which are used in letters. They should know the structure of a letter. Also they are supposed to identify what layouts are used to write letters addressed to different target readers.

Most of the exercises developing learners' skills in writing informal letters are receptive, reproductive and productive. The first type is connected with the perception and identification of a grammatical structure of an informal letter, the second one includes replacement or filling in words and phrases, extending and shortening sentences, matching beginnings with the endings.

After doing such exercises students can go on to a productive task – writing the letter itself.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

M. Kobiakova
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

TEACHING VOCABULARY TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS: PROBLEMS AND SOLUTIONS

Vocabulary is one of the most important constituents of the verbal activity in the language system. The primary task of EFL teachers is to use techniques with the help of which students will assimilate new vocabulary in order to produce it in speech. The researches by Eu. Maslyko, P. Babinskaya, S. Nikolayeva, R. Carter, I.S.P. Nation and J. Newton are among the most considerable works on theoretical and practical issues in teaching vocabulary.

The assimilation of lexical units includes two stages. The first stage is vocabulary presentation. There are two methods of presenting new vocabulary: translation and direct method (monolingual). The latter implies

using visual and verbal techniques. Visual techniques reveal the meaning of new lexical units through such visual aids as pictures, photos, pictograms, objects, movements, gestures, facial expressions etc. Verbal techniques convey the meaning of new words with the help of definition, synonyms, antonyms, guessing from context, examples etc. S. Nikolayeva and her co-authors in their coursebook on methods of foreign language teaching advise paying more attention to verbal techniques in senior secondary school. German methodologists B.-D. Mueller and M. Siekmann suggest using *collage*, an efficient modern visual technique which includes the key word in the centre – the nucleus, and other words referring to it which are situated around. This technique encourages students' creativity and enlarges their functional vocabulary.

The second stage of new vocabulary assimilation is automatising students' activities with new lexical units. At this stage they do exercises that aim at forming functional vocabulary which is used by learners in their oral and written speech: completion, transformation, imitation, substitution and differentiation exercises, answers to different types of questions and independent use of lexical units in a sentence and a speech segment – a dialogue or a monologue.

J. Newton believes that learners should not be afraid of encounters with unfamiliar vocabulary and the teacher's task is to help learners to assimilate new lexical units during task-based interaction. Cooperative learning can be achieved with the help of a three-stage task framework including pre-emptive, in-task, and post-task stages with their specific techniques such as glossary, interactive glossary, negotiation and vocabulary logs.

Studying vocabulary is a significant part in the process of mastering the target language. Therefore it is essential for EFL teachers to apply appropriate teaching methods which will guarantee successful vocabulary assimilation.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

Yu. Kocherga
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

AUTHENTIC AND LEARNER-AUTHENTIC TEXTS IN TEACHING READING FICTION TO INTERMEDIATE EFL LEARNERS

Choosing suitable reading material for EFL students can be a complicated task for teachers. They should be guided by three main criteria: *suitability of content, exploitability and readability.*

No doubt the most important criterion for selecting texts is that they should awaken learners' interest as enjoyable texts make learning process

more effective and rewarding. The second essential criterion after interest is exploitability of the text. If it cannot be exploited, it is not useful in teaching as language and content are used together to make a reading lesson successful. Also, EFL teachers should take into account such criterion as readability that makes a text understandable for students.

Choosing appropriate reading material, teachers should bear in mind that there are two types of texts: authentic and learner-authentic. Many teachers prefer using authentic texts which are designed for the foreign language community, while semi-authentic materials are written for language learners. There are a number of reasons for preferring them. First of all, they are motivating. What is more, authentic texts have the characteristics of true discourse as they are informative, coherent and clearly organized. However, they may be linguistically difficult for students and respectively not suitable for developing some of the learners' reading skills. It may be necessary sometimes to adapt texts which are acceptable in other respects. In this case simplification includes removing barriers to understanding difficult words and complex structures. However, while simplifying authentic texts, it is important to retain their basic qualities as discourse because if you make everything simple, there will not be any possibility for students to develop their speech skills.

Teaching reading fiction to EFL students on the basis of authentic and learner-authentic texts has its advantages. Literary works are enjoyable to read, they are a good basis for enriching learners' vocabulary and developing their speaking skills. They encourage their critical and creative thinking, involve their emotions and intellect. Among literary genres, short stories can be the best choice for this purpose. Since they are easier to read, they give the opportunity for students to work effectively with the whole text, they hold their attention from the first line and focus on the problem, they have a fascinating plot, which makes them motivating. Selecting texts for teaching reading fiction to EFL students, teachers should completely exclude texts which are not informative and do not respond to their learners' emotional and cognitive interests.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

M. Kozeka
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

SOME ASPECTS OF TEACHING MONOLOGUE TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Speaking is one of the four communication skills with the help of which any kind of information can be conveyed.

The communicative approach to language teaching, the essence of which is to teach English for the purpose of communication, puts emphasis on the significance of using language in various contexts and for different purposes rather than paying too much attention to grammar and vocabulary. Therefore all the activities and tasks should be close to real life so that students can have the intrinsic motivation to speak.

Monologue is considered to be an important speaking skill with the help of which we retell stories or tell somebody news, express emotions in everyday communication or give public speeches.

Monologue as a term means a long well-organized utterance of one person addressed to a listener or a wide audience. It requires a lot of concentration and organization of the ideas from a speaker while dialogue fully depends on two speakers who can vary its structure by asking questions and changing topics. Monologue performs several communicative functions: informative, evaluative (expressive), influential, entertaining and religious-ritual.

According to the character of logical-syntactical connections between sentences and communicative functions, linguists single out such types of monologue as monologue-description, monologue-opinion, monologue-narration and monologue-persuasion (reflection). These are the types of monologue that secondary school students are to master by the end of the course of study.

Monologue is one of the two forms of speaking which has its own linguistic peculiarities. It is characterized by using extended sentences, complicated syntax, rhetorical questions to draw listeners' attention, clichés, adverbials and appropriate linking words.

According to the levels which constitute the ability to speak, three stages in teaching monologue are distinguished: the statement level, the utterance level and the discourse level.

At the first stage students are taught how to make statements from phrases they learned before. Substitution, extension, completion and transformation exercises are relevant here.

The second stage allows using various verbal and non-verbal supports which help students to build small utterances based on logical sequence. When students are ready to say a few sentences in connection with a situation, they are prepared to speak at the discourse level. They participate in communicative activities in a natural setting having a communicative task which motivates and encourages them to take part in a speaking activity.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

SOME IDEAS OF USING ENGLISH SONGS AS AUTHENTIC MATERIALS IN SENIOR SECONDARY SCHOOL

Nowadays with the communicative approach to foreign language teaching both teachers and students have become aware of the importance of listening as a communication skill as it provides EFL students with the ability to understand other people in real life.

One of the constituents of a successful listening lesson is the choice of appropriate listening materials. The use of authentic materials, English songs in particular, at the English lesson can make the atmosphere of the lesson lively. Listening to English songs, learners get acquainted with actual everyday language, receive information about current world events and study the culture and the history of the country where this language is spoken.

However, the audiotext is only one element in a listening activity. It is also very important what activities are used with it. To make the work with English songs more effective and interesting, EFL teachers should follow three stages of listening with their specific techniques. They are pre-, while- and post-listening. The first stage prepares the class for listening. During this stage teachers make students interested in the song they are going to listen to and provide useful background information about it. The aim of the pre-listening stage is to prepare students for the while-listening and help them cope with difficulties they can face. The most effective techniques that can be used at this stage are elicitation or discussion about the theme of the song, guiding questions, brainstorming (when students predict the words and expressions that may appear in the song), “scrambled lyrics”, which involves cutting some photocopies of the lyrics into single lines, putting them into scrambled sets and then putting the lyrics into the correct order before listening. The second stage includes direct listening to the song or its parts and doing tasks which are designed to help learners understand the lyrics. Among the most useful task-based activities are comparing, note-taking, information search, correction exercises etc.

At the post-listening stage EFL teachers check how well students understood the text. They also help their learners to reinforce the new information. Further discussions may follow listening activities and can be encouraged by the teacher asking thought-provoking questions. Students can also explain new words and phrases, comment on some grammatical structures and write a letter to the main character.

During the first two stages students acquire knowledge, while the aim of the post-listening stage is to transform it into linguistic competence.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

**SOME ASPECTS
OF TEACHING SPEAKING TO EFL STUDENTS
THROUGH ROLE PLAY**

Increasing the efficiency of foreign language lessons is the problem that teachers are constantly faced with. The attempts to make foreign language learning more effective resulted in the appearance of communicative techniques and activities that stimulate the acquisition of knowledge by learners providing useful fluency practice in the EFL classroom. Among them are communicative games, role-plays and simulations in particular. *Role plays* regarded as a teaching technique which creates a natural environment for situations in which learners take roles of different participants that they do not play in real life (e.g. a police officer, a receptionist, a doctor), while *simulation* is a classroom activity in which learners perform a role that they may have in real life (e.g. booking a hotel, renting a vehicle, reporting a theft).

Role play has a number of advantages in comparison with other classroom activities. First of all, it provides language practice in all the communication skills, speaking and listening in particular. Also, it does not put any limits on conversation or interaction between students, which leads to the acquisition of knowledge of the vocabulary and the ability to speak within a short period of time. Moreover, role-play helps students not to be afraid of expressing their thoughts and opinions. They are given a chance to use the language without the teacher's direct control.

Role-play has three stages. The first stage is preparatory when learners are introduced into a role situation and get acquainted with questions to be discussed. This stage also envisages linguistic preparation for the role-play, which is very important for improvised role-plays whose participants may require help with ideas and language. Some useful expressions and structures can be written down on the blackboard, some help can be given on role cards which represent a complementary material containing only essential information. All the linguistic structures on the cards should be familiar to students. Having acquainted with them, students should put them aside and refer to them only if completely stuck.

Activating students' work at the second stage, the teacher watches and listens to them. During the performance the teacher works as a monitor and observer listening and noting without interrupting the students.

The final stage of the role-play is as important as the main activity. Mistakes noted during the role-play can provide the teacher with the feedback at the final stage, but the learners' mistakes should not be corrected

immediately after the performance. The aim of follow-up is to discuss what the students have learned while participating in this activity.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

D. Mitrójova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

PROBLEMAS DEL APRENDIZAJE DE LENGUAS EXTRANJERAS

Actualmente el aprendizaje de la lengua extranjera se ha convertido no en una cuestión del prestigio sino en una necesidad. Contactos profesionales, viajes, la ausencia de las traducciones localizadas de películas y obras literarias, el trabajo con la técnica implican el dominio de un idioma extranjero (del inglés, por ejemplo) en el nivel adecuado.

El aprendizaje de la lengua extranjera, como cualquier proceso continuo, está acompañado de sus problemas, que nivelan la motivación de los estudiantes. El problema más común es la ambición de conocer una lengua a fondo. Desde los años escolares la mayoría de la gente piensa que todo debe ser perfecto, ideal, hay que aprender todo. Pero la situación real muestra que no es así. Presentando las demandas excesivas a sí mismo, el estudiante se considera incapaz a aprender las lenguas extranjeras y deja los estudios. Es posible resolver este problema, si no idealizarlos conocimientos de la lengua. Todos hacen errores incluso los nativos.

El siguiente problema del aprendizaje de un idioma extranjero es la necesidad de reestudiar las reglas gramaticales. En unas lenguas ellas no son muy difíciles, pero hay idiomas con una gran cantidad de reglas y excepciones. Una vez estudiados de la gramática de base hace mucho tiempo se han grabado en nuestras cabezas, muchos de nosotros ya no recordemos, sin embargo, intuitivamente, los usamos. Resulta evidente que resolver este problema se puede con la ayuda de un profesor, que aclara los momentos incomprensibles.

Otro problema sólo afecta a los que han decidido aprender la lengua extranjera individualmente. Tratando de encontrar la decisión, esta persona puede confundirse y perderse. La solución natural de este "ejemplo" es la ayuda del profesor.

La falta de práctica también se posiciona como un problema. La comunicación es inicialmente la razón de aprender la lengua extranjera. Cuando la comunicación es insuficiente, desaparece el deseo de aprender. Además la falta de comunicación provoca la aparición de la barrera lingüística (leo, oigo, entiendo, pero no puedo hablar). Es posible resolver dicho problema gracias a la comunicación en las redes sociales o escuelas idiomáticas.

Se debe recordar que la comunicación es entretenimiento para unos, la rutina para otros y el pan para los terceros. En falso es pensar que aprendemos algo, especialmente un idioma extranjero, en vano, y entonces cualquier problema nos parecerá un pequeño malentendido.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Ye. Nesterova
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

PROBLEMS OF TEACHING ENGLISH IN SCHOOLS AND WAYS TO SOLVE THEM

“Children are everything we have so we do our best to give them as much as we can”. It's a common phrase heard among parents rushing from one class to a sports section with their children. It's been recently suggested by psychologists that children should not be put under pressure by tutors before school and by that allow their childhood to remain more joyful as it was naturally created.

However, in today's world parents are actively implementing the principle of the importance of preschool education. The point that is worth considering is that during this time a child can either gain the interest for future studying or lose it.

School classes surely consist of children of different knowledge levels. While planning the lesson we suggest teachers keeping in mind a situation “My students are not interested. What can I do to motivate them?” This phrase helps to rebuild the lesson structure and include the interest aspect in it.

Taking English lessons as an example, pupils of secondary school are the hardest to motivate as they have already lost their infantile curiosity to a new language and have not gained the real vision of how it can be useful yet. In contrast, seniors start to realize the opportunities opening for those who speak foreign languages. Pupils in elementary school consider themselves as part of the world and are very responsive to all new activities implemented during the lesson.

A modern way of teaching suggests changing the audio-lingual aspect of education: *I HEAR -> I REPEAT* to an integrative communicative approach that combines all skills that teachers should develop in children:

I HEAR -> I REPEAT -> I WRITE -> I READ

The principle “Fluency is better than accuracy” is popular among many foreign students, whose words are usually understood, but may not always be grammatically correct. The problem we have in our schools is that teachers force pupils to learn rules by heart rather than understand it and

better have more communicative practice. This communicative approach is popular in special English schools or clubs, where children work in small groups of 5-6. There they talk, express opinions and rule the dialogue. Unfortunately, these are not free classes and for some families may be too expensive.

To sum up, I want to highlight that teachers should not forget to teach children how to communicate, how to orientate in the city with basic knowledge of English and so on. We learn the world through communication and we should always keep this in mind.

Scientific and language supervision by Associate Professor G. I. Myasoid.

K. Nikitiuk

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL APRENDIZAJE AUTÓNOMO EN LA EDUCACIÓN SUPERIOR

Ahora la educación superior es un factor muy importante en todo el mundo. Casi todos los alumnos sueñan con el ingreso a la universidad. En general, ellos tienen todas las oportunidades para lograr su objetivo. ¿Pero es suficiente sólo ingresar en la universidad? ¿Y cómo podemos lograr éxito? Cada persona tiene que comprender que la admisión en la universidad es sólo el primer paso para el éxito. Por supuesto, es un paso muy importante y se considera principal o aún podemos decir que es el potencial desafío de la vida porque todos los estudiantes afrontaron dificultades en el proceso de los estudios. Debemos notar que el aprendizaje autónomo juega un papel esencial en el camino al éxito, es decir, en el proceso educativo. Y, en general, ¿qué significa “el aprendizaje autónomo”? Este término incluye todos “extra” esfuerzos que el estudiante debe aplicar para ser mejor que los demás. ¿Y para qué cada persona tiene que tratar de ser mejor que otros? Hay varias razones simples que pueden explicar esta cuestión. Por un lado está absolutamente claro que todos los estudiantes que han ingresado en el mismo departamento como Usted son sus competidores potenciales. Pero, por otro lado, por desgracia, no todos comprenden este hecho obvio cuando es realmente necesario. Todos los maestros y profesores dan la misma información a los estudiantes durante la clase y sólo sus esfuerzos personales puedan destacarles entre los demás. El fin de todos los profesores es dar conocimientos básicos que no incluyen “extra” información que es necesaria para el verdadero profesional. Y ese no significa que los profesores son malos y no quieren que nosotros estemos tan inteligentes como podemos ser. Eso simplemente significa que el moderno sistema educativo, que tiene muchas ventajas, depende del deseo de estudiar y no importa el departamento. Hay muchos métodos que nos ayudan a mejorar nuestros conocimientos. Por ejemplo, si es estudiante de filología, él/ella tiene que mirar las películas

originales en la lengua meta para mejorar sus conocimientos de idiomas. También este estudiante puede leer libros y comunicarse con los extranjeros. Si se trata del estudiante de la facultad conectada con ordenadores, para él/ella pasar su extra tiempo enfrente del ordenador es una buena idea. Además, ahora los estudiantes tienen todas las oportunidades para hacerlo. Tenemos el acceso al Internet y a todos los libros que necesitamos. Y todo eso podemos llamar “el segundo paso”. El profesional siempre dedica mucho tiempo a estudiar el campo objetivo y además él/ella siempre tiene que entrenar la mente y aprender muchas cosas no conectadas con su profesión. Y ese es el “tercer paso” para garantizar un trabajo perfecto. Así, por este trabajo me gustaría alentar a todos los estudiantes a trabajar mucho porque el nivel de nuestra vida completamente depende de la generación joven.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático A.A. Pliushchai..

K. Nizkodubova

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

THE USE OF AUTHENTIC TEXTS IN FLT CLASSROOM

Any piece of writing created for native English speakers that presents real language used for life purposes by real people can be called the authentic text.

Nowadays the issue of using authentic materials in FLT classroom is still a matter of dispute. However, the use of authentic texts in FLT classroom has become an important part of communicative language teaching (CLT). At the same time the implementation of such materials into the learning process may cause some problems for students.

Among the benefits of using authentic texts are first of all the variety of connotative vocabulary and syntactical structures which can develop students' language awareness. While working with authentic material students have an opportunity to consider the way their prior vocabulary and grammar knowledge can be applied in the new context. Moreover, while reading authentic texts students may be acquainted with the real communicative language along with some peculiarities of national culture that can increase students' motivation.

On the other side, non-efficient reader may be frustrated since the chosen authentic texts are far more difficult than those they were accustomed to. The ambiguity of context in its turn can confuse learners and distract them from understanding the general ideas. Those learners who tend to believe that grammar is the most important and essential part of learning foreign language may prefer Traditional method of teaching English. That is why choosing appropriate text is one of the basis of the success in CLT.

There are three main constituents for selecting the text: readability, suitability of the content and exploitability.

The most important criterion, readability, means that the text should correspond the level of the students to be used effectively. Theoretically, the complicity of the text should be slightly over the students' level to increase their motivation.

Exploitability refers to the idea that the main aim of the text is the development of reading skills and strategies with the help of which students will become independent readers.

Suitability of content means that students' interests and preferences should be placed at the center of CLT. Therefore, the text should be relevant to their tastes and needs.

So, despite of some possible problems, the use of appropriate carefully-selected authentic text can be the vital supplement material in order to prepare students for real life communication in English.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.A. Safonova.

A. Peremetko
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

SOME IDEAS FOR TEACHING LISTENING TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS WITHIN THE FRAMEWORK OF COMMUNICATIVE METHODOLOGY

Listening is an integral part of the whole process of learning a foreign language. It implies the skill of perception and comprehension of the spoken language. Listening is an essential constituent of the communication act which is inseparable from the other communication skills. It is of great importance for language learners as it develops better perception of foreign speech and requires much attention and concentration. In the past twenty years listening has become an object of intensive study for numerous linguists such as S. Nikolayeva, Eu. Maslyko, P. Babinskaya, D. Mendelson, L. Miller, M. Rost and others.

The material basis of listening comprehension is an audiotext. When choosing it, some criteria ought to be taken into consideration. The main requirement for the content of audiotexts is informativeness and an interesting plot. Furthermore, they should be brief and mainly monothematic. Choosing listening material which can maintain learners' motivation and help them to acquire effective listening habits, EFL teachers should bear in mind that there are authentic and learner-authentic audiotexts. Authentic materials are not created to be used specifically for the teaching purpose in the classroom. They are produced by people in real life for a real audience. The examples of such materials include phone messages, radio broadcasts, songs,

etc. Learner- authentic materials are adapted texts which keep the natural use of language.

The process of listening comprehension takes place at three main stages: pre-listening, while-listening, post-listening. The pre-listening stage is designed to prepare students for listening tasks by doing warming-up activities. Students may be asked guiding questions about the topic, predict words and expressions that can appear in the audiotext, discuss something associated with the topic.

The next stage involves listening to the whole text and doing such activities as comparing, filling in the blanks, matching, ticking off or categorizing the words or statements as the learners hear them. While listening to the audiotext for the first time, it is advisable to encourage learners to focus on global meaning first. The second listening can be listening for details or specific information.

Post-listening activities help EFL students to connect what they heard with their own ideas. Answering questions, problem solving, writing a summary, setting a role play, writing letters related to passages are among the activities that can motivate students and make the lesson successful.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

A. Petrova

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

WHY DO WE NEED TO TEACH PRONUNCIATION?

Pronunciation is the main characteristic of any language, base for the development and improvement of all different types of speech activity. Pronunciation effectiveness is largely determined by success in learning oral language. Normative pronunciation is an important element of culture and language, therefore, the human culture in general. The scientific works of well-known psychologists and linguists are devoted to the pedagogy mastery, in particular to the importance of studying right pronunciation.

The fact that pronunciation commonly is neglected may not be due to teachers lacking interest in the subject but rather to a feeling of doubt as how to teach it. Many experienced and successful teachers would admit to a lack of knowledge of the theory of pronunciation and they may therefore feel the need to improve their practical skills in pronunciation teaching. Students, in their turn, very often try to show strong desire to learn how to speak correctly. Paradoxically, despite the fact that both teachers and students are interested in the subject, it is usually neglected. Considering this reality teachers need:

- 1) a good grounding in the theoretical knowledge;
- 2) practical classroom skills;

3) access to effective ideas for classroom activities.

The chosen topic is relevant as at the present stage of developing of school education among the most urgent problems that require new ways of resolving is the necessity to improve the quality of proficiency in English, including formation of phonetic skills and mastering of the technique of foreign language pronunciation of sounds in a talk spurt. Successfully learning the foreign language today is necessary prerequisite for students in order:

- 1) to develop communication skills in all kinds of speech activity;
- 2) to continue their studying at international universities;
- 3) to get interesting and lucrative job within the country or abroad;
- 4) to grow professionally in their chosen area of specialization.

The significance of teaching pronunciation is quite obvious as communicative opportunities of students depend on the quality and purity of their pronunciation. Well-formed skills of pronunciation are important not only in terms of speaking but also in understanding speech because one who receives information bases it on already known sound images. In addition, the correct pronunciation is essential for

- 1) accurate memorization;
- 2) learning vocabulary and grammar material and
- 3) the development of reading and writing.

Thus, students achieve error-free and proper pronunciation is the key to successful learning English and one of the main tasks of a teacher.

Scientific and language supervision by Lecturer K.O. Filatova.

D. Sezonenko
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

TEACHING SPOKEN COMMUNICATION SKILLS TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS THROUGH COMMUNICATIVE GAMES

In recent years the growing popularity of the communicative approach to teaching foreign languages has led to the creation of various communicative techniques and activities stimulating students' cognitive interest and helping learners communicate more freely in the language classroom. Among them are information-gap activities, problem-solving tasks and communicative games, which are teaching games for the development of learners' communication skills, their ability to interact with people in various situations. They have a lot of advantages as compared with other classroom activities. Being amusing and at the same time challenging, they strengthen learners' motivation, develop their linguistic skills, dispel their anxiety and create a cooperative learning environment.

There are three main tasks of communicative games: linguistic, communicative and activity-based. Fulfilling a linguistic task, learners develop their speech habits and skills while using the given language material in speech activities. A communicative task lies in information exchange between the participants of the game when they communicate with each other. An activity-based task models the way of speech partners' joint activities.

There exist six types of communicative games: games based on ranking or ranging in the process of which learners rank certain objects or phenomena in order of their importance; games based on information gap that envisage uneven distribution of certain information between the partners, which stimulates their speech activity and the desire to find out unknown facts; games based on grouping or choice of suitable variants, when each student receives a piece of information and needs to find some missing information communicating with a partner; games based on searching the match and coordination of actions, when each participant of the game tries to find his/her match by asking the other students questions; interview, the purpose of which is to question as many participants as possible in order to find out their opinions and judgements; role play, which is a drama-like activity in which students perform roles of different participants of a situation.

In conclusion, communicative language teaching is based on learners' communicative competence. Communicative games are essential in studying foreign languages as they bring nearer the process of assimilation of new lexical and grammatical material to the conditions of real communication.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

A. Shapoval

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

FOREIGN LANGUAGES IN MULTILINGUAL CONTEXT

Today globalization penetrates in all spheres of human activities. It is a distinctive and defining feature of our modern world. The process of communication and close cooperation of different cultures has become the norm. The Internet, mass media and television are the essential part of our everyday life. Other forms of communication also acquire a special significance. As a result, in today's world there are very few places where people have only one (native) language.

Globalization creates the conditions for culture and cultural values which can finally break the barriers and go beyond the local, tribal and territorial community. As a result, new informational horizons opens.

New ideas, knowledge and skills accumulated by certain ethnic groups, can be available to other cultural centers, helping to create in the

minds of different ethnic groups better understanding of other cultures and the total picture of national and ethnic cultures of our world.

Multilingualism and multiculturalism are functional realities in today's European societies. These realities challenge traditional visions of language education, where each language is taught one after another as first and successive foreign languages. Multilingualism is a phenomenon of the 21st century and it is becoming more and more popular all over the world. A number of linguists (J. Dewaele, N. Hornberger, M. Korzhova, A. Wilton etc.) studied multilingualism from different perspectives. Multilingual education presupposes Content and Language Integrated Learning. In multilingual schools pupils are taught various subjects with the help of several languages (mother tongue or state language and one or two foreign languages).

Multilingualism is primarily a modern European strategy in education which aims to enable the learning of foreign languages during the whole life.

Multilingualism represents a challenging issue for current schooling contexts. The professional preparation of language teachers generally emerges from education as a language teaching professional in one language only. Societies are constantly drawing on and using multiple languages.

The implementation of multilingualism involves the study of non-native languages of the student at the early stages of studying. Accordingly, in Western Europe, children begin learning foreign languages from three years (Spain) and from ten years (Netherlands). For successful implementation of the strategy of multilingualism also joint efforts of educational institutions, researchers, teachers, parents, local, regional and national authorities, and the whole community are required.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.A. Safonova.

M. Sobko
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

SOME APPROACHES TO TEACHING DIALOGUE TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS

Communicative language teaching is a fundamental approach due to which learners are given the opportunity to communicate in different spheres of life using the target language. Teaching speaking, dialogue in particular, helps to prepare the ground for negotiation or decision making so that EFL students can solve different problems and find mutual understanding in real life.

A dialogue is a two-way collaborative process of conversational interaction between two or more participants in which they exchange their opinions.

There are different approaches to teaching dialogue in secondary schools. Among them are “top-down” and “bottom-up” approaches. A “top-down” approach envisages three stages of teaching dialogue: receptive, reproductive and constructive. The first stage starts with listening to the pattern dialogue which is followed by reading the model. Students try to recognize patterns of intonation in order to reproduce it correctly at the reproductive stage where they imitate the pattern dialogue and then act out similar dialogues using the prompts provided by the teacher. The final stage consists in learners’ creating their own dialogues in similar communicative situations.

A “bottom-up” approach starts with assimilation of dialogical units and ends with autonomous production of the dialogue on the basis of a communicative situation. It is recommended to start with the preparatory stage where students practise giving response to the appropriate stimulus by doing imitation, substitution, transformation exercises as well as answering questions, giving and asking for some information.

Most of the exercises are relatively- communicative receptive-reproductive and reproductive exercises. Then they do receptive-productive relatively-communicative exercises exchanging turns. They work independently without the teacher’s intervention. After mastering dialogical units, students are taught how to combine them in order to produce microdialogues. At this stage they do receptive-productive communicative exercises using various substitution tables, microdialogue structural speech and functional schemes.

The last group of exercises is aimed at autonomous dialogue production when students create their own dialogues based on a communicative situation. It includes receptive-productive communicative exercises.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.N. Lukianenko.

D. Tkachuk

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

HOW TO TEACH: THREE MAIN RULES OF USING M-LEARNING APPROACH

Today we can meet mobile technologies in every sphere of our life: starting from the process of interpersonal socialization and finishing with its presence in the medical sphere. The usage of mobile technologies in the educational process is not a novelty – nowadays mobile learning is a very significant part of it.

The definition of mobile learning (or m-learning) is the following: “*m-learning* is learning methods and materials that involve the use of mobile

phones or handheld computers”. Smartphones, iPhones and iPads can be used instead of mobile phones. Today m-learning is at the peak of popularity and thousands of educational applications can be found at the Google Play Market. Teachers try to involve m-learning in their classes, however working with mobile technologies requires special preparation.

The first and the main thing the teacher should remember is that mobile learning appears in combination with the textbook, teacher’s explanations, blackboard, tables, charts, diagrams, maps, notes, models and other teaching aids.

It is unacceptable to use mobile technologies for the whole lesson: the lesson should be filled with different activities and mobile phones may be used not more than 15 minutes of the lesson (1/3 of the lesson). Otherwise m-learning approach will have no effect – working with mobile technologies for a long time is difficult and harmful for the pupils.

The next thing the teacher should remember is that while using m-learning technologies, the forms of teacher-student interaction and work are changed if we compare them with the traditional lesson. That means that the teacher should prepare the lesson plan in the proper way and perfectly think over every stage of the work. Furthermore, the teacher should notice that the application of m-learning requires more time than working with a textbook.

The last but not the least thing is the following: the lesson is carried by two people: the teacher and the director (of the application) whose functions are slightly different. However, in all cases, information that the teacher takes should be consistent with the information contained in the teaching aids. It brings us back to the point of the perfect preparation to the lesson. One more important thing the teacher should check is the quality of the material from the application. Unfortunately even the best producers of mobile applications often make mistakes in the texts or have some problems with audiophiles.

As we can see mobile learning brings a huge amount of opportunities to the language classroom. However, the task of the teacher is to use it properly and wisely.

Scientific and language supervision by Associate Professor N.A. Safonova.

A. Tverdokhle

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

SMART-TECHNOLOGY AS A PREREQUISITE FOR SMARTER CLASSROOM

A term “smart technology” is considered to constitute a part of smart learning environment that is closely connected to the research work which will be investigated by the author. Since the Ultramet and FUSE are of great importance in smart learning contexts, the whole paper will be devoted to discussing their distinctive features.

Some fundamental theoretical issues of smart technology introduced in this thesis ground on the paper “Smart Classroom” presented by the Department of Education and Training (located in Victoria, Australia). The paper pursues outlining of some learning and teaching techniques applicable to web learning environments in various context.

The paper characterizes smart technology as a ground enabling further engagement of tutors and learners in the academic process. Thus, a brief overview with priority on some central constituents of smart classroom is made.

As it was noticed by authors, the smart classroom’s core is the most breakthrough technology which joints it to the entire school or institution and the further world and assures quality learning and teaching. This technology is known as the Ultranet being a statewide, secure website which only requires access through the web.

To speak about the Ultranet, we should say that it incorporates attendance records, timetable, learning progress data for each student, teacher feedback, and students’ in-class or homework assignments. The Ultranet apparatus is web 2.0 and includes wikis, web journals and discussion forums.

As we understand, the Ultranet could be useful for teachers, as they could further develop their innovative mind and creative skills as teaching and learning experiences evolve. They could get an efficacious set of digital learning tools, resources and student details in one place, that is available anywhere, anytime. They could also develop and exchange resources and experience with each other and between schools or institutions online.

It is interesting to note that students, in their turn, could develop their own web learning portfolio and participate in online learning activities. Another important thing is that parents themselves could watch and provide assistance from home. This results in that the Ultranet could be used in such a way that parents could see the most latest and important information about their child’s learning progress. If a student decides to change a school or institution, his or her learning progress and data will be transferred through the Ultranet to the new school or institution.

Therefore, the Ultranet is a trusted system intended for a web “closed community”. It utilizes strict protection and protective measures and works under a set of guidelines for users, especially set up to protect children.

All spaces for students are monitored by a teacher. Accordingly, the Ultranet is a sort of a ‘classroom without borders’, where learning is perceivable as learners move from class to class, year to year and institution to institution. It’s a technology that is essential to the smart classroom and pertinent to students’ lives.

Another precious resource as it was mentioned above called FUSE should not be left without attention. FUSE is an internet portal providing teachers with new study materials and resources to make classes more

informative and entertaining for learners in the smart classroom. FUSE signifies Find, Use and Share. It gives tutors access to first-grade instructional resources and allows them to locate online resources.

Moreover, the key advantage of FUSE is the power to turn a decent class into an engaging one by using an image, video, learning object or other resources from FUSE to grab students' attention and challenge their thinking. Utilizing this range of materials also helps learners to advance the digital, visual and informational awareness they need to attain good outcome.

Subsequently, we have considered only some minor aspects of smart-technology. The implication is that smart-technology are interactive, program and training aggregate contributing to more intensive perception, creativity and proactive attitude of learners and teachers. For this reason, the subject requires further investigation and research in this area.

Scientific and language supervision by Full Professor V.V. Zirka.

Н. Рыбалко

*Мелитопольский государственный педагогический университет,
Украина*

ПРОБЛЕМЫ ОРГАНИЗАЦИИ ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫМ ЯЗЫКАМ В ГИМНАЗИЯХ В КОНТЕКСТЕ ГУМАНИСТИЧЕСКОГО ПЛЮРИЛИНГВИЗМА

Организация обучения иностранным языкам в гимназиях на данном этапе находится в центре внимания не только лингвистов, но и педагогов. Эффективное владение и понимание несколькими иностранными языками – это не столько проблема методик обучения, а сколько проблема внедрения новых организационных механизмов преподавания. Организация обучения иностранным языкам имеет четкую цель: полноценное понимание и владение несколькими иностранными языками. Данная цель конкретизируется в русле многих современных исследованиях, но в условиях гуманистического плюрилингвизма представляется малоисследованной в педагогической науке.

Отметим, что за последнее время понятие «плюрилингвизм» раскрывается в рамках документов, касающихся общеевропейских рекомендаций изучения языков [2] а также Европейской хартии плюрилингвизма [1].

Понятие “плюрилингвизм” является синонимичным понятию “мультилингвизм” и обосновывается в ряде исследований в русле идеи множественности. Однако существуют исследования, которые убедительно доказывают, что в этих двух близких терминах вложено различное понятийное содержание. Наиболее четко, как указывает

Н. Лыкова, это различное понимание этих двух терминов изложено в статье президента Европейской обсерватории по плюрилингвизму К. Трамбле “От мультилингвизма к плюрилингвизму” [6, с. 9]. В частности, автор указывает, что под плюрилингвизмом следует понимать употребление нескольких языков одним человеком, тогда как многоязычие означает “сосуществование нескольких языков внутри социальной группы”. Автор делает заключение, что “общество плюрилингвизма сформировано в большинстве своем из людей, способных высказываться на различных уровнях компетенции на нескольких языках, т.е. из многоязычных или плюриязычных индивидов, в то время как многоязычное общество может в своем большинстве состоять из одноязычных индивидов, которые не знают язык другого [6, с. 9-10].

Современный уровень развития педагогической науки и практики преподавания иностранных языков обозначил необходимость концептуализации гуманистического плюрилингвизма, связанной с системной организацией образовательного процесса в целом и, в частности, повышением качества обучения иностранным языкам. На уровне образования гимназии, где языковая подготовка учащихся является на более высоком уровне, чем в обычных школах, успешное решение такой сложной задачи нам представляется возможным на основе новых идей и теорий, а также через переосмысление и интерпретацию имеющегося педагогического опыта организации обучения иностранных языков в истории образования.

Так, еще в конце XIX – начале XX века была развернута дискуссия о процессе изучения нескольких языков в гимназиях. Так, Н. Лавровский писал о том, что первое место для развития умственных и моральных сил учащихся должны занимать языкознание и математика, хотя роль последней, как считал автор, не имеет в себе морального элемента. Именно этим предметам, как указывал педагог, необходимо отдавать наибольшее внимание, время и труд [4, с. 138].

Изучение иностранных языков, согласно мнению Н. Скворцова, помогает ученикам пройти сложные пути науки и сформировать способность к критическим суждениям [7, с. 63–64]. Для обеспечения диалога с прошлым, как средство приобщения к античной и европейской культуре педагоги Н. Козловский, С. Любомудров видели изучение классических языков. При этом в курсе классических языков, в его содержании необходимо, по их мнению, не изучать грамматику и читать труды писателей, а изучать саму античную культуру через все формы ее проявления. При этом данный процесс должен протекать эволюционно-генетически, как отдельная часть общей культуры всего человечества [3; 5].

Подчеркнем, что организация обучения иностранным языкам является сложным динамическим процессом, что является связанным с рядом таких наук, как философия, психология, лингвистика, физиология и, следовательно, опирается на законы, которые установлены этими науками. Связи с этим стоит отметить, что овладение учащимися несколькими языками сопряжено с рядом проблем, среди которых: 1) механизмы мышления в разных культурах, обработка иноязычной информации; 2) роль перевода в обучении разным иностранным языкам; 3) различный уровень овладения разными иностранными языками; 4) роль образной и механической памяти учащихся и их возрастных особенностей в обучении иностранным языкам; 5) система обучения чтению, грамматике, переводу на нескольких языках на уроках в гимназии.

Решение этих проблем, на наш взгляд, позволит изменить взгляды на принципы структурно-содержательной составляющей в организации обучения иностранным языкам в современных гимназиях в контексте гуманистического плюрилингвизма.

Список использованных источников

1. Европейская хартия плюрилингвизма [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://plurilinguisme.euopeaveiir.com/index.php?option=com_contextit&task=iew
2. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання / наук. ред. укр. вид. д-р пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва. – К.: Ленвіт, 2003. – 273 с.
3. Козловский Н.И. Нечто о древних языках / Н.И. Козловский. – Киев: Имп. Унив. Св. Владимира, печ. и изд. дела Н.Т. Корчак-Новицкого, 1913. – 28 с.
4. Лавровский Н.А. По вопросу об устройстве гимназии / Н.А. Лавровский // ЖМНПр. – 1867. – № 10. – С. 115–192.
5. Любомудров С.И. К вопросу о постановке курса античности в гимназиях чисто классического типа / С.И. Любомудров // Труды первого Всерос. съезда препод. древних языков (28–31 декабря 1911 г.). – СПб., 1912. – С. 172–174.
6. Лыкова Н.Н. Плюри-/мультилингвизм и язык науки / Н.Н. Лыкова // Плюрилингвизм и мультилингвизм: проблемы и стратегии развития: Матер. междунар. науч. семин. под ред. д-ра филол. наук, проф. Н.Н. Белозеровой. – Тюмень: Изд-во Тюменского гос. ун-та. – 2012. – С. 7–15.
7. Скворцов Н.Е. Об организме гимназии (часть теоретическая) / Н.Е. Скворцов. – М.: Тип. Н. Каткова, 1881. – 98 с.

Научный руководитель: кандидат педагогических наук,
доцент Е.В. Фёдорова.

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Y. Bóndar

Universidad Álvaro Nóbelski, Dnipropetrovsk, Ucrania

GALICISMOS EN ESPAÑOL

Como se sabe la lengua española (o el castellano) es el idioma oficial de España, pero no es la única. El idioma español pertenece al subgrupo de las lenguas iberorrománicas. Analizando los fenómenos lingüísticos hay que tomar en cuenta tal factor que el cuerpo léxico de la lengua española, en la mayoría de los casos, consiste en palabras del origen latino.

Además es muy importante recordar, que durante varios siglos, la riqueza léxica española se formaba no sólo a la base de la lengua latina sino gracias a otros idiomas. Los expertos subrayan que cualquier idioma está constantemente en contacto con los otros. El resultado de dicho factor es el proceso del enriquecimiento mutuo. Nos gustaría prestar atención al grupo de préstamos más considerable, nos referimos a los galicismos. Los galicismos provienen de las raíces latinas, pero las fuentes galas actúan como intermediarios entre el idioma español y el latín.

En cuanto a la procedencia de la palabra “galicismo”, se puede notar que es un término tomado de la lengua francesa. Los científicos marcan como galicismos las expresiones extranjeras (o extranjerismos) que provienen del francés y que son incorporadas al uso común de otro idioma.

Los expertos proponen dividir los galicismos identificados en dos grupos. En el primer grupo las palabras reflejan las nuevas realidades que vinieron de Francia en el siglo XX. En el segundo grupo se encuentran los préstamos semánticamente injustificables que no representan nada nuevo. Los lingüistas suponen que el uso en el habla actual de las palabras y frases en francés, en momento cuando hay unos homólogos españoles, es una declaración de moda.

Nos gustaría presentar unos ejemplos de los galicismos, especialmente los que se refieren al primer grupo: por ejemplo, *avión, aerosoles, actualung, banlieu, bitácora, maqueta, reveillon, la nouvelle vague, godet, dril de algodón*, etc.

Los ejemplos del segundo grupo pueden ser los siguientes (entre paréntesis hay análogos en español): *a la página (a la moda), amour fou (amor apasionado), vividor (juerguista, parrandista), boulevard (avenida), castillo (castillo), chez (en casa de), pret a porter (preparado para llevar), pelousse (césped), gauche divine (divina continúa derecha), la alegría de vivir (alegría de vivir), enfant terrible (persona horrible)*, etc.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

ANGLICISMES DANS LA LANGUE FRANÇAISE MODERNE

Dans le monde où l'on considère la langue anglaise comme le moyen de communication internationale, il est bien difficile de conserver telle ou telle langue privée d'anglicismes qui sont pénétrés presque dans toutes les langues. Par exemple, dans la langue française on en compte 12% et leur quantité augmente toujours. Malgré les tentatives de l'Académie Française d'éliminer les anglicismes du français, le monde d'affaires et la jeunesse empruntent activement les mots de l'anglais mais ils les prononcent à la manière française. La plupart des anglicismes en français ne sont pas homogènes. Tout d'abord ce sont les phénomènes aux niveaux linguistiques différents.

Les mots français peuvent changer leur sens sous l'influence des mots anglais correspondants, en résultat ce sont des homonymes qui apparaissent. Le mot emprunté peut aussi servir de radical pour la formation de nouveaux mots. Parfois on se trompe, alors, du premier coup oeil on prend des mots de l'ancien français, qui à travers l'anglais sont entrés dans la langue moderne, comme des anglicismes. Quels sont les moyens de pénétration des anglicismes dans la langue française ? On distingue les types d'emprunts suivants:

- **Emprunts dénotatifs** – pas tous les anglicismes prennent le statut d'emprunts linguistiques. Plusieurs sont emprutés avec les notions de l'actualité étrangère (*ex. : label, electrocution*).
- **Emprunts connotatifs** – la langue française a beaucoup d'emprunts connotatifs désignant des notions qui existent déjà en français (*ex. : week-end – fin de la semaine, baby – bébé, nurse – bonne d'enfant, insane – insensé, barman – garçon, leader – chef, match – compétition*).
- **Doubles emprunts** – (*ex. : humour* – mot anglais emprunté du français « *humeur* » au XVII – e siècle).

Donc, il arrive souvent qu'il est bien difficile de découvrir les anglicismes à cause de l'adaptation qu'ils ont subie après leur intégration dans la langue française. Pour s'orienter bien, pour comprendre mieux la signification et l'origine du lexique il est nécessaire de connaître les types d'adaptation du vocabulaire anglais pendant leur pénétration en français.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistant L.V. Ratomaska.

LE FRANÇAIS DE BEIGIQUE

Il est bien connu que le français, la langue nationale de la France, est largement présentéesur les autres territoires du globe. De nombreux pays

africains l'utilisent comme un outil de communication avec d'autres états. Au Canada le français, n'étant pas le seul, joue un rôle très grand. Pour les pays européens, tels que la Suisse, la Belgique, l'Andorre, le Luxembourg, le français est la langue officielle et la langue nationale.

Proprement le français de Paris était limité à utiliser mais après le début des guerres Napoléoniennes et surtout après la fondation du Royaume de Belgique avec sa capitale centralisée à Bruxelles il est devenu plus en plus répandu. Car les groupes romans (des vallons) représentaient moins de la moitié (40 %) de la population d'un nouvel état, c'est le français qui est devenu leur outil principal de pouvoir et de prestige, le français qui parlait l'élite de l'Europe et de l'Amérique. Des vallons rapidement assimilaient de la norme, oubliant peu à peu la langue maternelle et les dialectes. De plus, beaucoup de flamands, en particulier la bourgeoisie, ont également passé à la langue française à Bruxelles et dans les grandes villes du pays. Avec le temps, la version spéciale de la langue française s'est formée en Belgique.

Maintenant, le français est la langue officielle de Belgique et est utilisé par la population francophone de ce pays en tant qu'un outil principal de communication. Les différents facteurs (géographiques, historiques, etc.) ont eu des répercussions sur sa forme. C'est pourquoi la langue française de Belgique a certaines caractéristiques qui sont appelées *belgicisms*. Selon le savant belge Albert Dopan, les belgicisms sont les particularités de la langue française de Belgique, qui la distinguent de la langue française en France. Tous les belgicisms existants n'influencent que partiellement sur sa norme, dans la plupart des cas améliorant émotionnellement et expressivement la parole sans se faire plonger dans le système grammatical et sans apporter de changements globaux. Il y a un peu plus de deux mille de ces particulières unités lexicales propres à la langue française de Belgique.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistant L.V. Ratomska.

K. Bylymenko, A. Sinyuk
University of Customs and Finance, Dnipropetrovsk, Ukraine

OVERCOMING CROSS-CULTURAL COMMUNICATION BARRIERS

It goes without saying that an interrelation between culture and communication is complex. Culture influences communication and is enacted through communication whereas communication is a way of resisting the dominant culture. Cross-cultural socializing fosters a multitude of problems which stem from the diverging cultural traditions and values that define forms, methods and purposes of communication. Taking into consideration the very fact that these social peculiarities are a part and parcel of every nation we can't disregard the cultural differences in each country's unique perception of the world.

Therefore success in interaction much depends on finding and ensuring consensus in mechanisms and regulations with respect to communication while taking into account interests of representatives of various countries.

There exist two distinct groups of intercultural barriers: barriers of proper understanding and barriers of communication.

Phonetic, semantic, stylistic, logical, socio-cultural types refer to barriers of proper understanding whereas barriers of communication comprise temperament, anger, fear, shame, guilt etc.

The main reason why representatives from various cultures face these barriers while interacting with one another is rather simple. They use different social reality patterns of perception as reflected in symbolic systems of linguistic constructions, oral and written styles of communication of each country.

In view of the above, an effective way of overcoming difficulties in intercultural communication would be to develop cross-cultural competence by providing novel approaches to cultural education and by demonstrating significantly higher level of tolerance. By recognizing the necessity of overcoming the cross-cultural barriers a person has to acquire deep knowledge and to get better insights into a partner's culture as well as to improve communication skills and to develop ability to perceive peculiarities of unfamiliar cultures.

In doing so a person will be able to define possible prospects of further intercultural communication properly and perform significantly better in interacting with the representatives of different cultures by fulfilling cultural needs to a larger extent.

By exploring how people from differing cultural backgrounds rely on traditional and newly acquired cultural rules for social interaction when they attempt to communicate and by learning more about differences in language structures, we can help to ease many of the communication barriers that exist in the world today.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer T.V. Chukhno.

A. Detskova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

IMPACTO DE LOS CONQUISTADORES ÁRABES EN EL ESPAÑOL

El árabe tenía una influencia bastante grande en el idioma español, especialmente esta influencia se refleja en el caudal léxico de la lengua. Así pues, ahora en la lengua española hay términos especiales para las palabras que penetran en las frases hechas de la Península Ibérica con el comienzo de la invasión musulmana: los arabismos y los barbarismos. Además, el español tiene una gran cantidad de nombres geográficos árabes (*Andalucía, Almería,*

Gibraltar), así como los nombres propios (*Mohamed, Jasmina, Zorayma*, son los nombres árabes que son populares en el sur de España).

Al mismo tiempo, son muy pocos los verbos provenientes del árabe, así como los adjetivos y los adverbios fijados en el idioma español. Esto sugiere que aunque la influencia árabe era amplia, que no era capaz de cambiar radicalmente la estructura de la lengua europea que se consideraba estable. En la lengua española existen unas cinco mil palabras que habían sido prestadas del idioma árabes, algunos de estos préstamos se utilizan activamente en el habla hoy en día. Históricamente, el grado del desarrollo de los musulmanes, tanto en el cultivo como en otras áreas, ha contribuido al hecho de que fueron introducidos aun en los términos jurídicos los que no tenían conformidad en las estructuras sociales de los cristianos como, por ejemplo: *el alcalde, el alguacil, la zalmedina, el almojarife, la albacea* y muchos otros.

También fueron introducidos los términos que se utilizan en el comercio: *el almacén, la almoneda, el quilate, la arroba* (una medida de peso), *el quintal* (una medida de peso), *el azumbre* (medida de líquido), *el almud* (medida en seco), *el cahiz* (medida en seco), *la fanega* (medida de cuerpos libres). Muchos nombres de las profesiones provienen del árabe: *el alfarero, el albeitar, el albañil, el alarife*. Hay nuevas palabras que se utilizan en la agricultura: *el zumo, el albaricoque, la alcachofa, el limón, el arroz* y muchos más. Además, todas las palabras que empiezan con la letra “z”, se derivan de la lengua árabe, por ejemplo, *la zambomba* (herramienta), *la zalea, la zanja, el zapato*. También las palabras con el prefijo “al” tienen el origen árabe: *el alcohol*. Desde que los árabes llegaron al sur de España como conquistadores, ellos dejaron como legado una gran cantidad de palabras del léxico militar. Los árabes siempre han sido particularmente fuertes en matemáticas, entraron en el uso común tales palabras como *el cero, la cifra, el álgebra* y *la cénit*.

En conclusión, me gustaría añadir que hay muchos otros ejemplos interesantes de palabras prestadas de la lengua árabe. Por eso, la mayoría de los estudios recientes tienden a demostrar que no es posible ignorar el hecho de que existe un impacto fuerte que los conquistadores árabes tenían en España.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático A.A. Pliushchai.

Y. Doubrovska
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES EMPRUNTS EN FRANÇAIS

Les emprunts – ce sont des formes lexicales complètement nouvelles pour indiquer qu'il n'y a aucun moyen d'expression dans la langue. Dans la

langue française il y a un grand nombre d'emprunts qui sont les synonymes aux notions existantes.

Les causes des emprunts peuvent être les suivantes:

- la nécessité de remplir rapidement les liens manquants dans le système lexical de la langue professionnelle, familiale et littéraire;
- la nécessité de tenir compte du fait de correspondance partielle des emprunts;
- l'adaptation des emprunts aux normes de la langue et à son système morphologique.

Au cours des siècles, le lexique du français a été très influencé par les diverses langues avec lesquelles il s'est trouvé en contact à travers des échanges culturels.

Pour cette raison les emprunts à d'autres langues sont nombreux dans la langue française.

Emprunts à l'allemand: *guerre, blason, bûche, gerbe, marquis, baron.*

Emprunts au portugais: *baroque, calembour, pintade.*

Emprunts au turc: *divan, turban.*

Le phénomène d'emprunts existe dans toutes les langues. La modification du mot peut se produire dans les directions différentes:

- tout d'abord, on change sa forme phonétique: les sons étrangers sont remplacés par leurs propres: *roast-beef* et *rosbif*, *beefsteak* et *bifteck*.
- Il y a un changement dans la valeur des mots empruntés: *Court - court de tennis*, à l'origine c'est la *court royale*.

L'utilisation d'emprunt peut aussi présenter une partie d'un phénomène de mode plus général.

Cela peut être expliqué par la volonté d'imiter la culture qu'on sent comme plus successive, plus prestigieuse.

Consultant scientifique et linguistique :Maître-assistant L.V. Ratomska.

A. Fesenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

Marlena Rohlf

Universidad de Kiel, Alemania

ASPECTOS SOCIOCULTURALES DEL APRENDIZAJE DE LENGUAS EXTRANJERAS

Como se sabe, el aprendizaje de cualquier lengua extranjera implica varios aspectos. Sin duda alguna todos ellos son importantes, pero nos gustaría prestar atención al aspecto sociocultural.

Hoy en día, este problema se considera relevante para muchas personas que están aprendiendo diferentes lenguas extranjeras. Durante mucho tiempo los lingüistas europeos siguen discutiendo la importancia y

necesidad de tomar en consideración el aspecto sociocultural en la enseñanza de lenguas extranjeras. Muchos científicos consideran la formación lingüística como una parte integrante de la cultura y el aprendizaje de la cultura a través de la lengua.

Hay que notar que aprendiendo un idioma extranjero, los estudiantes se enfrentan con una serie de factores relacionados no sólo con el vocabulario, la gramática, el estilo, sino también con la esfera social, nacional o histórica. En esta perspectiva sólo el componente sociocultural de los estudios aclara a los estudiantes varios aspectos de la vida de los extranjeros, la situación política contemporánea y la historia del país, posibilita la profundización de comprender la realidad extranjera, lo que es muy importante. Es imposible aprender cualquier idioma a fondo sin estudiar la cultura, el modo de vivir y la sociedad de un país. En los planes de estudios de muchos centros docentes hay las asignaturas especiales, por ejemplo, “Civilización y cultura”, “Civilización y la sociedad” que necesitan obligatoriamente la presentación del aspecto sociocultural.

Durante el aprendizaje de las lenguas extranjeras, los conocimientos socioculturales no sólo facilitan la comunicación con un nativo y corrigen el comportamiento de un extranjero sino provocan el interés y aumentan la motivación de estudiar más, porque las riquezas socioculturales de cualquier idioma son prácticamente infinitos.

Los pedagogos insisten en lo que el enfoque sociocultural demuestra muy concretamente el proceso de interacción intercultural, ya que se refiere no sólo a los conceptos de cultura global o nacional sino también a lo auténtico, muy particular, es lo que destruye los estereotipos diarios.

Concluyendo todo lo dicho, nos gustaría notar que la omisión de aspectos socioculturales en el proceso del aprendizaje de lenguas extranjeras provocara errores y los estudios no pudieran considerarse “completos”. Es decir hay que aprender no sólo el idioma extranjero sino el modo de vivir de los nativos para que ellos no sean psicológicamente “ajenos” para nosotros.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Gasánova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LA TRADICIÓN ESPAÑOLA DESAFÍA LA MODERNIDAD

No es secreto que España siempre ha sido considerada un país colorido. Las especificidades folclóricas y los rasgos del carácter nacional se reflejan en la cultura y las costumbres de la nación. Se puede destacar que, gracias a la música, la danza y otras cosas misteriosamente atractivas y expresivas, España ganó los corazones de muchísimas personas que viven

fuera del país. En España hay muchas tradiciones diferentes e interesantes y los españoles son muy apasionados por las vacaciones por eso ellos saben cómo pasarlas a su gusto. Hablando de las tradiciones extrañas de los españoles, en primer lugar, por supuesto, merece la pena decir que la corrida de toros juega un papel importante en la vida, y no tanto ella, sino el festival de la corrida de toros por las calles de la ciudad de Pamplona.

El nombre español para este evento es el encierro celebrada con el comienzo de las corridas de toros en la ciudad cuando llevan a los toros que van a participar en los combates. Los animales son perseguidos por las calles y los encierros de toros no es sólo una corrida de los toros por las calles de la ciudad, sino que es la huída del toro con el fin de escaparse para no obtener ni lesiones ni daños letales.

En general el encierro, que surgió principalmente en el pueblo, se considera muy divertido, pero solo los más valientes y bravos se atreven a participar en éste.

Los encierros de toros se llevan a cabo allí durante las ferias dedicadas a la fiesta de San Fermín cuando los ejercicios con los toros tiene lugar cada mañana durante la semana desde el 7 hasta el 14 de julio. Esta acción ganó la fama mundial gracias a las novelas y los cuentos del laureado al premio Nobel Ernest Hemingway. Hasta la fecha de hoy los toros corren así: en las calles de la ciudad se instalan tabiques a lo largo de la ruta por la cual van a moverse los toros y la gente huyendo de ellos. La longitud de esta ruta es de aproximadamente un kilómetro. España hoy es el único país que tiene en cuenta las actividades taurinas y donde piensan que la corrida de toros es un solo una variedad del deporte.

Cualquier país, incluso si se trata de un balneario, no es solo playa, sino también la oportunidad de sumergirse en la cultura y las costumbres completamente diferentes. La corrida es el espectáculo brutal de algo que, durante siglos, inspiró a artistas, músicos, escritores y directores gracias a un espíritu único. Tauromaquia es algo que puede ser entendido sólo por un verdadero público ya que la corrida de toros no es para turistas y extranjeros y cualquier intento de cambiar la actitud a favor de ellos es un paso hacia la limitación, como dijo Hemingway.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pluschai.

O. Gorb, B. Milenni

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

FIESTAS INSÓLITAS EN ESPAÑA

Cada nación tiene sus propias fiestas y tradiciones. Muchas fiestas son similares en países diferentes, pero hay también únicos e irrepetibles.

El pueblo español es alegre, amable y muy emocional. Por lo tanto sus fiestas también tienen estas cualidades. Y esas tradiciones, que nos

parecen ridículas e incomprensibles, pueden ser muy familiares para los españoles. Especialmente nos asombran los siguientes días festivos:

El Día de los Santos Inocentes es un día triste en la Biblia, que los españoles se convirtieron en un día de chistes. En este día los españoles se comportan como niños y gastan las bromas. En las calles de la ciudad hay que tener cuidado, porque la persona puede ser pegada con el homrecillo de papel en su espalda o espolvoreada con harina. En este día todos los chistes transmiten en la televisión y la radio.

El día de vino o batalla del vino en la Rioja. Esta fiesta se celebra en dos pueblos pequeños – Haro y Miranda de Ebro, entre los cuales hay una batalla. El arma de la batalla entre los dos pueblos es inusual – es el vino tinto. Cada año, el 29 de junio los españoles verten más de 50 mil litros del vino tinto.

Otro festival inusual se llama La Tomatina. Eso es una pelea con tomates. Hay muchas versiones sobre el origen de esta celebración, que estaba prohibida muchas veces. Aunque el día de la fiesta se conserva en la actualidad. Este es uno de los días más emocionantes, divertidos y memorables de España. Este festival se celebra cada año el último miércoles de agosto.

A diferencia de la Tomatina, el 29 de julio es un día sombrío en España. Eso es la fiesta de los muertos vivientes (Fiesta de Santa Marta Ribarteme) y le celebran principalmente los que estaban cerca de la muerte. En este día un montón de personas que representan los muertos van por las calles de Las Nieves al cementerio cercano. Por el canto y el baile los españoles expresan su respeto a Santa Marta.

Los españoles reflejan la nación, que hace honor a sus tradiciones y cultura, por eso no importa si el acontecimiento puede parecer extraño para nosotros. Gracias a las fiestas españolas podemos llegar para sentir la cultura de este país. Y también obtener las emociones grandes al tomar parte en las fiestas populares.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática A. Kujarenko.

L. Gourtova
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES PARTICULARITES DU FRANÇAIS QUEBÉCOIS

Les origines du français Québécois se rapportent à la période entre 1627 et 1663, quand quelques milliers de colonies sont débarqués en Nouvelle-France (le territoire colonisé par la France en Amérique du Nord). Les migrants sont venus de Normandie, Bretagne, Paris et Ile-de-France .

Bien que le français québécois moderne a un système cohérent et standard, il n'a pas de norme objective. L'Office québécois de la langue

française (OQLF) croit que la standardisation objective du français Québécois conduirait à une réduction de l'intelligibilité mutuelle avec d'autres communautés francophones à travers le monde, isolant linguistiquement les Québécois et provoquant l'extinction de la langue française dans les Amériques. Le résultat de ces restrictions est une perception négative des traits du français Québécois par certains Québécois eux-mêmes. Ils veulent améliorer leur langue en se conformant à la norme française métropolitaine.

Dans les registres informels du français Québécois la variation régionale réside dans la prononciation et dans le vocabulaire. Les dialectes peuvent être scientifiquement divisés en deux catégories: les dialectes "anciens" (parlés sur le territoire de ce qui constitue la colonie au moment de la conquête britannique en 1759) et les dialectes nouveaux (survenus de la colonisation après 1759).

Comme toute variété du français, le français Québécois est caractérisé généralement par les écarts de plus en plus larges entre les formes écrites et parlées. Les différences notables comprennent l'utilisation généralisée de "on" (informelle pour nous), l'utilisation de simples négations comme opposées à doubles négations. D'autres distorsions lexicales sont les changements des pronoms *il* et *elle* à *y* et *a*, *bientôt* à *tantôt* et *aussi longtemps* à *tant*; *je sais* à *chai*, *non plus* à *nânpu*, *ce qui fait que* à *faïque*.

Il y a aussi le fait indéniable que les locuteurs canadiens-français ont vécu aux côtés des anglophones pendant deux siècles et demi, ainsi les anglicismes en français Québécois ont tendance à faire partie d'un processus naturel de l'emprunt. Les anglicismes au Québec peuvent être divisés en deux groupes: emprunté et sémantique. Par exemple, *canceler* au lieu de *annuler* (l'anglicisme emprunté d'angl. *to cancel*) et *melon d'eau* au lieu de *pastèque* (l'anglicisme sémantique d'angl. *watermelon*).

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistant L.V. Ratomska.

G. Grámotnev
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

MEDIOS MODERNOS PARA MEJORAR LA CONCIENCIA CULTURAL

Tomando en consideración la tendencia a la globalización de la cultura mundial, se puede notar que el tema del mejoramiento de la conciencia cultural de los estudiantes que aprenden un idioma extranjero no pierde su actualidad.

Los problemas del conflicto cultural, afortunadamente, no se posicionan como agudos, cuando analizan las áreas hispanohablantes. Sin embargo, la falta del conocimiento de las tendencias culturales modernas, así llamados "memes", y de los fenómenos de comunicación bien conocidos de

la lengua española limita significativamente tanto la comprensión del material como la información actual.

La teoría de la necesidad de aprender un idioma extranjero en fuerte relación con la cultura de los nativos, que son portadores de su lengua durante mucho tiempo ha sido percibida en la metodología de la enseñanza de las lenguas extranjeras como un axioma.

A pesar de la globalización creciente, cada región (país) tiene sus propias características socioculturales, que forman las características del espacio cultural. Manuales metodológicos que tratan de abordar este tema, se vuelven rápidamente obsoletos, porque el moderno espacio cultural evoluciona y cambia con el ritmo increíble.

Pero los científicos suponen que existe la solución de dicho problema. La integración de altas tecnologías en el proceso de aprendizaje (especialmente de tales servicios como YouTube, Twitter, redes sociales de usuarios hispanoablados) permitirá a los estudiantes familiarizarse con la cultura actual en el tiempo real. Los deberes relacionados con los recursos de los medios de comunicación modernos, revisión de vídeo creados materiales auténticos, correspondencia con nativos en las redes sociales – todo esto va a mejorar la conciencia cultural, incluso los conocimientos de gramática y vocabulario. Un estudiante que está realmente en el campo informativo español, inevitablemente obtendrá más habilidades y conocimientos básicos que su compañero que practica exclusivamente la gramática.

Este enfoque, por supuesto, requiere una revisión de programas educativos. Cursos clásicos puedan quedarse sin cambios, pero la introducción de cursos de la formación dirigidos a la utilización activa de nuevas herramientas tecnológicas y recursos de medios de comunicación es inevitable.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Oníshenko.
Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliuschai.

A. Grishyn, A. Ustenko
Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

FIESTAS POPULARES EN ESPAÑA

España es famosa por su variedad de fiestas religiosas y regionales, cuales son tradicionales. Vale la pena notar que hay fiestas, que no cuentan con tiempo de la celebración, que se celebran tanto un día como un mes, y pueden caer en las fechas diferentes en distintas regiones de España.

Nos gustaría comenzar nuestra ponencia de la fiesta muy tradicional y famosa – la Corrida de toros, que se celebra desde marzo hasta agosto. El sujeto principal de esta acción es un toro, el matador realiza la papel del objeto. Sin embargo, debe saber que en España este festival es considerado

como un ritual bien definido, donde estética prevalece sobre la eficacia. Primeramente, en la arena aparecen dos picadores, que pican el toro en la cruz y le sangra. Luego, bandarilleros atrapan el toro con dos dardos para excitarlo. Y solamente después, el matador aparece en la arena, cuya tarea es golpear al toro en el único punto débil, su lomo. Un alcalde controla la fiesta. Él tiene 5 paños. El color blanco significa el comienzo de acción, el verde permite saber, que el toro no corresponde para la batalla, el negro se usa para provocar al toro, el azul es para expresar la gratitud, la naranja concede la vida del toro. Sin embargo, el último superviviente es un toro Velador, que fue enviado a la voluntad en 1982.

Otro festival es San Fermín, que también incluye la participación de los toros. Este festival es de 800 años, sin embargo, tuvo cartel entre los turistas desde el siglo XX, gracias a la novela de Hemingway "Fiesta". La parte principal tiene una duración de 25 minutos. Se puede ver los hombres, que huyen atrás del toro por las calles. También, el programa del festival se lleva a cabo de procesiones festivas y el rugido de los fuegos artificiales.

La fiesta muy extraña y inusual es „El Colacho”, que se celebra del 28 hasta el 29 de mayo. El personaje principal de la fiesta es un hombre saltando en un traje del diablo (El Colacho) a través de los bebés, que están en la tierra. El ritual se lleva a cabo con el consentimiento de los padres y sirve para proteger a los niños de los espíritus malos, y también para deshacerse del pecado original. A pesar de relación con fiestas cristianas, la Iglesia católica intenta distanciarse en esta fiesta.

La cultura de España es muy impresionante y variada por lo que es bastante difícil de encajar en una hoja. Sin embargo, podemos decir con confianza, que participación en algún evento español, seguirá siendo profundamente en su memoria.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática A. Kujarenko.

M. Klimova
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LE DISCOURS POLITIQUE ET LA PAROLE PERSUASIVE DE MARINE LE PEN

La langue est un phénomène complexe et polyvalent dans l'étude, donc il existe de nombreux problèmes non résolus. Le problème de la communication verbale est basé avec succès dans diverses formes de sa réalisation sur un intérêt particulier du monde moderne. Une telle manifestation caractéristique a provoqué l'émergence de nouvelles recherches de la communication linguistique. Néanmoins, le sujet du discours politique aujourd'hui est assez important et étudié, principalement en raison d'être le

moyen le plus important de la communication et de l'expression. La langue est un instrument de connaissance, un sens constant du monde et la transformation de l'expérience humaine en connaissance. Les changements aux niveaux prosodiques et lexico-syntaxiques des discours des dirigeants politiques sont contraints par le développement de la société. La formation de la sphère publique et la communication active du public se reflètent en pratique de la parole de la société et changent la langue et la parole de situation chaque jour. Le discours politique est une étape importante dans la vie de l'homme politique, de sorte qu'il reflète un discours direct incarné dans un certain texte politique. Un mot dans l'arsenal d'un habile politicien est une arme puissante et un moyen efficace pour atteindre un objectif concret. De toute évidence, la parole est une sorte d'influence politique sur l'opinion publique. Si ce discours avait encouragé un pour cent nécessaire de personnes, cela signifie qu'il a gagné le succès politique. Voilà pourquoi il faut distinguer la communication comme outil principal pour atteindre ce succès. La communication est le mécanisme par lequel le pouvoir est réalisé. En 1948, il y avait un échantillon de modèle de processus de communication proposé par le politologue américain G. Lassuel. Il comprend les cinq éléments :

- 1) Qui (envoie le message) – communicateur.
- 2) Quoi (envoie) – message.
- 3) Comment (envoie) – canal.
- 4) A qui (a été envoyé) – public.
- 5) Quel est l'effet – productivité

L'un des discours les plus visibles appartient à une femme politique française Marine Le Pen qui a cru qu'aucun des talents qui peuvent avoir une personne est plus précieux que le talent oratoire. La capacité de présenter un discours public n'est pas un talent, mais est une compétence que chaque personne peut développer. L'analyse des discours de Marine Le Pen révèle la métaphore conceptuelle de l'État (pays, nation) - est un « parent adoptif » ; immigrants et « enfants adoptifs ». Dans cet état, et avec elle, Le Pen, agit comme une « parent strict ». Dans son discours prononcé à Marseille Marine Le Pen emploie le mot « anarchie » 11 fois, le mot « autorité » - 51 fois- ce sont les mots les plus utilisés. Cette fréquence maintient son image de « parent strict ». L'analyse de l'activité administrative de Marine Le Pen a permis d'identifier des déclarations pratiques, qui ont été utilisées par elle avec un but d'améliorer le succès du discours public. Ici sont présentés quelques-uns d'entre eux:

1. le moyen d'éviter les preuves de ses mots, (*« Vous le savez, certains étrangers sont aujourd'hui depuis 30 ans sur notre territoire et n'ont jamais fait l'effort d'apprendre notre langue ! »*)
2. le dessin des perspectives terrifiantes (*« Je n'ai pas peur de dénoncer la pente qui pourrait tous nous entraîner vers un lent*

chaos social. La Grèce pour horizon, le chaos, l'anarchie : sont-ce des vues de l'esprit ? »)

3. l'exagération évidente dans la description de la situation actuelle (*« De nos villes et nos banlieues, la violence se déverse maintenant sans résistance sur la France des champs et des clochers, et rien n'est même tenté pour l'endiguer ! »*)
4. la stratégie de manipulation. (*« Le véritable changement, je l'incarne, je suis la seule à l'incarner. Jamais je ne serai la candidate des rentiers de la Caste ! Jamais je ne serai dans le casting de la Caste ! »*)

Bien que la présente étude soit supposée comme analyse d'un large éventail d'outils utilisés par Marine Le Pen électeur persuasion, l'objectif principal était de trouver des moyens dont elle reproduit et maintient l'inégalité dans la société. En France, l'inégalité est reproduite principalement par la rhétorique anti-immigrée. Résumant l'analyse des discours, nous pouvons construire un système xénophobe dans le discours électoral français sur la méthode du discours historique Ruth Wodak.

Consultant scientifique et linguistique :Maître-assistant L.V. Ratomska.

V. Korol, M. Zayarny

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

FIESTAS POPULARES EN ESPAÑA

En el mundo hispanohablante hay muchas vacaciones que nos gustan, pero ahora quisiera hablar sobre el Año Nuevo en España y las tradiciones relacionadas con esta fiesta.

La Nochevieja es la fiesta amada por los niños y adultos, que combina las tradiciones muy antiguas. Aunque, los españoles prefieren celebrar más la Navidad, que es el 25 de diciembre. En España, este día reúne todos los familiares juntos, cuales se cambian los regalos navideños. El atributo necesario para la Navidad es Belén (o pesebre), que representa los personajes de la Biblia, relacionados con el nacimiento de Jesucristo.

Luego viene el Año Nuevo, un momento en que todos los españoles se reúnen en las plazas de sus ciudades, felicitan uno a otro, beben y comen las uvas, que reflejan un símbolo de la vida y lujo. A lo largo de la celebración hay espectáculos con canciones y bailes. Cuando empieza el carillón en la Plaza Mayor, un montón de fuegos artificiales aparece en el cielo y toda la gente come 12 uvas y pide un deseo. A diferencia de nuestros árboles verdes, los españoles compran una corona de Navidad, en lugar de Santa Claus viene Papá Noel, que deja los regalos en el balcón.

La última serie de las celebraciones del Año Nuevo es el Día de los Reyes Magos (el 6 de enero). Este festival se lleva a cabo con mayor rapidez

y es más rico que el Año Nuevo. Especialmente los niños están esperando a este día. En las calles de todas las ciudades se celebran carnavales y desfiles con personajes amables por los niños. En la cola del carnaval va la cabalgata con actores disfrazados de los Tres Reyes Magos que lanzan dulces, dan juguetes y golosinas para los niños. En España existe la costumbre hornear pasteles de navidad, que se llaman "Círculos de magos". En algunos pasteles ponen una moneda, y la persona que la encontrará, tendrá la suerte durante todo el año.

La cultura española es muy diversa y colorada por su historia y ritos sociales. Por eso, no es suficiente solamente estudiarla. Hay que sentirla, adorarla y sobrevivirla con toda su alma.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática A. Kujarenko.

V. Kujarenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

CELEBRACIONES DEL CARNAVAL EN ESPAÑA

España es un país increíblemente hermoso y ambicioso, activo y creativo. Las vacaciones juegan un papel importantísimo en el modo de la vida de los españoles que respetan la fiesta y se le dedican una gran cantidad de su tiempo libre, energía e incluso ideas. Se celebran tanto en las ciudades grandes de España, así como en los pueblos pequeños. Miles de turistas llegan a España de todas las partes del mundo para ver la belleza del arte español en el baile, la música, la poesía y en la variedad de las propias tradiciones. Las fiestas españolas impresionan a representantes de otras naciones por su originalidad y diversidad especial que deja sin aliento a cualquier visitante.

En febrero los españoles tienen el Carnaval que no pasa por solamente un día de fiesta sino que dura unas semanas de diversión y actividades lúdicas. El rasgo distinto del Carnaval es el disfrazo brillante y la música tradicional, lo que hace que los visitantes se sientan en la atmósfera de la vivacidad y ligereza.

Vale la pena señalar el número ilimitado de fuegos artificiales y un abanico de atracciones acompañados de la más cara y exquisita pirotecnia. Son una delicia tanto para los niños y jóvenes como para los adultos y ancianos.

Es necesario visitar el Carnaval en Cádiz y Tenerife donde la música, la alegría de vivir y la abundancia de los colores cambian completamente el ritmo diario de la vida de estas ciudades y sus residentes.

En los carnavales pueden participar no solo los ciudadanos de España, sino también los visitantes de otros países. Para los huéspedes se organizan actividades bastante interesantes que se quedarán en sus memorias durante toda la vida. Hablar de las vacaciones españolas es fácil porque cada día de la

fiesta española es tan diverso. La dificultad es que nadie sabe con precisión la cantidad de fiestas en España. Antes de la procesión por las calles principales, la ciudad durante una semana debe demostrar la superposición en comparación con las demás ciudades participantes. A lo largo de este período el jurado elige qué representantes tomarán las primeras filas en las procesiones.

Hay muchísimas empresas que se organizan los equipos de bailarines aplicando sus mejores ideas, así que se elige el mejor vestuario, los disfraces, la música que se les acompañará. Por la declaración, estas cosas se preparan no sólo para los propios trabajadores, sino también para sus hijos.

La costura de trajes y creación de decoraciones están a cargo de los patrocinadores. La hacienda municipal de cada ciudad española designa una cantidad decente para el ganador de la feria que puede ser unos doscientos mil euros. Los ganadores del carnaval local entonces compiten a nivel regional donde la prima es aún mayor y el carnaval es mucho más colorido.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

A. Malook

Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES ASPECTS SOCIO-CULTURELS DANS L'ETUDE DES LANGUES ETRANGERES

Quand les gens communiquent, ils échangent d'informations. Pour la communication réussie il est nécessaire de maîtriser les mêmes outils linguistiques et de posséder des connaissances générales sur le monde. On l'appelle la connaissance de fond. Par exemple, quand l'ukrainien arrête la voiture, il lève la main, et le français, il lève son pouce dans la bonne direction.

A présent, les étudiants doivent apprendre non seulement la langue étrangère mais aussi acquérir des connaissances du vocabulaire social et psychologique, de la terminologie socio-économique et des traditions du pays dont la langue ils apprennent. La sous-estimation des aspects socio-culturels dans l'enseignement peut causer des difficultés dans l'intercommunication. Apprendre une langue étrangère signifie maîtriser les connaissances socio-culturelles et les compétences. Il est nécessaire d'étudier et de comparer: mode de vie, valeurs sociales, normes, traditions et coutumes; portrait socioculturel des pays, de leurs peuples et langues; aspects de la culture spirituelle, physique et matérielle; particularités de la mémoire historique; mentalité; normes sociales du comportement. En tant que la plupart des étudiants apprennent une langue étrangère en lisant des livres, des journaux et des magazines en original, utilisent l'Internet, communiquent avec des locuteurs natifs, écoutent de la musique, font connaissance avec les objets

d'art : ça signifie que la composante socio-culturelle de l'éducation est devenue de plus en plus importante pour la connaissance du monde.

La composante socio-culturelle exprimée dans une langue reflète la culture et la mentalité du peuple. Le mot « culture » ne dira rien sur la culture, donc vous avez besoin de révéler un phénomène culturel associé à un signe lexical et grammatical et le mettre en corrélation avec un phénomène culturel adéquat. C'est pourquoi le succès dans l'apprentissage d'une langue étrangère ne peut être atteint qu'avec le développement correct de la compétence socio-culturelle des étudiants.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistant L.V. Ratomska.

A. Moroz

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LA BATALLA DEL TOMATE SIGUE UN GRAN COMBATE

En nuestros días, parece, muchos ya son conscientes de la importancia de este día de fiesta a la española que es la Tomatina. En nuestra ponencia hemos decidido escribir sobre esta celebración porque España no se encuentra el la similitud con el resto de los países ni europeos ni de los otros extremos mundiales. El festival de la Tomatina no tiene ningunas analogías en todo el mundo lo que lo hace muy interesante, emocionante, excéntrico, exótico y aun exorbitante para los turistas de otros países que cada vez más buscan aventuras.

Tomatina es un evento inolvidable, divertido y lleno de gente amante de las vacaciones con los muy apasionados residentes de la región de Buñol, que a su debido tiempo, defienden muy duro su pueblo y a sí mismos. El festival se celebra en honor de la patrona de la ciudad de San Luis Bertrán y Mar de Déu dels Desemparats. La tradición comenzó en 1945. Se alega que la primera pelea del tomate se produjo entre amigos, durante una pelea en el festival. Durante el período de celebración de Franco fue prohibido por no tener un significado religioso, pero fue revivido en la década del 1970. Desde 1980, los tomates para el día de fiesta son suministrados por las autoridades de la ciudad, y en 2002 la Oficina Central del Turismo otorgó al festival el estatus internacional en Buñol.

La fiesta ocurre en la pequeña localidad de Buñol el último miércoles de agosto y tiene dura una semana. La población de Buñol es de nueve mil habitantes pero para las vacaciones durante el festival vienen aquí unos cuarenta mil turistas. No hay vivienda que sea suficiente para todos, así que muchos de los participantes que legan están obligados a dormir al aire libre, lo que coloriza la estancia. En la preparación al festival los dueños de las tiendas se cierran, el plástico protege grandes ventanas de sus instituciones, para protegerlos de la venida locura, durante el cual se utiliza unas doscientas toneladas de tomates.

Existen dos problemas que puedan ocurrir durante la celebración de “La Tomatina”. El primero se refiere a la falta de baños públicos lo que lleva al hecho de que los turistas hacen sus necesidades en la calle, escondidos en callejuelas. Y lo segundo es que se lesionan. Las autoridades prohibieron el uso de botellas y demás artículos que pueden hacer daño, pero no son libres de las cataratas del tomate ya que las calles se llenan hasta los tobillos con el jugo del tomate.

Si uno quiere visitar la Tomatina, debe saber algunas de las reglas que se establecen por los organizadores y las autoridades locales: está prohibido romper la ropa en los participantes; no se puede traer objetos agudos, botellas y todo lo que es peligroso para la gente; antes de tirar un tomate, es necesario apretarlo en la mano para que no haga daño a nadie; se debe tener cuidado con camiones que traen los tomates. Pero generalmente las reglas no regulan las emociones.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático A.A. Pliuschai.

V. Onipchenko

Universidad Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

MOROS Y CRISTIANOS

En España hay muchas celebraciones diferentes. Algunas se celebran con familias, otras en todas partes del mundo se acampan con fiestas y fuegos artificiales. Los españoles tienen fiestas religiosas y civiles.

Y ahora, voy a hablar sobre la fiesta famosa, que se llama “Moros y Cristianos” y tiene raíces históricas. Se celebra en toda la Costa Blanca, en diecisiete provincias españolas. En ciudades diferentes, tiene muchas variedades, porque la tierra conquistada por los musulmanes fuera liberada poco a poco. Esta celebración se origina de la ciudad de Alcoy.

El festival de "Moros y Cristianos" es el tributo de los tiempos antiguos, y relata sobre los héroes de la época, que lucharon por la libertad y la independencia de su tierra.

La trama de esta fiesta refleja la lucha entre Moros y Cristianos. Los participantes del festival se dividen en grupos. Cristianos llevan los trajes de piel con armadura metálica y cascos, forjados a mano. Moros se visten en los trajes árabes muy antiguos con el bordado nacional de mango. La fiesta de disfraces es siempre de lujo. Ellos no escatiman dinero, cosen prendas de seda y terciopelo, adornadas con bordados de oro. Cada año, durante este festival se cosen los trajes nuevos. El diseño se piensa hasta el último detalle mucho antes del festival. En el festival participan hombres, mujeres y niños de todas las edades.

Montón de turistas, tanto los extranjeros como los españoles, llega a ver el desfile. Las calles están llenas de todos los habitantes de la ciudad, y la

cual es más tranquila y pacífica se convierte en un gran escenario con las procesiones y batallas ruidosas. En estos días hay ferias, conciertos y otros tipos del entretenimiento.

La celebración está siempre llena de diversión y música. Se puede ver un desfile de caballos, visitar actuaciones temáticas y conciertos de los grupos populares. Durante estas fiestas se celebran ferias, donde se pueden degustar los platos tradicionales.

Los españoles celebran "Moros y Cristianos" con mucho gusto. Durante todos los años el final de la batalla siempre se termina de antemano, que los españoles celebran con alegría y entusiasmo. Los turistas, a su vez, disfrutan del espectáculo increíble y siempre están felices con sus vistas impresionantes.

Si tienes la oportunidad, visita esta fiesta maravillosa. Estas impresiones se quedarán con usted para la vida.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática A. Kujarenko.

A. Orel

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LAS PARTICULARIDADES DEL ESPAÑOL MEXICANO

No cabe duda alguna que la lengua española es muy popular en todo el mundo. Más y más personas quieren aprenderla. Y cada vez ellas necesitan decidir qué variante del idioma es más castiza. Toda la gente sabe sobre el castellano, la lengua de los reyes. El castellano es el idioma oficial de España y también es la lengua literaria. Pero no hay que olvidar de otras variantes del español, por ejemplo, del español latinoamericano.

Muchas personas prefieren exclusivamente este tipo (esta situación es muy similar a la que se ve cuando hay preferencia del inglés americano entre la gente que aprende el inglés como lengua extranjera). Proponemos discutir el español mexicano porque esta variante es la más común. Veinte y nueve por ciento de todos los hablantes lo usa y el español mexicano es la lengua materna para ciento veinte y cinco millones de habitantes. Esta lengua se usa no solo en México sino también en toda América Latina sin dejar el sur de Estados Unidos.

Una de las particularidades interesantes del español mexicano es su "carácter conservador". En su vocabulario hay muchas palabras que son arcaísmos en España. A pesar de esto, los mexicanos intensamente continúan usándolas. Por ejemplo, la palabra española "*albaricoque*" es "*chabacano*" en México, "*manta*" – "*cobija*", "*melocotón*" – "*durazno*", etc.

No podemos omitir una cantidad enorme de los anglicismos. Es porque México y Estados Unidos son los países vecinos. El castellano también tiene los préstamos británicos, pero el español mexicano los tiene más.

Por ejemplo: *obby, overol, referi, closet, emergencia, checar, loncheria, carro, folder, registrado, sueter, cloch*, etc. También en el vocabulario de esta variante de la lengua hay muchos préstamos de otros idiomas, por ejemplo, los indigenismos tales como son: *canao, cacique, hule*.

Cuanto a las particularidades fonéticas, debemos mencionar dos fenómenos muy famosos. El primero se llama “*seseo*”. Su esencia es en la pronunciación de los sonidos “*c*” y “*z*” como “*s*”. Por ejemplo, los mexicanos pronuncian [*sapato*] en lugar de [*zapato*]. El otro fenómeno que se llama “*yeísmo*” es la misma pronunciación de “*ll*” y “*y*”. Por ejemplo, pollo y poyo (en la pronunciación de las palabras diferentes no hay nada diferente).

Como vemos, la lengua española en el México contemporáneo tiene sus particularidades. Sin embargo, a pesar de las diferencias, ella sigue siendo una lengua común. Esa *unidad* la guardan la Real Academia Española, la Asociación de la Lengua Española y el Instituto de Cervantes.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pluschai.

K. Orudzhova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL ESPAÑOL EN BOGA

El español en estos días es el segundo idioma más hablado en el mundo y por esta razón es extremadamente importante para integrar las experiencias lingüísticas las que ya conocemos. Cada vez son más las empresas que evalúan las habilidades lingüísticas de los solicitantes de empleo, su buen conocimiento del español. Aunque el idioma inglés sigue siendo el más utilizado para las negociaciones comerciales a nivel internacional debido a su simplicidad de la estructura, por lo que el español continúa su ascenso imparable en todos los países del mundo. Actualmente muchos términos modernos están en el uso en el lenguaje hablado y escrito, es *lo robado* de esta lengua extraordinaria, que parece muy fácil de aprender. El español, de hecho, se habla en todo el mundo por más de 500 millones de personas, y además de ser la lengua materna de más de 21 países se habla a nivel internacional, incluso en países en los que no lo es.

No hay que olvidar que se trata de uno de los seis idiomas oficiales de las Naciones Unidas y que, después del inglés, es el segundo idioma más utilizado en las comunicaciones planetarias. Un investigador, famoso lingüista británico, había informado que el español, junto con el árabe, sería el idioma del futuro. Y de acuerdo con las estadísticas, que ya lo están haciendo. Basta pensar que 29 millones de residentes de Estados Unidos hablan español todos los días y que hoy en día los países de América Latina están experimentando un aumento económico completo, convirtiéndose, de esta manera, en los socios comerciales.

Por lo tanto, el estudio de un idioma como el español significa que se mira al futuro y se abre los horizontes. En todos los negocios, probablemente van a solicitar el conocimiento de este idioma. Si logras aprender el español será un importante paso adelante para el estudio de otras lenguas con raíces lingüísticas similares, tales como el género y la conjugación de los verbos, en particular, lo que no está presente en el idioma inglés.

A medida que la globalización se está difundiendo, aprender el español será útil para mejorar aún más su potencial del empleo, así hay campos de la carrera que tienen una fuerte necesidad de personal que sabe español, tales como maestros, enfermeras, trabajadores sociales, intérpretes, comerciantes, por no hablar de que los empleados bilingües suelen recibir un salario más alto que los que hablan un solo idioma. Además, si usted ya domina el idioma inglés, que como ustedes saben tiene entre sus palabras muchas palabras del origen latino, va a ser capaz de mejorar y perfeccionar los conocimientos lingüísticos que ya posee. Otra razón para aprender el español se encuentra en todas las áreas del trabajo de la ciencia, el derecho y la medicina, profesiones en las que, por la terminología especializada, es necesario conocer unas cuantas lenguas.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

M. Pavlóvich, A. Románova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LA ARQUITECTURA ESPAÑOLA COMO ORGULLO DE LA NACIÓN

La arquitectura de España representa en total la combinación de tres culturas que han sido la base de la arquitectura nacional, la que encuentra admiración por todo el mundo, impresionando cada vez más fuertemente a los visitantes extranjeros. La mezcla de las tradiciones moriscas, góticas y romanas era la que se determinaba en el aspecto exterior de las ciudades. No es posible, sin embargo, olvidarnos del estilo puro particularmente español que ha dado a los edificios los rasgos distintivos del color local.

Los rasgos de la arquitectura española son: la variedad de las ciudades es condicionada por los hechos históricos y, en particular, las numerosas conquistas de las orillas de España por los distintos pueblos, cada uno de los cuales han aportado el óbolo en lo que vemos en el país hoy; el entrelazamiento de las tradiciones arquitectónicas se ha reflejado no sólo en las ciudades, sino también en los edificios separados. Por ejemplo, la Sagrada Familia se considera la simbiosis de las culturas, comenzando de la romana, acabando con el modernismo catalán; la mayor parte de los edificios, las construcciones, los parques son el patrimonio cultural de la organización UNESCO.

Los árabes han traído en el arte español la cultura desarrollada del ornamento y han dejado una serie de los monumentos magníficos de la arquitectura en el estilo morisco, entre ellos la mezquita en Córdoba del siglo ocho y el palacio Alhambra en Granada de los siglos trece y quince. En los siglos once y doce en el territorio de España se desarrolla el estilo románico en la arquitectura, de lo que el monumento admirable es la catedral majestuosa en la ciudad Santiago-de-Compostela. En el siglo trece hasta la primera mitad del siglo quince en España tanto como en toda la Europa Occidental, se forma el estilo gótico. El gótico español apropia con frecuencia las líneas moriscas, lo que pueden testimoniar las catedrales majestuosas en Sevilla, Burgos y Toledo.

El período de los siglos dieciocho y diecinueve será caracterizado, en total, por la tendencia del arte español concentrada en el clasicismo imitativo.

El renacimiento de la gran tradición española pasa en la primera mitad del siglo XX. Los nuevos caminos al arte mundial hizo el arquitecto Antonio Gaudí con la originalidad y la especificidad que llanaban sus obras maestras.

En el territorio de este país extraordinario son presentados casi todos los estilos de la arquitectura mundial. Los monumentos romanos de la arquitectura, las catedrales rigurosamente góticas, las construcciones lujosas de la época del Renacimiento y el Barroco. En muchas ciudades es ampliamente presentado el modernismo catalán. En particular, aduciendo ejemplo, las creaciones geniales de Antonio Gaudí entrelazan a la vez varios estilos arquitectónicos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

V. Samóylenko

Universidad Álfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL FENÓMENO DE PORTUÑOL

La vida contemporánea se caracteriza por la aparición de nuevas variedades lingüísticas, el portuñol entre ellas. Es una mezcla que procede del portugués y el idioma español y se utiliza como un medio de comunicación en las zonas fronterizas (a veces se puede marcarlo en Europa), donde los interlocutores hablan uno u otro idioma.

La existencia de este tipo de “lengua” fue provocada por muchos factores, pero el más notable es la semejanza del sistema gramatical y lexical de ambos idiomas arriba mencionados. El portuñol no tiene un dialecto o reglas fijas. Pero vale la pena mencionar que este fenómeno (el portuñol) se caracteriza por la presencia considerable de tendencias lingüísticas adoptadas de la lengua española.

Durante los últimos años se puede observar que este lenguaje no es sólo una variante hablada sino literaria, sobre todo en tales países como

Uruguay y Brasil. Una de las obras famosas en portuñol es «Mar paraguayo», creada por el escritor brasileño Wilson Bueno en el año de 1992. A continuación nos gustaría citar un pequeño fragmento del texto para comparar estos tres idiomas (el portugués, español y portuñol):

La variante portuguesa: *Hoje me vejo diante de seu olhar de morto, este homem que me faz dançar castanholas na cama, que me faz sofrer, que me faz, que me construiu de dor e sangue, o sangue que verteu minha vida amarga.*

La variante española: *Hoy me veo delante de su mirada de muerto, este hombre que me hace bailar castañuelas en la cama, que me hace sufrir, que me hace, que me ha construido de dolor y sangre, la sangre que vertió mi vida amarga.*

La en portuñol: *Hoy me vejo adelante de su olhar de muerto, este hombre que me hace dançar castanholas en la cama, que me hace sofrer, que me hace, que me há construído de dolor y sangue, la sangre que vertiô mi vida amarga.*

Es notable que en Uruguay el portuñol se asimila como una lengua nativa, muchas personas lo utilizan para comunicarse entre sí. Esta frase hablada podría ser un ejemplo: *entonci no somos dono di nada...yo no tein ese gínero entonci yo no tein ese dinheiro; muy poco, ninguem fala.*

En conclusión nos gustaría mencionar que el fenómeno de portuñol siguiera provocando el interés de los lingüistas porque muchos de ellos piensan que esta variante lingüística puede convertirse en una de las lenguas de Latinoamérica.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Shkután
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

DIRECTORES HISPANOS EN EL CINEMATÓGRAFO MUNDIAL

Hoy el cinematógrafo es el movimiento de masas en la cultura. Cada año en el mundo se producen más de diez mil películas de temas diferentes. Sin embargo, en el cinematógrafo, tanto como en la moda, hay tendencias, una de que es la "del cine no inglés". Bajo la combinación "el cine no inglés" sobreentendiendo el cine creado por los directores extranjeros. Puede ser en inglés, y probablemente conservar la lengua materna, pero la esencia se queda en lo que las personas que hacen películas, no piensan "en inglés". Unas de tales personas son los directores hispanos.

Una de las principales posiciones en el cinematógrafo hispano está ocupada por Cuba. Inesperadamente para muchos este país se abre a nosotros de completamente otra parte, la cultura. ¿Por qué Cuba se hace el país del

nuevo comienzo cinematográfico de la América Latina? Porque en el período de 1950-1960-x años, durante la revolución cubana, el país se declara líder del nuevo cine latinoamericano y hasta lo indica a otros países del continente y los de Europa. Esto lleva al choque a toda la sociedad cinematográfica.

En realidad, el cine de la América Latina empezó a tocar tales problemas socioculturales que otros gigantes del cine empezaron a debatir sobre "el continente que arde" con la sensibilidad especial. A partir del 2007 el espectador empezó cada vez más frecuentemente a oír los nombres españoles en el contexto del cinematógrafo. La academia americana de las artes cinematográficas y las ciencias ha prestado atención a tales nombres como Alejandro González Iñárritu, Guillermo del Toro Gómez y Alfonso Cuarón.

En los últimos nueve años, estos nombres empezaron a batir hasta a los más favoritos americanos conocidos universalmente. Dos años seguidos los directores hispanohablantes ganaron el premio "Oscar". En el 2014 la nominación "el Mejor director" y "el Mejor montaje" fue vencida por el director del origen mejicano Alfonso Cuarón. El año siguiente, Alejandro González Iñárritu tres veces recibe de los académicos la estatuilla dorada por la película "Birdman", es remarcable lo que cada nominación vencida se refiere a las nominaciones superiores, a saber: "el Mejor guión original", "el Mejor director" y "la Mejor película".

En resumen, el cinematógrafo internacional puede anunciar la noticia sobre que la sustitución al francés lo hizo el español. Y nosotros podemos solamente mirar, admirar y estudiar los nuevos maestros del cinematógrafo internacional. Como, hace poco, con la admiración mirábamos los trabajos clásicos de nuestros directores y en esto hay claramente una parte de la magia cinematográfica.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático A.A. Pliuschai.

D. Sóltseva

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

EL ASPECTO SOCIOCULTURAL EN EL APRENDIZAJE DE LA LENGUA EXTRANJERA

La función comunicativa de la lengua asegura la comunicación intercultural. Los factores sociales y culturales son muy importantes porque definen las condiciones socioculturales que prevalecen en una sociedad. El uso del enfoque sociocultural en la enseñanza de idiomas extranjeros ofrece revelar todos los componentes del concepto según los criterios nuevos, más profundos y más significativos.

La competencia socio-cultural se puede desarrollarla si utilizamos diferentes fuentes de información social y cultural, las de literatura, de los

medios de comunicación, las de Internet o películas, que pueden servir como un complemento esencial en el desarrollo de la competencia social. El conocimiento de la cultura de una lengua extranjera no es un fin en sí mismo, sino simplemente un pretexto para mejorar la comprensión e interpretación de su cultura nativa. Lo más importante en el proceso del aprendizaje de un idioma extranjero es no sólo la acumulación de la información sobre el país, sino también el conocimiento del modo de vivir y pensar de los nativos, su comportamiento, la actitud de los valores humanos.

El componente socio-cultural es realmente un incentivo para motivar el aprendizaje de la lengua española. La lengua y la cultura son dos códigos principales, a través de los cuales la comunicación entre las personas es posible. Los códigos culturales varían en diferentes países. A principios del siglo XXI la realización de la comunicación exitosa en diferentes países depende en gran medida del desarrollo de “código extranjero”. Para comprender las características esenciales de la lengua y la cultura tenemos que realizar un estudio comparativo de las lenguas y de las culturas. Si la barrera idiomática es un factor obvio, la decultura se hace evidente sólo durante la “confrontación” de la cultura nativa con otras distintas de ella. Como afirman los expertos, los errores culturales se perciben mucho más dolorosos que los errores lingüísticos. Para hacer el proceso de interacción entre dos individuos o dos mentalidades más exitoso, debemos aprender la manera de interpretar diferentes valores para comprender las realidades, orientándose a la cultura del nativo y a otra cultura. El componente sociocultural es la base para formar el conocimiento sobre las realidades en el comportamiento verbal y no verbal.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Onischenko.

Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliuschai.

A. Solovey

***Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine***

PHRASEOLOGICAL UNITS WITH A GENDER COMPONENT AS A PART OF ENGLISH SOCIOCULTURAL INFORMATION

A gender is a sociocultural notion that is associated with giving a person certain qualities and rules of conduct based on his / her biological sex. The development of Sociolinguistics influenced the further development of a gender studies. The appearance of Sociolinguistics triggered scholars to collect statistical data about the functioning of the language within a group of people united on the basis of profession, sex, age, urban or rural lifestyle. We found that a gender of native speakers has an influence on language usage. There are differences between patterns of language use between men and women, such as quality of speech, introduction etc.

It must be pointed out that as a gender is a product of culture and social relations, a complex process of constructing a society of different male and female roles, behaviors, mental and emotional characteristics, it is productive and prolific to contemplate the notion of a “gender” within phraseological units.

According to A. V. Kunin, phraseology is the thesaurus of the language. The history of the certain nation, the uniqueness of its culture and way of life is reflected in phraseological units. Since phraseological units have bright national character, it is possible to find out cultural peculiarities of the English language by revealing the gender component in phraseological units.

Admittedly, a gender component within phraseological units is explicitly or implicitly identified by proper names and some nouns. I. V. Zykova suggests that phraseological units with proper names are divided into: phraseological units with proper names that are not related to a specific denotatum; phraseological units with names, the prototypes of which are definite, real people; phraseological units containing the names of mythological characters, phraseological units containing the names of biblical characters; phraseological units with names of literary characters. We also divide phraseological units into 2 groups: phraseological units that denote a person (e.g. *a coal-oil Johnny* – a waster) and a non-person (e.g. *a lazy Susan* – A revolving tray for condiments or food).

Gender component can be expressed explicitly, namely, to be contained in terms of expression and content of a phraseological unit (e.g. *boy in buttons* – “bellhop boy, a lifter in the hotel”), and implicitly, namely, to be contained in terms of content, but to be absent in terms of expression (e.g. *abandoned wretch* – “a villain”).

Scientific and language supervision by Full Professor A.I. Anisimova

Y. Stepykina
Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk

LES PATOIS ET LES DIALECTES FRANCAIS

Il existe plusieurs hypothèses sur le dialecte qui a servi de base au français naissant. Certains prétendent qu'au cours des temps le rôle prépondérant revient tantôt à l'un tantôt à l'autre de dialectes, au début c'est le normand, plus tard le francien (H. Suchier). D'autres estiment que plusieurs dialectes sont à la fois à la base du français (K. Vossler).

Les langues régionales ou minoritaires de France constituent un ensemble de langues parlées sur le territoire français, autres que la langue française. Ces langues régionales sont distinctes de la langue officielle au moyen de la base linguistique et aujourd'hui politique.

Le francien, dialecte de langue d'oïl parlé en Île-de-France au Moyen Âge, est à l'origine du français d'aujourd'hui. Ce terme a été créé en 1889 par Gaston Paris, un linguiste français. Le français parlé aujourd'hui tire son nom de ce dialecte, qui a évolué lentement vers un parler suprarégional : *franceis* > *francois* > *français*.

Selon le droit du gouvernement, cette langue doit être utilisée comme la langue primaire du pays. La France comprend beaucoup de langues régionales. Quelques-unes sont, l'alsacien; le basque; le breton; le franco-provençal; le catalan; le corse; le fleming; l'occitan; et les langues d'Oïl. De plus en plus, toutes ces langues ont leurs dialectes différents qui les distinguent les unes des autres.

Acceptées fournissent trois plus grands groupes de dialectes de la langue française:

1. la langue d'oïl (partie nord et le centre du territoire)
2. la langue d'oc (partie sud, y compris la Méditerranée)
3. le franco-provençal (partie des terres du sud-est)

Un grand nombre de dialectes peut causer des difficultés de traduction, parce que nous apprenons la traditionnelle française. D'autant dans les villes qui bordent avec d'autres pays, peut être des mots empruntés tels que l'allemand, l'italien ou l'anglais.

Les mots peuvent avoir des valeurs radicalement différentes ou plusieurs valeurs, en fonction de l'emplacement géographique. Il y a aussi un mode de réduire les mots dans la langue parlée, ce qui complique grandement la traduction.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistant L.V. Ratomaska.

A. Taoutskaya
Université Alfred Nobel, Dnipropetrovsk, Ukraine

LES PROVERBES FRANÇAIS

Aussi loin que l'on peut remonter dans le temps le phénomène proverbial apparaît toujours comme une partie intégrante du langage de la plupart des communautés.

Relevant de la littérature orale, constituant une sorte de mémoire populaire, les proverbes nous permettent d'appréhender la conscience collective d'un peuple. Si par ailleurs, le conte, autre manifestation de la culture, orale, est une «invitation au voyage» comme on l'a souvent dit, le proverbe, lui est à notre sens, une «invitation à la sagesse» si ce n'est pas au voyage aussi. Qu'est-ce qu'un proverbe?

La question est presque intraitable tant il est difficile de parvenir à un consensus. Le proverbe est «difficile à cerner», «d'éminents spécialistes ont soutenu qu'il s'agissait de notion indéfinissable, du fait de sa complexité».

La notion de proverbe (le mot est tiré du latin classique: *proverbium*) recouvre d'une apparente simplicité des composantes assez diverses.

L'impact de la langue française dans la culture russe est grande. Tout d'abord, il est associé à l'utilisation à long terme de la langue française parlée dans l'environnement de la noblesse russe et de l'aristocratie du 18e siècle, ainsi qu'au grand amour de l'intelligentsia russe de la littérature française.

Aujourd'hui de nombreux proverbes mais ils ont des racines françaises et dictons nous considérons comme les nôtres. Ce sont des expressions comme: «C'est la vie!», «Cherchez la femme»; les proverbes «Partir, c'est mourir un peu» (la phrase du poème d'Edmond Arokura (1856-1941) «Rondel de l'adieu» est finalement devenu un proverbe), «L'appétit vient en mangeant» et d'autres.

Ci-dessous, on vous propose des proverbes français avec traduction en russe ou leurs analogues russes:

Aide-toi, le ciel t'aidera. — На Бога надейся, а сам не плошай. Береженого Бог бережет.

A qui se lève matin, Dieu aide et prête la main. — Кто рано встает, тому Бог подает.

À cheval donné, on ne regarde pas la dent. — Дареному коню в зубы не смотрят.

Vielliesse, tristesse. — Старость, печаль (Старость — не радость).

À l'impossible nul n'est tenu. — На нет и суда нет.

À la guerre comme à la guerre. — На войне, как на войне.

Heureux au jeu, malheureux en amour. — Кому везет в картах, тому не везет в любви.

Chacun est artisan de sa fortune. — Всяк своего счастья кузнец.

Les chiens aboient, la caravane passe. — Собаки лают, а караван идет.

Grâce aux expressions phraséologiques nous pouvons exposer nos pensées à manière émotionnelle et vive. On nous aide d'être convaincant sans être ennuyeux. C'est pourquoi on peut utiliser certaines phrases françaises comme les nôtres.

Consultant scientifique et linguistique Maître-assistant L.V. Ratomska.

Y. Tyápina
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

LAS ABREVIACIONES EN EL LENGUAJE COLOQUIAL

Hoy en día casi toda la humanidad utiliza teléfonos móviles, ordenadores y otros medios técnicos contemporáneos para comunicarse, lo

que resulta muy rápido, concreto, simple y a menudo – absolutamente gratis. La falta de tiempo nos impulsa a expresar nuestras ideas más sucintamente. La posibilidad de escribir mensajes de texto móvil provocó la aparición de un lenguaje especial que se basa en las abreviaciones.

Como se sabe, una abreviación es la reducción de una palabra cuando esta pierde una de sus sílabas. Los científicos afirman que los españoles utilizan las abreviaciones con mucho gusto. Es probable que a ellos les guste escribir en un mensaje cuanto más palabras.

A veces, no sólo para los españoles sino para los extranjeros resulta bastante difícil entender el contenido de un mensaje. Especialmente por eso, para “descifrar” un mensaje apareció un diccionario especial que se llama «*Exo x ti y xa ti*» («*Hecho por ti y para ti*»). Además hay que notar la aparición de diferentes aplicaciones que permiten “reescribir” un texto del mensaje en el “cifrado” para hacerlo más corto.

Nos gustaría presentar como ejemplos unas variantes de formar las abreviaciones (aunque existen muchas más):

- 1) La reducción hasta una letra: por ejemplo, *q* o *k* – que; *t* – te; *n* – negación no; *b* – bien etc.
- 2) El uso de algunos símbolos matemáticos en vez de palabras: por ejemplo, *x* – por; “-” - menos; “+” - más; “=” - igual.
- 3) También se utilizan unas combinaciones de numerales con letras o sílabas: por ejemplo, *100pre* – siempre; *a10/a2* – adiós; *b7s* – besitos; *m1ml* – mándame un mansaje luego; *salu2* – saludos.
- 4) Muchas abreviaciones aparecen gracias a la pérdida de unas o todas las vocales en una palabra: por ejemplo, *bss* – besos, *bbr* – beber; *dcr* – decir; *dim* – dime; *dnd* – dónde; *mxo* – mucho; *nph* – no puede hablar; *qand* – cuándo; *wpa* – guapa; *zzz* – dormer.
- 5) Muchas de abreviaciones aparecieron de la palabra *por*: por ejemplo, *xq* – porque o por qué; *xa* – para; *xo* – pero; *xfa* – por favor.

Además de los mensajes, estas abreviaturas utilizan también en la lengua hablada lo que pueda “demostrar” un nivel del dominio del español coloquial.

Sin embargo, esta simplificación del léxico provoca preocupaciones y miedo de los lingüistas no sólo en España sino también en todo el mundo. Pero no debemos olvidar que la capacidad de hablar correctamente siempre quedará en la moda y un mensaje no substituirá nunca la comunicación en vivo.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

ЛІНГВІСТИЧНИЙ ТУРИЗМ – НОВИЙ ТРЕНД В ТУРИЗМІ

В теперішній час вивчати іноземні мови стало дуже популярно та на сам перед потрібно. Тому клієнти різних вікових груп, обирають саме такі тури з метою полегшення вивчення мови, серед клієнтів є діти і їхні батьки, підприємці, що мають на меті вивчити розмовну бізнес – мову.

Лінгвістичний туризм – це один із різновидів туризму, завдяки якому турист вивчає іноземну мову та поєднує це з відпочинком. Можна взяти до уваги такі лінгвістичні напрями в туризмі:

- культурно – навчальні тури;
- спортивно – навчальні тури;
- фахове вивчення, та вивчення мов які зникають взагалі, рідкісні.

Турист вивчає мову у два рази краще, завдяки поєднанню вивчення мови з відпочинком та розвагами в країні мови. Туристичні поїздки пов'язані з вивченням мови відбуваються в країні, де найпоширеніші в світі національні мови – Англія, США, Франція, Іспанія, Німеччина, Італія. Такі курси з вивчення мови можуть бути:

- 1) інтенсивні та загальні;
- 2) бізнес – курси;
- 3) вивчення мови під час канікул, які поєднують розваги та вивчення мови, вони також можуть бути один на один або в групі ;
- 4) академічні курси.

Наданий момент саме вивчення англійської мови є найпопулярнішою, потім німецька та іспанська/італійська. Не дуже відстаючи від них йдуть туристичні подорожі з вивченням французької мови. Саме ця мова стала часто вживатись в світі у спілкуванні. Подорожі до Азії з вивченням китайської мови і японської під час спеціальних турів, зустрічаються рідше.

Вивчати іноземну мову під час заняття спортом має свою специфіку яка стає все популярніше у світі, особливо серед молодих людей. Групи туристів одного віку, які розміщуються в різноманітних таборах, кемпінгах, вивчають мову, не відриваючись від свого звичайного середовища.

Туристичні подорожі для бізнесменів, поєднує курси з інтенсивною та великою культурною програмою. А найголовніше в цих туристичних подорожах є підготовка, яка має різний індивідуальний підхід для кожної людини з урахуванням рівня знання іноземної мови, віку, освіти.

Науковий керівник: доцент Т.В. Климова.

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

V. Burlak

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

CORRUPCIÓN COMO UNO DE LOS PRINCIPALES PROBLEMAS DE ESPAÑA

Hoy en día el problema de la corrupción es muy importante en la vida política, económica y social en los países de todo el mundo. La corrupción y el fraude financiero en el poder es uno de los problemas más arraigados e inexterminables que por sí mismos jamás podrán desaparecer. De acuerdo con la Comisión Europea, España se encuentra en el puesto catorce entre los países de la Unión Europea en la lista de los luchadores contra la corrupción y el fraude.

Los residentes de España creen que la corrupción y el fraude fiscal son los principales problemas del país, según muestran los resultados de una encuesta de la opinión pública recién realizada por el centro de investigaciones sociológicas.

La corrupción existe en casi todas las esferas de la vida y es confrontada por cada uno en la sociedad, lo que se manifiesta de varias formas. La corrupción reduce los recursos del país y el nivel de la vida, destruye la sociedad democrática, dificulta el desarrollo del negocio e incluso desacredita al país a nivel internacional. Los crímenes más comunes en esta relación son el soborno, el abuso de la confianza y de la posición oficial. En los últimos años en España se rompió una serie de grandes escándalos relacionados con las prácticas corruptas en los que estaban involucrados los políticos y aun los miembros de la familia real. Por esta razón, los españoles han perdido la confianza en los funcionarios. También se observó que la corrupción es uno de los factores que socavan la confianza de los inversores foráneos en España.

El gobierno ha introducido una serie de nuevas medidas para combatir el problema, las que implican el más estricto control financiero de los partidos, los políticos de alto rango, la introducción de un nuevo artículo penal, haciéndose con el control del Congreso y el Senado. Estas medidas ayudarán a restablecer la confianza del público en las autoridades administrativas y sus empleados.

Sin embargo, a pesar de las nuevas medidas para combatir este fenómeno, la situación de la corrupción sigue siendo tensa y muchos problemas no se resuelven. La lucha contra las corrupciones es un reto importante para la solución de la cual se requiere un enfoque sistemático e integral, que combina los esfuerzos del estado y de la sociedad, el trabajo diario y minucioso en la formación de la política anticorrupción del país.

El nivel de la corrupción en el país al menos comenzó a declinar con pequeños pasos, lo que, en resumidas cuentas, significa que se debe actuar de manera sistemática y progresiva.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pluschai.

A. Choma

Poznan University of Economics and Business, Poland

SOCIO-CULTURAL FACTORS IN BUSINESS FROM THE PERSPECTIVE OF CROSS-CULTURE COMMUNICATION IN THE INTERNET AGE

It is important to appreciate the role of culture, which have significant influence on business in international area. Knowledge about the nuances of culture in multinational relationships and awareness of important role of culture in the business world are essential. The cultural differences may affect the global success of countries and societies. There are a lot of culture differences theories. One of them described by G. Hofstede is focused on six dimensions of culture: power distance, individualism, masculinity, uncertainty avoidance, long term orientation and indulgence. It is essential to gain knowledge about all this dimensions and asses them during international communication.

Thanks to the Internet cross-culture communication in business is easier. A lot of communication tools enables instant and permanent access to partners from whole the world. Moreover Internet enables access to information about other cultures, so it is easier to understand feelings and needs peoples from other cultures. As a consequence international business relations and negotiations are not so difficult and their higher effectiveness brings measurable profits. Moreover it is essential to recognize that the Internet contribute to globalization process. As a result people are becoming global society and processes of unification and californization of needs are becoming common. In consequence differences between cultures are becoming less visible and international business relations are easier.

The aim of this study is the overview of socio-cultural factors in business. Cross-culture communication and influence of the Internet is taken into consideration in this research. The study is based on the review of literature focused on this theme. Previous results and observation of practices have been also used. The results of this research verify the hypothesis that the Internet have influence on cross-culture communication in business and socio-cultural factors, which affect international relations

Scientific and language supervision by Associate Professor D. Nowak.

PUBLIC DIPLOMACY IN UKRAINE: PROBLEMS OF DEVELOPMENT

Diplomacy itself has been an important instrument of the implementation of foreign relations in a peaceful way. In fact, this instrument had its origins at the earliest periods of the world history due to necessity of effective interaction within individual human society as well as between them. Firstly, it referred to everyday purposes, but, as world political thought developed, the role and importance of diplomacy became far more complicated. One of the following modifications is the public diplomacy.

There have always been a lot of different scientific opinions about the core and the object of the institute of public diplomacy. This term firstly appeared in British press in the middle of 19th century, but at that time it had a very narrow meaning – just a fair diplomatic process. A bit later, in American press, the same idea was defined like an open diplomacy, or, more accurately – non-secret one.

The appearing of the public diplomacy term in its modern meaning dates back to 1965, and its author is Edmund Gullion. He was an American diplomat, dean of the Fletcher School of Law and Diplomacy at Tufts University. So, the new definition was: 'Public diplomacy is a set of methods which a state's government uses to try to make an influence on another state's society so that the society could change their country's decisions in foreign politics.' Of course, the main aim of any public diplomacy is to create a positive image of the country within international political space. In a more common sense, the main subject is any actions of international actors (participants) towards transforming the politics of other countries.

The idea of modern public diplomacy changed considerably throughout the last century. The main reason why it firstly appeared was searching for the ways to replace a negative context of propaganda in order to get rid of associations with spreading wrong information and immoral views in society, as it was happening in Germany and the Soviet Union before and during the World War II. Edmund Gullion wanted to emphasize a peaceful character of modern public diplomacy, and the main difference defined by researchers was that it was an instrument based totally on truth. For example, the propaganda of totalitarian political regimes consisted from deception and imposed stereotypes created for evil and egoistic purposes of the authorities. On the contrary, the main concept of public diplomacy institute is to build fair and justified politics, to provide people with reliable sorts of information of a high quality in order to create strong and durable political and cultural communication between different nations.

The modern public diplomacy process was quite specific at the period of so-called 'cold war' between the two superstates, the United States of America and the Soviet Union, which was based on the political, economical, military and ideological rivalry. A noticeable feature of that conflict was an ideological influence on people's outlook. The world was acutely divided into two zones: Western liberal democracy and Eastern socialism. In fact, American position was closer to democratic ideals, while in the Soviet Union it was more about propaganda. The main drawback of public diplomacy in that period was a state centrality: the main actors making an interaction were the governments representing the countries, while a level of actual communication between societies was very low. That contributed to negative aspects in international relations development. As a result, the several generations of American politicians and international journalists appeared who imagined public diplomacy as a process ruled mainly by the state without a noticeable participation of society [1, p. 275].

As the "cold war" finished, the popularity of public diplomacy declined sharply. It contributed to a crisis in this sphere, financial shortage and even some departments' dissolution.

The next period of public diplomacy importance's growth started after the tragic events in New York on September 11th, 2001. The world faced a serious problem of terrorism, which remains a global one. The government of the USA put a lot of effort into creating a better image of themselves for Muslim countries all over the world [1, p. 276-277].

Along with a need of reducing the terrorism threats, a lot of other factors made the institute of public diplomacy develop rapidly. Many scientists, such as Russian professor Tatiana Zonova, have been talking about an important role of globalization, regionalization and integration processes in international politics nowadays. The hi-tech fast development increases this effect. The Internet makes it possible for new information to spread around the world like lightning, so it is important for politicians to predict each other's decisions and steps in global web. Social media have enough power to form some strong convictions in society and represent the political events like they want. It is impossible to build any politics without considering a social opinion, that's why public democracy remains an important tool in creating positive image of countries. There are a lot of programs for educational and cultural exchange between the nations which were created to satisfy the traditional purposes of public diplomacy [2].

Unfortunately, there isn't any public diplomacy institute in Ukraine. The main problem is that the government doesn't really try to make effective social reforms in the country and doesn't allocate enough money to develop useful programs of creating and keeping positive image of Ukraine abroad. There were several national programs within the period of national

independence, but they didn't contain the concrete aims and ways of solution, so they fell through [3, p. 111-112].

As we have been having a hybrid war in our country since 2014, the young specialists of the Ukrainian Ministry of Foreign Affairs try to find the ways how to fight for justice using the instruments of public diplomacy. Their first step was holding a concert dedicated to the captive Ukrainians which were illegitimately kept in Russia. The event dates back to June 19th, 2015. The volunteers' help is also a big deal for supporting the suffering Ukrainian citizens, but people can't do everything themselves. Public diplomacy institute can be established in Ukraine only if the government realizes its importance and starts to finance programs for development of Ukraine's positive image abroad as well as cultural and educational programs so that more people would like to communicate with our country, and we could change our world for the better [4].

References

1. Долинский А.В. Эволюция теоретических оснований публичной дипломатии / А.В. Долинский // ВЕСТНИК МГИМО УНИВЕРСИТЕТА. – 2011. – № 2. – С. 275–277.

2. Зонова Т. Публичная дипломатия и ее акторы [Электронный ресурс] / Т. Зонова // МГИМО УНИВЕРСИТЕТ (архивный сайт). – Режим доступа: <http://old.mgimo.ru/news/experts/document226467.phtml>

3. Гуцал С.А. Публічна дипломатія як сучасний пріоритет зовнішньої політики держави / С.А. Гуцал // Стратегічні пріоритети: Науково-аналітичний щоквартальний збірник. – 2010. – № 3. – С. 111–112.

4. Кулеба Д. Публічна дипломатія – нова зброя України в умовах гібридної війни [Електронний ресурс] / Д. Кулеба // Європейська правда. Міжнародна безпека та євроінтеграція України. – Режим доступу: <http://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/09/23/7038633>

Scientific and language supervision by Lecturer Y.I. Bednova.

D. Filenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

HÁBITOS ALIMENTARIOS DE ESPAÑA

La cocina española basada en la diversidad de las tradiciones culinarias de sus regiones excede la variedad gastronómica de cualquier país. Hay tantas recetas que los turistas se quedan sorprendidos gratamente frente a miles de aromas y sabores en todos sus platos considerados especialidad. España es famosa por el flamenco, la belleza de sus costas, fútbol, largos días de sol, la vida nocturna, siesta, la lengua española pero vale la pena recordar que esta animada zona de la Península Ibérica es famosa gracias a sus platos. La cocina española no es la más saludable de las dietas del mundo, pero no

deja de tener su encanto por su increíble gama. Es imposible visitar España y sin probar las famosas tapas. Es como un viaje a París sin ver la torre Eiffel. Este es un aperitivo que los españoles comen en cualquier momento del día en cualquier lugar. En español, hay incluso el verbo tapear, que significa comer tapas.

Los famosos bares de Barcelona y Madrid les invita a degustar cada vez que se ped una copa completamente gratis. Los aperitivos no se repitan. Hay varios tipos de tortillas: un poco gruesas, finas y suaves. Esta tortilla española se compone siempre de patatas, huevos, cebolla, sal y pimienta. La paella es un plato de arroz tradicional combinado con mariscos, aves y verduras, se cree que fue enviada a España por Dios. En un día caluroso de verano, nada se compara con postres como la crema catalana o el flan. Las gambas al agillo o camarones son lo que se sirve en forma de tapas o como un plato principal, en cualquier caso, esta atractiva mezcla requiere una larga y minuciosa preparación. El queso Manchego, un queso español elaborado con leche de oveja. Cabe señalar que también se llama el queso del Quijote, Cervantes lo menciona en su obra legendaria. El queso es famoso no sólo por el sabor increíble, sino también por un rico aroma que atrae a los turistas y les da una delicia. Hoy el aceite de oliva en la cocina sigue siendo el ingrediente principal en todas partes, a pesar de que hasta el siglo XX la grasa animal era más común en la cocina española.

Una de las cosas que sorprenden mucho es el jamón colgado por todas partes en lugar de lámparas, en las barras. A primera vista esto parece raro, pero después todos piensan que es original. El pescado a la parrilla también tiene un lugar de honor en la cocina nacional. Hay pescadores que personalmente preparan las más deliciosas sardinas en las brasas. La comida es deliciosa, saludable y barata, cada región tiene sus propias y únicas tradiciones culinarias. Las variedades de alimentos y recetas de esta cocina brillante se deben al clima favorable que promueva el crecimiento de los cultivos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

O. Havrylenko, Yu. Krutas
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

THE IMAGE OF THE SUCCESSFUL PERSON

Success is a complex and interesting object for scientific analysis and this fact is reflected in different approaches to its study, such as philosophical, sociological, cultural, economical, pedagogical and psychological. In psychology “success” is a special category which includes both the process and achievements in the widest sense of the word in a particular or all spheres of human life [1]. Some philosophical and ethical

concepts also analyze the problem of goals and methods of achieving the success. This can be represented by the philosophical theories of eudemonism (Aristotle, Francis Bacon, John Locke, Plato) and the model of American ethics of success (Dale Carnegie) [2].

In some scientific works the notion of success is connected with the notion of personality, the social context of his/her existence and with such ethical categories as the good, happiness, justice, benefit etc. At the same time the notion of success is linked with the goals and results of the activity.

The concept of success was formed in the industrial era. In the ancient times the term “successfulness” wasn’t used explicitly, we can only mention the implicit stage of the theory of success establishment. The ancient authors connected the successfulness of a person with his ability to be happy. Since the ancient philosophers (especially, Epicureans, Stoics, Aristotle) preferred contemplative activity as the least dependant one from the external circumstances and realizing the ideal of happiness in its most profound form. The success was seen as a side effect but not the main goal of the activity.

As for the Middle Ages, we can speak about the “spiritual success” of a Christian which was understood as the restraint of sinfulness and communion with the Divine Truth. This was accompanied with the transformation of the social structure due to the existence of a virtuous person. The Reformation and Protestant ethics became the spiritual foundation for the appearance of the capitalistic relations and the transition to the post-industrial epoch during which there appeared the notion “success” in its explicit image [3].

It is very characteristic for the New Modern period that the conception of success became closely connected with some cognitive problems. The establishment of the bourgeois society, which was intensified after the revolutionary events in the Netherlands, England, France, brought the utilitarian approach, according to which the success was understood as the result of personal adaptation to the social norms and getting maximum profit even at the cost of other people’s interests [3].

In the XX century one can see the explicit stage of the idea of success comprehension. It is connected both with the philosophy of pragmatism and the emergence of psychology as a separate science. From the pragmatic point of view, the necessary condition of success is the ability to influence the reality, transforming it according to someone’s needs. Psychology is aimed at the study of the qualities (personal traits) which favor the achieving of success. The representatives of humanistic psychology (Carl Rogers, Abraham Maslow, Erich Fromm) paid attention to the personality aspect of the success. For them, success is, first of all, self-realization of a person by means of satisfying his various needs. Erich Fromm introduced the term “social character” helping to discover the social and cultural mechanisms of achieving success, the understanding of which greatly depends on the social

and cultural conditions that, in their turn, legitimize this or that way of gaining success.

The representatives of business psychology define success as the ability of a person to get external personal goals, that is illustrated by the understanding of success in neurolinguistic programming (NLP) which links the successfulness of a person with his/her ability to use psychotechnologies of communication. In the post-industrial (informational) society the main feature of successfulness is the increasing importance of such factors as symbolic capital that means the possession of information and the ability to use it. Initiative, responsibility and quick adaptation to ever changing social actuals are also very important [3].

From the point of view of social philosophy, the concept of success has several fundamental aspects. Firstly, it is efficient resultant activity carried on according to social and cultural norms of the society. Secondly, it is the existence of positive vertical dynamics as the result of which the existing social statuses improve and the new ones appear. The next is positive estimation, approval given by the social environment. And the last one is the restructuring of the social chronotype, changing the social reality by means of intensification and concentration of social co-operation and creating some perspective and competitive symbolic resource [3].

The personal and gender aspects of the discussed problem also seem the most interesting ones. The content of the success image is characterized by some peculiarities combining the categorical structures of such conceptions as “professional successfulness”, “family happiness” and “subjective well-being”. The conceptions of a successful person can be structured into the generalized image of a successful man or a successful woman whose categorical structures have some differences.

In modern psychology the most often used definition of success is “the successful achievement of the desired goal; the integrated process of a person’s self-realization and his/her self-assertion in the society” [1]. Life success consists of personal and social kinds of success. The emotional basis of life success is satisfaction, contentment.

The content of a successful person image has the characteristics inherent to a greater extend to a successful man than a successful woman. Among them: loyalty, constancy, impeccable reputation, coldness, calmness, will to power together with concordance and confidence. The special place in his life is taken by his family and love, his role of a husband and a parent. The categorical structure of a successful man image is represented by such features as: competitive, friendly, impetuous, happy and confident [1].

The image of a successful woman is characterized by the indexes of femininity. They are represented in the following categories: problem-free, sincere, attractive, serious, subduing, familial. In the image of a successful woman there are such features as cheerfulness, self-confidence, attention to

her appearance and style in general. She has the desire to be liked, paid attention to, to impress. The very important is her status of a wife, a mother, a loving and loved person. Women tend to specificate the image of success. They pay attention to such categories as true, effective, impetuous. The content of the successful person image in the consciousness of women is represented by the following categories: cheerful, competitive, happy, having the potential, impetuous and risking.

For men, in the image of success, the significant categories are characteristic for the ordinary consciousness of a personality: satisfying, objective, accessible, status, special. In their ideas success is the way to avoid problems, to find a way out, to get free, to relax. And the most important thing is not the process but the result. The successful person in the consciousness of men has such features as well-being, reasonable, serious, creative and subduing [1].

As for the practical aspect of the problem, scientists identify some habits that can lead people to success or failure. Unsuccessful people usually act before they think, think they know it all, fear change, give up easily, horde information and data, talk more then they listen, try to bring others down to their level, stop learning, blame others, waste their time, criticize, never set goals, get distracted everyday, think, say and do negative things, secretly hope other fail, hold a grudge, take the easy way out, have a sense of entitlement, don't know what they want to be, always angry on others [4].

The habits of successful people show that they track progress, learn from mistakes, spend time with right people, maintain proper balance in life, write down goal and targets, think long term, compliment others, make to-do lists, know purpose and mission, want others to succeed, accept responsibility for their failure, have burning desire, work with passion and commitment, learn, improve, read everyday, take risks, handle problems well, being humble, share information and data, exude joy, forgive others, talk about ideas, embrace change [4].

Summing up, we can define the range of notions, features and qualities that are related to success. There should be mentioned heredity, mobility, activity, the ability to make right decisions quickly, tolerance, purposefulness, high stress tolerance, creativity, capability for learning during all life. One of the most important traits is aspiration for self-development and perfection because it is the engine of progress; it influences the extent to which our capacities and skills will be developed. The successfulness of people also depends on their capacity for reflection which gives them property for the objective estimation of the world around them. There are three types of reflection: reflection on other person, subject or phenomenon, self-reflection, comprehensive reflection. The capacity for reflection, i.e. the ability to transfer the events and phenomena of the outer world to one's self, to evaluate and analyze what is going on, is an important

constituency of a person's successfulness. The important factor uniting all these qualities into a single phenomenon called success is the fact that they only exist in society and never out of it. All these features help us to gain certain standard of living, recognition, social status etc.

There can be defined the main sources of personal development: the person with his/her will and consciousness, the society that forms his/her environment, the mutual influence and evolution of man and society.

Thus, we can make the general conclusion about the essence of success. Success is the complex of characteristics, both inherited and acquired by a person during all his/her life, which gives him/her the potential for self-realization in society, achievement of certain standards of living and recognition as a personality.

References

1. Атюнина В.С. Образ успешного человека в семантическом пространстве личности: монография / В.С. Атюнина. – Хабаровск. – 2007. – 196 с.
2. Бевзенко Л. Смысл жизненного успеха: социально-культурологический контекст / Л. Бевзенко // Социология: теория, методика, маркетинг. – Киев, 2000. – № 1. – С. 34–61.
3. Кархиня Е.В. Социально-философская концепция успеха: автореферат кандидатской диссертации по философии [Электронный ресурс] / Е.В. Кархиня. – Уфа, 2011. – Режим доступа: cheloveknauka.com/sosialno-filosofskaya-kontseptsiya-uspeha
4. DeJolde, Anthony. Successful People Vs. Unsuccessful People (The habits that differentiate them) [Electronic resource] // Lifehack. E-book. – Available at: www.lifehack.org/articles/communication/successful-people-unsuccessful-people-the-habits-that-differentiate-them.html
5. Tracy, Brian. Successful People Are Self Disciplined [Electronic resource] / Brian Tracy. International Blog. – Available at: www.briantracy.com/blog/time-management/successful-people-are-self-discipline-high-value-personal-management/

Scientific and language supervision by Senior Lecture Yu.V. Krutas.

E. Konzerovskaya
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

A CONCEPT OF BUILDING A NEW WORLD ORDER BY TRANSFORMING THE UNITED NATIONS

A problem of building a new world order is very actual in international relations theory. It concentrates researches about social communities, which interact with each other on a global arena, as elements of unified international society. Undoubtedly, among a large number of concepts of building a new world order, such as a concept of global regulation, a concept of “the end of

history” and “collision of civilizations”, attention of modern society should be paid to a concept of building a new world order by transforming the United Nations.

The United Nations (UN) is an intergovernmental organization, which promotes international co-operation. There are 193 United Nations member states, and each of them is a member of the United Nations General Assembly.

The United Nations came into being in 1945, following the devastation of the Second World War, with one central mission: the maintenance of international peace and security. It considered as a replacement for the ineffective League of Nations. An idea of the UN’s transforming has appeared in the seventies of the 20th century, however a new possibilities of its realization recurred only after the Cold War era [1].

According to the scientists, the main points of the international cooperation and integration have a demand for delegating a part of sovereign states **rights** to international organizations.

In Agenda 21, the UN’s voluntarily implemented action plan (1992), a number of ideas to reform a whole organization, which could be considered as a program of making a new world order, were offered. The realization of these ideas would transform the UN into a main subject of the global process governance.

The plan meant an enlargement of the Secretary-General competency, increasing of Security Council’s role, including a growth of its membership and veto limitation, creating a global surveillance system for emergencies, the further deployment of the UN peacekeepers, strengthening the financial base of the organization.

This propositions had been modified and detailed in the report of the United Nations Development Programme (UNDP). As an elements of “new global architecture” were offered such institutions as The World Bank, a sovereign investment funds, The International Criminal Court, The United Nations General Assembly, The World Trade Organization.

At the Millennium Assembly of the United Nations (2000) was underlined that the UN might and has to be the center of the new global world order architecture. It is global and universal by its structure, the most significant non-governmental organizations cooperate with the UN. In addition, the UN forms the core of the seven specialized organizations that cover the most important areas of human life.

The concept of the new world order formation includes regional integration, which is considered as intermediate between nation-states and global community. These macro-regions is a supranational political association with their currency, legal institutions and security system. The realization of this concept would give a reason to speak about global governance as a fact and a high level of supranationality [2].

The problem of governance and the ability to manage is, basically, central in modern globalistics. It seems natural to associate the increasing of the degree of global processes controllability with the UN, with the strengthening of its authority. The value of this is widely accepted and there are many proposals for the UN's reformation. Among this-recommendations included in the report "Secure World: Our Shared Responsibility", prepared by the KofiAnnan's high-level group about threats, challenges and changes(2004), as well as a number of other reports published later.

However, can we claim that today the UN implements its main task entirely and duly? Syrian Civil War, War in Afghanistan, Iraq War, Annexation of Crimea by the Russian Federation, War in Donbass, 2014–15 Russian military intervention in Ukraine and so on. Nations have widely varying levels of commitment when it comes to deploying peacekeepers or funding the UN operations in areas of crisis relative to the scale of their militaries and economies; and the UN Charter does not have any power to compel member nations to pay any outstanding balances. Furthermore, the UN must negotiate with the governments to where they are deploying a peacekeeping force about the size and scope of the peacekeeping operation, meaning a resistant government could completely neuter the force. So, before making a real efforts to create a global world government, society has to be sure that the UN won't repeat the fate of the League of Nations with its loiter and indecision [3].

To conclude, despite the importance of enhancing the UN's authority and efficiency, it is not enough. Effective management is impossible without governing institutes, authorized with definite reference. We are talking about supranational institutions of power, while the United Nations can act only with the consent of national states, represented in it. The existing system of international institutional can not provide an adequate level of global processes controllability, so it has to be considered as urgent problem of modern international society and international relations.

References

1. Книш М. Наукові підходи до формування нового світового порядку / М. Книш // Вісник Львівського університету. – 2010. – № 38. – С. 158–166.
2. Уткин А.Й. Мировой порядок XXI века / А.Й. Уткин. – М.: ЭКСМО. – 2002. – С. 512.
3. Gilpin R. The Politics of Transnational Economic Relations / R. Gilpin // International Organization // Cambridge University Press. – 1971. – № 25. – С. 420.

Scientific and language supervision by Lecturer Y.I. Bednova.

EI PROCESO DE MIGRACIÓN DE LOS ESPAÑOLES

La emigración de los trabajadores españoles a los países más industrializados de Europa Occidental, en particular a la República Federal de Alemania (RFA), Francia, Suiza y Bélgica, aumentó notablemente durante la década del año 60, pero desde el 1973 el número de los españoles en regresar a España ha sido mayor que el número de los que abandonan. Sin embargo, más de 1 millón de los ciudadanos españoles residían fuera del país en 1987. En 2001 había más de mil millones de extranjeros residentes en España, el 2,5% de la población en total. Había más de quinientos mil de los marroquíes, ecuatorianos, británicos, alemanes, colombianos, franceses y portugueses.

La migración interna era de unos 700 mil personas en 1990. En el pasado se han dirigido hacia las zonas más industrializadas y a los grandes centros urbanos y lejos de las zonas rurales. La migración del campo urbano y rural está ahora más o menos en equilibrio. Fue puesto en práctica en el año 2001 el plan greco que era un esquema para regularizar el proceso de la inmigración; es el que fue acompañado de un sistema de cuotas de trabajo orientado a dar solución a la escasez de mano de obra a corto y largo plazos.

Sin embargo, tanto los empleadores como los sindicatos coincidieron en que la cuota de trabajo de 2002 fue un fracaso, por debajo de los trabajadores necesarios. Entre 1995 y 2004 la población nacida en el extranjero legal de España fue cuadruplicada, pasando de 500 mil a 2 millones. De todos modos, España todavía tenía un estimado de 1,2 millones de inmigrantes no autorizados a finales de 2004. En 2005, España tuvo su quinta y más grande programa de legalización con 700 mil trabajadores extranjeros no autorizados para la aplicación. Como una puerta de entrada a Europa, España recibe un gran número de inmigrantes no europeos a través de Ceuta y Melilla. Entre los años 1984 - 98, se calcula que a 8 mil personas se les concedió la condición de refugiado. En 2004, casi dieciséis mil inmigrantes ilegales viajaron en 740 barcos que fueron interceptados, y en 2005 un barco con 300 marroquíes que intentan entrar en el sur de España fue capturado. En 1998, unos siete mil personas solicitaron asilo en España, frente a cuatro mil en 1996.

También en 2004, unas seis mil personas fueron reconocidas como refugiadas y había otros catorce que preocupan a la Alta Comisión de las Naciones Unidas para los Refugiados (ACNUR). En 2005, la tasa de la migración neta fue de un estimado de 0,99 migrantes por cada 1.000 habitantes. En 2003 las remesas de trabajadores fueron de \$ 4.7 mil millones.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pluschai.

PROBLEMS OF THE REFORMING THE LAW ENFORCEMENT AGENCY IN UKRAINE

Ad hoc Ukraine is experiencing the process of its foundation which is European values oriented. The reforms take place in many sectors of the national economy. One of the most challenging is the Law enforcement agency reform. In our opinion it is caused by the last two years political events in Ukraine. Reforming of the Law enforcement agency is in the process. Some results are obvious but the problems have been observed as well. The actuality of our research is caused by the society challenges and by the insufficient research on the problem addressed.

Within this article limits, with the resources available, using the empiric methods of the research (observing, interviewing and resources analyses) we shall try to discuss the following problems: 1) factors of the Law enforcement agency; 2) National Police structure and the functions; 3) problems of the reformed Law enforcement agency.

At present Ukraine's most well-known reform is the creation of a new, non-corrupt police service based on the Georgian model [1]. In Georgia replacing militsiya for police started in 2004 and this process was followed by the deep regular changes in the corresponding Ministry.

Reforming the Law enforcement agency of Ukraine was caused by many factors, amongst them:

- 1) population mistrusted the militsiya's activity;
- 2) corruption within the Ministry;
- 3) 2013–2014 Euromaidan movement and subsequent revolution.

In Ukraine this reform started the same way like in Georgia, first, the ministry's current State Auto Inspection (DAI) was liquidated and the patrol service was reformed. Afterwards, all the ex-militsiya units were replaced into police as well.

The new National Police officially replaced the old militsiya on 7 November 2015. On that day, the remaining militsiya were labelled "temporarily acting" members of the National Police. The change allowed for them to become members of the National Police after "integrity checks", but they were only eligible if they met the age criteria and went through retraining.

While having our practical training in the new reformed National Police we interviewed some policemen about how this "integrity checks" was organized and conducted, what were the reasons of refusal and what were the criteria of recruiting new applicants. We received the similar answers: the competitive reasons were not quite transparent enough. Each applicant had to

pass two kinds of test. The first one had to prove the analytical skills of the applicant, his or her ability to accept the information. The second test evaluated the applicant's awareness of the National Police legislation. Some applicants who were successful enough with the tests were refused and the ones with not high results remained to work in the newly formed institution.

Thus, the first problem we may conclude from the procedure mentioned above is that the reasons of refusal had to be established or the process of reviewing the criminal cases the applicant conducted had to be inspected to find out the level of applicant's proficiency.

After reforming the National Police will contain the following subdivisions:

- *Criminal Police* – is a central executive body which is directed and coordinated by the Ministry, responsible for the state policy in the sphere of providing the public order and security of population, society and state. Criminal police investigates serious and violent crimes in Ukraine determined by the Criminal code. The criminal police includes specialized teams such as:

- *Cyber Police*, which is specialized in preventing, discovering, dropping and revealing crime, mechanisms of its preparation, study or hiding foresee using of cyber, telecommunication and computer Internet systems;

- Anti-Drugs Unit dealing with drug dissemination and fight with it in all the level and also collection and processing information for revealing drug crime;

- Economy Security Department which participates in forming and fulfilling the state policy in the sphere of financial crime prevention.

- *Patrol Police* – general law enforcement operations, traffic policing and patrol duty (includes riot police divisions)

- Pre-trial Investigative Services – Representatives of the National Investigative Bureau, Tax Authorities and Security Services, tasked with investigating crime [2].

- Security Police tasked with providing close protection

- Special Police tasked with keeping order in areas with special status and/or affected by natural or ecological disaster.

- Rapid Operational Response Department (KORD), tactical response unit, tasked with resolution of stand-off situations involving hostages and/or heavily armed suspects. Also tasked with providing a tactical support function to other divisional officers. It is in the process of forming and aimed to substitute the former militsiya, e.g, "Sokil", "Hryfon", "Berkut", "Tytan"[3].

At the moment we can observe how some police officials change their job places. And this is the second problem of this reform. We are absolutely convinced that the new people for these positions have to come. And they must be selected from the new, young people who are changes-oriented and

who will genuinely be interested in building new, more democratic Ukraine, create the new system of the National Police functioning.

Another problem at the beginning of the reform was that according to the new bill the public was not allowed to exercise control over the activities of the police.

That is, in the draft Law of Ukraine “On the national police” information from the Law of Ukraine “On Militia” was copied and the police intended to resist anyone who thinks differently from the state officials. But this problem was solved, determining the police as an authority that serves the people by ensuring human rights and freedoms, and ordered police to report cases of human rights violations, and provide an annual report on the activities of the police which will be published on the official web portal of the police.

Joint projects between police and the public, the interaction between the leaders of the local police and local government officials, involving the public to consider complaints against police or omissions have been envisaged as well. Therefore, in its final form of the Law the section “Public control of the police” has been introduced.

Even more worrisome for the public is the creation of Rapid Operational Response Department (KORD) on the basis of American SWAT force supported by the U.S. In a repeat of the patrol police project, only a closed circle of ministry officials and U.S. donors are involved in designing the new force, which is supposed to replace former special operations police forces such as “Berkut”, infamous for its deadly violence against Euromaidan demonstrators. The problem here is that most of the Ukrainians worry that creation of this police department will allow Ukraine’s leaders to use brutal force against anti-government demonstrations in the future [4].

While analyzing the Law one more problem has been observed. The head of the National Police is appointed and dismissed by the Cabinet of Ministers and by the Prime Minister in accordance with the proposals of Interior Minister. It affects only the appointment of deputy head of the National Police, but candidates for these positions has been chosen by the head of the National Police. The authority of Interior Minister in relation to the National Police are reduced to three points. He agrees the structure of the central governing body of the National Police, its estimate and agrees upon the heads of territorial bodies of the National Police, suggested by the head of the National Police.

Leaders of other units of Police are appointed by the officials of the National Police, the staff of the National Police has also personally been confirmed by the Head of the National Police [5]. That is, if the National Police is a separate central executive body created and recruited from scratch, it is necessary that all the leaders must be selected and appointed on the competitive basis.

One of the significant challenges for police officers is inadequate salary and lack of social security guarantees. Announced police salary of ten thousand Hryvnia (more than three times the average) should ensure the flow of qualified personnel and preventing corruption. However, this amount should not be limited to ten thousand, otherwise the principle of economic stimulation has been neglected and the return to the Soviet equalization takes place [6]. Besides, still the majority of the National Police officers receive the same salary which used to be for the militsiya employees.

While doing this research on the basis of the available resources, we conclude that there are no guarantees of social security for the policemen although they are regulated by the Law. Therefore, in our opinion, if the reform is going to be conducted according to the foreign model, it is necessary to provide police officers who perform life-threatening work with complete social security, as, for example, in the US, where a law enforcement officer is protected by the law while performing official duties and in case of emergency the state will quickly proceed with the further execution of his duties.

Therefore, in our opinion, reforming the law enforcement agency of the European standard, that is its versatility, demilitarization and effective decentralization of management should be the main features of the updated Ministry. In addition to law enforcement its functions must obtain a social-service content.

But alongside with available positive steps some problems still have to be solved. Law enforcement officials must take into account the assessment of their activity by human rights organizations and sociological services. Public opinion should become a factor for successful performance. Law enforcement management should involve experts and specialists to open public discussions. In Ukraine, there are thousands of graduate lawyers who would enthusiastically begin to take on new responsibilities.

Followed by the father of police reform in Georgia, Vano Merabishwili who said, "we believe that to change the attitude to the police is very simple: one has to change the attitude of police to the citizens" [7].

Petro Poroshenko mentioned that the Ukrainian people believe and trust the police. "We witness how one of the most ambitious and important reforms is embodied in life in our country. The core of the reform is the transition from punitive to the service functions of law enforcement" [8].

Thus, having researched the reform of Law enforcement agency we have concluded that this reform is very important and challenging. It definitely has some positive results. Among them are the following:

- 1) creation of the new policeman portrait in Ukraine;
- 2) public trust to the police has appeared;
- 3) financial support of the law enforcement agency reform by the foreign states.

Nevertheless it faces the problems as well. They are the following:

- 1) the competitive procedure of recruiting the new police staff was not transparent enough;
- 2) replacing the posts by the former militsiya officials;
- 3) public has some doubts about the service functions of Law enforcement;
- 4) inadequacy of the policeman salary and social guarantees regulated by the Law with the ones *de facto*.

The further investigation of the problems of the activity of the reformed Law enforcement agency and searching the ways of their solving can be a subject of investigation for many scholars.

References

1. Euromaidan press [<http://euromaidanpress.com/>] / Olena Makarenko - 2015.12.19 // Ukraine's fired policemen protest police reform. – Available at: <http://euromaidanpress.com/2015/12/19/ukraines-fired-policemen-protest-police-reform/>
2. Кримінально процесуальний кодекс України: станом 15 січня 2016 р. / Верховна Рада України. – Офіц. Вид. – К.: Парлам. Вид-во, 2016. – (Бібліотека офіційних видань).
3. Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. // Відомості Верховної Ради України. – № 580 – VIII.
4. Foreign Policy [<http://foreignpolicy.com/>] / Erica Marat – 2015.12.29 // The problem with ukrainian police reform. – Available at: <http://foreignpolicy.com/2015/12/29/the-problem-with-ukrainian-police-reform-ukraine/>
5. Гордон [<http://gordonua.com/>] / Ирина Климан – 5.07.2015 // Национальная полиция: задачи, финансирование, перспективы. – Режим доступа: <http://gordonua.com/publications/nacionalnaya-policiya-zadachi-finansirovanie-perspektivy-88120.html>
6. Хвиля [<http://hvylya.net/>] / Костянтин Донченко, аналітичний центр «Бюро економічних та соціальних досліджень», для «Хвилі» – 29.09.2015 // Кілька думок щодо реформи правоохоронних органів в Україні. – Режим доступу: <http://hvylya.net/analytics/politics/kilka-dumok-shhodo-reformi-pravoohoronnih-organiv-v-ukrayini.html>
7. Економічна правда, українська правда [<http://www.epravda.com.ua/>] / Гліб Каневський, експерт Центру політичних студій та аналітики – 5.03.2014 // Як реформувати міліцію. – Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/publications/2014/03/5/421628/>
8. Биржевой лидер [<http://www.profi-forex.org/>] / Екатерина Кравец – 04.07.2015 // Порошенко: Патрульная служба стала символом реформ в Украине. – Режим доступа: <http://www.profi-forex.org/novosti-mira/novosti-sng/ukraine/entry1008260950.html>

Scientific supervision by Associate Professor N.I. Brovko.

Language supervision by Associate Professor V.D. Borshchovetska.

V. Luchina, V. Aleksieiev
*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

THE IMPORTANCE OF POLTAVA BATTLE FOR THE DEVELOPMENT OF THE RUSSIAN EMPIRE

France, as the real innovator and protagonist of the modern professional army of modern times, suffered its first defeat in a great land battle at Blenheim in 1704 and it was five years later, at Poltava, that the nimbus of Swedish "invincibility" disappeared in a far more painful manner.

Admittedly, the Swedes had already lost some of their battles, but they had not lost any of their wars of the 17th century. King Charles XII was therefore not unduly worried when a Russian-Polish-Danish coalition began to question Swedish supremacy in the Baltic in 1700 and –at the same time as the War of the Spanish Succession –started the even more protracted “Nordic War” (1700 to 1721). An unexpected landing on the island of Zealand immediately forced Denmark to back out of the alliance again and a subsequent surprise attack against Czar Peter I (1689 – 1725) with the victory in snowstorm at Narva on 30 November 1700 temporarily eliminated the most powerful of the enemy forces [1, p. 126].

Not appreciating the Russian potential, which had quietly but steadily increased in the course of the 16th and 17th centuries, and the energetic efforts of the “czar of reform” to modernize his empire which now stretched to the Pacific Ocean, Charles XII devoted the whole of his attention to Poland which had recently become linked with the Electorate of Saxony in a personal union. With the stubbornness which was worthy of a better cause, he pursued Augustus “the Strong” as far as Leipzig and in 1706 forced him to accept the peace of Altranstadt and relinquish his claim to the Polish crown.

“Polenistweg, Sachsen istweg,
August, der liegtim Dreck.
O dulieber Augustin,
Allesisthin...”

(Poland is gone, Saxony is gone, Augustus lies in the mire, Oh you dear Augustine, everything's gone) was the taunt of the ballad-singers [1, p.237].

Efforts by France and England to win over Charles, the will o' the wisp warrior, to their side met with no success. In 1707, he retraced his footsteps and forced back the Russians who, in the meantime, had advanced as far as Courland. Mindful of the unsatisfying outcome of Swedish interference in the problems of the succession on the throne at Moscow at the beginning of the 17th century, he displayed a certain abhorrence for the vastnesses of Russia. At Smolensk, in 1708, he made a sharp turn to the

South and it is probable that he had several reasons for this. For one thing, the road to Moscow was blocked by the enemy at several points, the surmounting of which would appreciably delay the march. It was also easier for the troops to live off the country in the fertile Ukraine. On the other hand, Charles also hoped that his appearance in the neighbouring steppes would persuade an undecided Turkey to declare war on Russia. Finally, he preferred to attack the enemy capital from the southwest since he reckoned on the support of the Ataman Mazepa who had volunteered to lead the restless frontier people of the Ukrainian Cossacks in an uprising against Peter who only just finished dealing with a revolt of the Don Cossacks under Kondrati Bulavin.

Despite their rapid advance or, more accurately, precisely because of it, the main Swedish army soon found itself in a precarious position. On 27 September 1708, a force of 16,000 men under General Adam Lewenhaupt, who were bringing reinforcements and supplies from Livonia, were routed at Lesnaya on the River Sosh. At the same time peasant resistance to the invaders flared up in the White Russian forests and King Stanislaw Leszczynski, who had ascended the Polish throne by courtesy of the Swedes, could not persuade "his" nobles to express their gratitude by sending reinforcements. Finally, Ivan Mazepa failed to rouse the mass of the Cossacks and, as a fugitive, arrived in the Swedish camp with 2,000 men [2, p. 45]. Thus it was the Swedish army under Charles XII, which had wintered under tolerable conditions in the Northern Ukraine and had been besieging the small fortified city of Poltava since April 1709, was obliged to operate without any lines of communications to its hinterland. On account of disease and the shortage of ammunition, only about two-thirds of his 30,000 men were fully operational. Despite this, the officers and men and, above all, the king himself had the confidence which came from nine years of successive victories without defeat. Of Charles, it was later said by Marlborough, who had met him in 1706, that his ruin was caused by constant success and underestimation of the enemy.

Peter I assembled the Russian army on the east bank of the Vorskla not far from Poltava in June 1709. It differed greatly from the tactically unsure force which had been unable to resist a numerically far inferior enemy at Narva. Between 1701 and 1709, fundamental changes in the military system had been carried out as a result of Peter's comprehensive state reforms. The place of the aristocratic cavalry and the often unruly foot-soldiers – the privileged "Streltzi" – had been taken by efficiently organized regiments of dragoons and infantry who had been trained according to strict regulations. Recruits had been drawn from the serfs throughout the country on the basis of three to five per thousand inhabitants who were obliged to spend their whole life in military service. Peter devoted special attention not only to his naval forces but also to the

artillery. Monasteries and churches had to contribute their bells from which newly established manufactories in Tula and in the Urals cast cannon, howitzers and mortars. The artillery was reinforced to such an extent that the number of guns at its disposal even surpassed those of the Swedes. By 1706, the number of handguns produced had also risen to 15,000 annually, a figure which was to reach even 40,000 by 1711. By 1709, the re-equipped and re-organized field army included 42 infantry and 31 dragoon regiments, totalling 75,000 to 77,000 men. Another 25,000 were stationed in the fortresses and garrisons, especially in the reconquered or newly occupied Baltic areas where the city of St. Petersburg was established at the mouth of the Neva in 1703[2, p.65].

The czar assembled 42,000 men to oppose the Swedish army in the Ukraine and loyal Cossack formations under Ataman Skoropadski covered his flanks on the march. On the 20th of June, the main forces crossed the Vorskla to the north of Poltava, and established a fortified camp between the villages of Petrovskand Semenovsk. For the battle, the Russian army was deployed in two lines. The infantry regiments occupied the centre with the cavalry on the wings and mounted Cossack formations protecting the flanks. A few battalions remained in the camp as a reserve.

The Swedes, who were obliged to force a quick decision on account of their precarious position, moved forward in the early hours of the 27th of June with four infantry columns in the first line and six cavalry columns in the second. Charles XII was only nominally in command. Since he had been wounded in the leg by a Cossack bullet and had to be carried, the operation was handled by General Rehnskjold in his place.

The right Swedish wing, commanded by Lewenhaupt, captured two of the provisional redouts, penetrated the left wing of the Russians and advanced to the vicinity of their camp. Here, however, it met with heavy artillery and small arms fire and suffered serious losses. When the Russian cavalry under Peter Menshikov also appeared on the scene, Lewenhaupt withdrew his troops as far as he could, was forced back against the extreme edge of the battle-field and, in this manner, was eliminated before the last phase of the battle began.

In the meantime, the main forces of the two armies had clashed to the west of the Russian camp. Whereas the Swedish infantry and cavalry were still deployed in only one line, Peter kept a battle-order of two lines. As a result, he was able to bring up reinforcements when the Swedes broke through his first line at several points and was able to close the gaps. A merciless bayonet action developed with man against man – the first of such intensity in military history – and the Russians gained the upper hand [3, p.78]. The Swedish troops again suffered heavy losses from artillery fire which they were unable to return since, of their 32 cannon, only four light battalion-guns still had powder and ammunition [3, p.97].

Towards noon, it was apparent that the battle had been decided by the Russians, although the Swedes were still resisting in some places and even launching relief attacks but other units had already surrendered. However, during the retreat to the Dnepr to which the king had consented in the evening, the remnants of the exhausted army were at a moral ebb. After Peter had destroyed the river fleet of the Cossacks allied with Mazepa, the Zaporozhye, 15,000 men surrendered on the 28th of June without offering resistance. The Swedes lost more than 9,000 men in dead and wounded and 19,000 were taken prisoner. The Russian casualties of 4,600 dead and wounded were far less than those of their enemy.

The legendary obstinacy of Charles XII was to prolong the war by many years, even though it had already been lost. After truly astonishing adventures in Turkey, the Swedish king was killed in somewhat mysterious circumstances at the siege of the small Norwegian fortress of Frederikshall. The Peace of Nystad was finally concluded in 1721, marking the end of Swedish supremacy in the Baltic and prompting Peter I to assume the title of emperor.

References

1. Fuller Jr. *Poltava Battle* / Jr. Fuller, C. William // *Reader's Companion to Military History*. – New York, 1996. – 367 p.
2. Konstam A. *Poltava 1709: Russia Comes of Age* / A. Konstam. – London, 1994. – 220 p.
3. Velychenko S. *The Battle of Poltava and the Decline of Cossack-Ukraine in light of Russian and English methods of rule in their Borderlands (1707–1914)* / S. Velychenko. – London, 1995. – 340 p.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer V.S. Aleksieiev.

O. Markova, L. Grom
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

GLOBALIZATION OF CULTURE: ESSENCE, FORMS AND TENDENCIES OF DEVELOPMENT

Nowadays the processes of globalization are developing more and more actively in all spheres of human life, including economy, politics, culture and others. In economy the boundaries between the states disappear, which leads to intensive economic development of some countries. In the political sphere international governments are formed and informational organizations are established. As far as culture is concerned, it is different from other spheres by its specific character, and the changes connected with globalization, which take place in it, are considered to be different and controversial.

To begin with, the notion of “global culture” is rather difficult to define. One of its definitions determines this phenomenon as symbiosis of different elements of national cultures, which is not monolithic and fixed in its structure, but is constantly changing under the influence of various factors and globalization processes. Global culture does not exist in the form of monoculture. It can be regarded as a hybrid phenomenon and a kind of eclectic mixture reflecting and expressing general connections between particular national cultures.

Globalization of culture is an intensive, though not always equivalent cultural exchange between the societies, caused by great development of communication means in the modern world, as well as by regular migration (both legal and illegal) of huge masses of people around the world [2]. Today mixing and interaction of cultures is realized through endless personal contacts of the representatives of different cultural traditions – in the production processes, in travelling, in universities, on the social networking sites, in the places of residence and others. Integration processes in the cultural sphere have become possible due to the accessibility of samples of other cultures to a great number of people, who are not already isolated within the frames of only their national culture. Territorial boundaries between the countries are getting more and more permeable and transparent. In fact, cultural “boundaries” disappear. All people of the world are potentially the “creators” and “carriers” of the global culture which is being formed nowadays. It includes the elements of different cultural traditions with domination of western culture’s “fundamental principles” in the form of democratic and market values, as well as technologies. Two extreme points of view on the consequences of globalization are distinguished – world-wide Americanization, unification of the ways of life and cultures, on the one hand, and tendency to division and confrontation, on the other hand. For example, supporters of the first approach think globalism to be a threat to the existence of traditional cultures and a factor which facilitates deformation of ethnic and national values. But today there are also new approaches to the study of globalization problems. One of them is ethnography of globalization, according to which global culture is not only formed under the influence of western standards, but it is also affected by different ethnic cultures, each of which contributes to the formation of a global model. In other words, in the present-day period global processes eliminate the differences between ethnic values, but at the same time they stimulate their development.

It ought to be noted that ability to self-preservation of specific cultures is possible, but it can only be realized under particular conditions. One of them is that the national culture should be undoubtedly of great value for the world community. Besides being rich in its essence and content, this national culture must be interesting and necessary to the whole world and demanded

by it. In this case a world community will really get highly interested in keeping it as common heritage.

It should be admitted that globalization, instead of being a tool of enriching every individual culture by the others in the process of their equal dialogue has actually turned out to be a form of losing their individuality. With the present- day high level of the development of communication means it could seem paradoxical, but it is obvious that these means are used in absolutely opposite direction – not for mutual enriching, but for losing their individuality and unification. It badly influences all kinds of cultures, including the cultures of highly developed countries [2].

The process of cultural globalization is also closely connected with the spread of westernization. A lot of scientists consider this cultural phenomenon to be equivalent to each other.

This is a wide-spread opinion, according to which globalization facilitates absorbing other cultures by the western culture. It is really true that if they want to be “heard” and kept, they must follow the models and patterns of the Western culture. But it decreases the importance of the identity of national traditions, and leads to the fact that only those cultures which, to a maximum extent, correspond to the ability of the West to perceive them become acceptable and consumed. As a result, national cultures lose any identity.

But, on the other hand, if the cultures insist on their identity and do not take any care of their being “heard” in order to become interesting to the world community, they risk only being interesting and meaningful to themselves in the context of their national values, which results in the state of their cultural isolation.

Integration and fragmentation, globalization and regionalization of the modern world add and mutually support each other, and, in other words, are two sides of one and the same process. For this reason in order to define today’s globalization tendencies the term “globalization” is used to emphasize the fact that coexistence of synthesis and decompositions, integration and division are not of accidental nature and they are impossible to avoid and cancel [3].

It is known that in the modern world there is a transition from national culture to global one, whose language is English. An American dollar is used all over the world. Western mass culture penetrates actively into our life, a model of a liberal and democratic society is realized in many countries, a global information space is formed, a new reality with a virtual world and a virtual man appears.

Globalization deprives national values of their identity and individuality. At the same time the idea is developed and imposed, according to which only the most effective and active of the world cultures can survive and have a right to exist. There is nothing new in this ideology. It is the

consequence of the spread of the ideas of competition in the sphere of culture. Nowadays powerful forces define the result of the “fight” of cultures [1].

But in general, it is necessary to stress that globalization is neither useful nor harmful to culture. It is the result of the compromise of cultures, which forms a “field” of new world culture. The participants of this compromise go as far as they can afford to and have to follow some rules which have been agreed on. There cannot be either winners or losers in this game.

The processes of globalization are known to develop in a very tempestuous way, which results in the fact that the countries involved in these processes later than others are faced with lots of difficulties: most of the niches are already occupied and the stage of the formation of the rules of the participation in the global world processes is nearly over. The countries that turn out to be the outsiders of these processes hardly have any time to correct their course and they have to make some changes and get adapted to new rules “on the move”, making some mistakes which lead to a still worse situation [2]. The processes of globalization not only give rise to homogeneous structures in economy and politics of different countries in the world, but they also result in “glocalization”, which can be defined as the process of adaption of the modern western culture to the local conditions and traditions.

Heterogeneity of regional forms of the human activity becomes a kind of norm. It can be the base for not only preservation, but also revival and exploration of the culture and spiritual values of the people, the development of local cultural traditions and local civilizations. Globalization does not mean unconditional submission of local cultures and values to those of others, but a selective perception and exploration of new experience of other civilizations, which is only possible in the process of a constructive dialogue with them. It is considered to be of great importance and necessity especially for young independent post-Soviet states. That is why the development of global studies as a form of interdisciplinary research, which makes it possible to analyze the situation correctly and find the right ways of its solution, is supposed to be highly required and important.

References

1. Бирюкова М.А. Глобализация: интеграция и дифференциация культур / М.А. Бирюкова // Философские науки. – 2000. – № 4. – С. 33–42.
2. Косиченко А.Г. Национальные культуры в процессе глобализации / А.Г. Косиченко // WWW.orda.kz. Электронный информационно-аналитический бюллетень. – № 8, 9.
3. Орлов Ф.И. Социальные издержки глобализации / Ф.И. Орлов // Социологические исследования. – 2001. – № 7. – С. 13–22.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom.

THE ROLE OF OFFSHORE BUSINESS IN ECONOMIC RELATIONS

Mobility of capital and spreading international financial markets, which have considerably developed in recent years, have resulted in the appearance of the possibilities of mass redistribution of financial flows and business resources not only between the groups of some countries, but also between the groups of the countries. Today's international migration of the capital reflects the processes of internationalization and globalization of the world economy.

One of the most effective levers of regulation of the movement of the international capital is giving some tax privileges. Realization of this mechanism by some countries encourages other states to undertake appropriate measures. It leads to spreading and deepening the processes of tax globalization.

The intensification of globalization processes, in its turn, contributes to fast development of offshore zones. By means of using their favorable geographic position, and giving different tax privileges to foreign companies, a lot of small countries have stopped being the subjects of the "world's periphery" and started taking an active part in the international life. The banks, as well as foreign trade, insurance and investment companies, created in offshore zones, have become a constituent part of the world economy.

Nowadays offshore companies are a standard instrument of increasing effectiveness of export and import interactions. It is necessary to distinguish between the notions of offshore companies, offshore business and offshore zones.

Offshore companies are those that are either free from any taxes or have to pay low taxes and are registered in the countries, which have made this practice legal. In general sense, any kind of a foreign company can be considered to be an offshore one, because its owners and directors are not taxpaying residents of the country which has registered the company [1, p.7].

An offshore zone is the state or its particular part whose legislation provides non-resident companies with simplified rules of registration and carrying out their economic activity and gives the guarantees of the confidential character of all operations and keeping the local laws [2, p.13].

Offshore business is a kind of entrepreneurial activity carried out within the frameworks of an international group of companies, some departments of which are located in the countries that grant tax, currency, investment and other privileges under particular conditions.

Offshore zones give the companies which use them the following advantages: tax privileges, considerable loyalty in keeping accounting

reporting, little currency control, a possibility of carrying out operations with the residents in any foreign currency, writing off expenses on the spot, anonymity and secrecy of financial operation (the only requirement is to report to the bodies of power about illegal operations connected with drugs business). At the same time, internal market of the borrowed capital of the zone is isolated from the accounts of the residents [3, p.23].

The essence of offshore business is the appearance of a new, “independent” subject of economic relations abroad, which is completely controlled by the businessman from the country which it has been withdrawn from. An offshore company makes an impression of an independent overseas partner of a “parent” company. Most of the wide-spread methods of tax planning with the usage of offshore companies are built on it.

The functions of offshore methods are rather numerous:

- the main function of offshore business is decreasing tax commitments through privilege conditions of registration and functioning offshore companies in offshore zones;

- offshore companies can be set up by foreign investors to finance national projects;

- offshore companies can use the instruments which are not provided by the legislation of most European countries: first of all, these are so called scroll-accounts, which allow banks to give a loan even to an unreliable borrower, and then in order to guarantee the credit the banks can directly get the payment within export contracts addressed to a borrower. Offshore methods decrease the risks of creditors while financing a foreign economic agreement [4, p.43].

- offshore methods are widely used by criminal businesses to conceal their income so as not to be taxed by the state;

- offshore methods are used to withdraw capital, which is kept in those countries whose legislation permits giving no information in the case of inquiry from anybody of any country [5].

- risk management with the help of offshore companies is realized through the formation of a flexible and movable system of redistribution of assets aimed at minimizing risks and increasing sustainability of an international company. If there any signs of instability or other risks, offshore structures enable the company to transfer its capital to a safer and more reliable region and create, for example, some trust for it.

- offshore companies, their offices and branches within the legislation of some countries can perform functions of headquarters of operational management of an international company;

- an important function of some offshore zones is facilitating more profitable terms in possessing trade ships and cruise liners including low payment for registration of boats and yachts, as well as avoiding income tax in transport and freight activities [6, p.19].

In 1990s during the period of marketromanticism in Ukraine, Russia and other post-Soviet countries the idea of creating free economic zones was especially popular, because those zones were considered to be a kind of modern and prospective form of world economic integration.

Among former Soviet republics Russia, Ukraine and Kazakhstan are the countries that are the most successful in offshore business. Ukraine is supposed to be a leader in withdrawing assets of strategic plants. Mass character of offshore business in Ukraine is traditionally explained by permanent political instability and unfavorable conditions for running business.

According to the opinion of the experts, Ukraine is among the countries with the largest number of offshore companies. Controlling stakes of most Ukrainian strategic plants belong to private companies registered in offshore zones.

Offshore business has become particularly attractive to the Ukrainian residents, whose capital is of illegal origin. Offshore legislation gives great preferences, the most important of which is absolute confidentiality of the information about the owners. In post-Soviet countries offshore business has turned out to be so called “tax holes” for the state budget and a kind of cover for the capital flowing abroad. It can be supposed to be the evidence of an unfavorable business climate, lack of other mechanisms of effective currency control and the desire of corrupted civil servants to conceal the sources of their illegal income brought by their “business” based on the state resources.

It should be noted, that the purpose of the usage of offshore companies has recently changed. For example, offshore structures used to be mainly necessary for taking capital out of the country, but nowadays they are used as an effective instrument of stabilization of payment, regulation of prices of export and import contracts, self-financing, selling authors’ rights, payment for currency contracts on the territory of Ukraine, staff employment, supplying raw materials, buying real estate abroad and others.

Offshore structures can also work as the most efficient mechanism of attracting investors to Ukraine. Experts say that nearly 80% of investment in Ukraine has been made through offshore companies. Mutually financial agreements, credit lines, branch businesses and joint ventures can be used for this. Making foreign investment can also be realized in the form of buying equipment and technologies and giving financial assistance [7].

Thus, setting up offshore companies is connected with transference of business to the country with more favorable tax climate. The company is not a resident of this country and carries out its actual activity beyond its borders. Offshore sector offers beneficial terms for non-residents attracting investors from the whole world.

Ukrainian researchers emphasize that offshore companies are not interested in the stability of Ukraine’s economy, but in the guarantee of their

own assets` safety. On the one hand, offshore companies weaken Ukrainian economy, but, on the other hand, the businessmen should not be blamed for the lack of patriotism, because the governmental bodies have failed to create a favorable business climate for the Ukrainian businessmen. And, unfortunately, imitation of the fight against corruption only increases the appetite of civil servants. Businesses strive for escaping to offshore zones in order to protect their property from the corrupted power.

In conclusion, it should be stressed that there is a necessity to strengthen the control over Ukrainian tax paying residents and adopt an anti-offshore law, which will ban the application of offshore legislation for strategic enterprises.

References

1. Zorina O.I. Offshore activities as an institution of tax law / O.I. Zorina. – Odessa: Latstar, 2002. – 82 p.
2. Shambost E. Encyclopedia of offshore zones / E. Shambost. – Moscow, 2000. – 807 p.
3. Leonenko N.A. offshore company [Electronic resource] / N. Leonenko // business portal for the offshore industry. – 2015. – Mode of access to the resource: <https://offshorewealth.info/offshore-for-newbies/>
4. Offshore I. Melnikov, taxes and tax schemes / I. Offshore // Melnikov. – Moscow, 2014. – 312 p.
5. J. Kulik offshore business: What is the benefit? [Electronic resource] / J. Kulik // Ukrainian business resource. – 2010. – Mode of access to the resource: <http://ubr.ua/business-practice/own-business-62003>
6. Shekson N. People robbed the world. Truth and fiction about modern offshore / A.N. Shekson. – Moscow: Eksmo, 2012. – 384 p. – ("Kommersant" Library).
7. Yaresko N. Yaresko: "Offshore paradise in Ukraine ended," [Electron resource] / N. Yaresko // Today. – 2014. – Mode of access to the resource: <http://www.segodnya.ua/economics/business/yaresko-ofshornyy-ray-v-ukraine-zakonchilsya-579561.html>

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom.

E. Monastyrova

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

CORRELATION OF POLITICS AND MORALITY: WHY SQUARE THE CIRCLE

Introduction. Since the rise of a state and thus, of politics, the philosophers – from the authors of ancient Indian “Arthashastra” and “Analects of Confucius” to Niccolo Machiavelli and Karl Marx – have been trying to describe and explain the nature of its interrelation with morality,

getting diametrically different outcomes [1]. That means it's impossible to set clear judgements in the sphere of morality, and, to a still higher degree, in politics. The case is even further sophisticated by the notion that no strict definitions of the both terms have been accepted in science so far. However, the relevance of the topic has only been going from strength to strength over the recent years.

An undeniable experience of the social reality urges for the crucial changes in the political attitude towards morality in terms of making it less indefinite, albeit less drastic and more adopted to the existing practices as well. What is suggested in this item is that perhaps morality should assess the political sphere on the common grounds with usual human interactions.

The term "moral" in this article is understood as "standards of behaviour, principles of right and wrong"; "morality" – as "principles concerning right and wrong or good and bad behaviour; the extent to which something is right or wrong, good or bad, etc. according to moral principles; a particular system of moral principles". "Politics" – "political affairs of life; matters concerned with acquiring or exercising power within a group or an organisation"; "policy" – "plans or actions, statements or ideals, proposed or adopted by a government, political party, business" [2, c.721, c.854]. Perhaps these definitions are not scientific in a strict sense. Even though I. Kant stressed that no pure concept of morality might be derived from practical examples and any attempt of speculating on the popular explanation of it would lead to nowhere [3], now they fit the task: as it is for widely spread meanings to give birth to most discussions of the correlation of politics and morality and affect the public opinion.

Getting the clue of the nature of politics. Morality is acknowledged antecedent to politics. [4] As a set of principles guiding the social behaviour of individuals and regulating social interactions, it managed to maintain order in the life of a small, primitively organised society prior to organisation of a state. When no law could prevent people from doing harm to each other, "carrot and stick" function was left to morality. Politics barred it of this privilege, taking the responsibility for citizens' communication – initially, in a political sphere only.

Aristotle, a renowned father of the first theory of politics, perceived it as a special form of interaction between citizens – free individuals – which was a goal in itself, possible to be realised only in a leisure time. It had nothing in common with compelled contacts between people, caused by the struggle for survival (domestic and business relations), and was aimed at satisfying non-material, non-egoistic need of mankind – creation of a space of ideal free communication, of virtuous relationships. Unlike the good of a certain group of interest, as in economy and in a social sphere, politics was to pursue the supreme, common good. This implied that politics was a continuation of morality, its higher expression. It was a realm of publicity,

where the life was evaluated by its qualities, its worthiness. It had no sense unless it was moral [5].

Along with the historical progress came a shift in depicting politics. Morality, on its part, never changed fundamentally. While politics claimed its competence in almost all spheres of a state's life, turning into the rules and practices of acquiring power, governing, manipulating the public conscience etc., morality told the righteous ways of acting and thinking, shaped the basis of self-identification and gave its verdicts to political affairs. Still, its authority suffered: a common suggestion is that the law (like its precursor – a custom) absolves from the burden of moral responsibility. Guaranteed that everybody should behave in the same way, obeying is equal to acting morally [6]. Ideology – this mighty servant of political aims – has not once been able to turn the nation's moral values upside down. The odious practice of Nazism in the Third Reich, although evidently abnormal, in fact offered the Germans a plain and efficient system of morals (as long as morality's goal is to divide the world in the terms of good and wrong), differentiating friends and enemies, the faithful and heretics, “true Aryans” and “sub-humans” [7, c.273].

Politics as a social phenomenon has no emotionally charged characteristics. So morality in politics always correlates with individuality in politics. It is made either moral or immoral by its actors. Politicians use moral patterns to conduct policies, whether they realise this or not, and the key paradigms of international relations' theory may successfully provide a proof. A simplified division between political realism and idealism is the clearest when looked upon through their perception of the moral limits in politics. We would say the difference itself arises from this distinction. While realists claim that “anarchy is the rule; order, justice and morality are exceptions” [8], idealists' upmost position is submission of politics to the certain (as a rule, moral) norms. George Lakoff, an American cognitive linguist, depicts how moral metaphors and schemes shape the position of the political powers, which lies beneath most public actions and mottos of a certain group, forcing its way to the citizens' subconscious. For instance, American conservative powers impose a “Strict Father” family-based morality system and liberals stick to a “Nurturant Parent” conceptual system [9]. No surprise morality serves as a tool of politics when used to justify the immoral deeds. If political decisions are moral, they need no verification. Once a politician appeals to moral principles, he hides the immorality of his action and simultaneously unveils his consideration of this immorality, his caring for an appropriate “make-up” [10, c.86].

Politics operates with huge categories of people. The government's policy may include such a wide range of methods that making a fair choice is just beyond imagination. An eloquent example of the duality of current international politics is handling the migrant crisis in Europe. The world publicity seems almost unanimous in compassionating the refugees. But very

few European countries have dared to open their borders to the inflow of immigrants. In Germany, which has shown hospitality, we're observing the rise in extremism and race hatred in society [11], provoked by the immigrants themselves [12]. The highly moral action of the government causes harm to citizens – both in physical sense, exposing them to the threat of attacks, and destroying their moral basics, making them feel unsheltered and, consequentially, cruel and unfair.

However, the size of a phenomenon is not an excuse for abstaining from the general rules of its nature. The only category, which falls under the moral criteria, is human interaction. Accordingly, anything concerning this interaction may be esteemed as moral or immoral. Politics pretending to have nothing to do with moral criticism is no longer itself [13]. It fails to correspond to its goal – integrating and protecting the society. Politics should be measured in moral terms provided that it is created by individuals and directed on individuals. The other matter is that it may never become quite moral indeed. But is the whole sphere of relations between people a moral one? Unfortunately, immorality is as usual for the everyday human practice, as the everyday human concepts of what is right and what is not. Why does politics deserve another approach?

Conclusions. Politics is a distinctive and unique human ability; likewise, the virtue is imaginable only between people. But for the gigantic scope and immense possibilities that politics offers to its participants, it wouldn't be much different from day-to-day collisions which are usually given moral labels. Perhaps, the special status, given to this sphere of human relationships, needs revising so that it could be accordingly treated.

References

1. Ирхин Ю.В. Взаимосвязь политики, морали и права / Ю.В. Ирхин // Вестник Российского университета дружбы народов. Серия: Политология. – 1999. – № 1. – С. 7–15.
2. Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English / [author A.S. Hornby, ed. J. Crowther]. – 5th rev. ed. – Oxford Univ. Pr., 1995. – 1440 p.
3. Fundamental Principles of the Metaphysic of Moral. Immanuel Kant 1875 translated by Thomas Kingsmill Abbott (1873) [Электронный ресурс] // The University of West Indies Open Campus: – Available at: http://www.open.uwi.edu/sites/default/files/bnccde/_e&ae/metaphys-of-morals.html
4. Пугачев В.П. Введение в политологию [Электронный ресурс]: учебник для вузов / В.П. Пугачев, А.И. Соловьев. – М.: Аспект Пресс. – 2004. – Режим доступа: <http://uchebnik-online.com/54/4.html>
5. Гусейнов А.А. Мораль и политика: уроки Аристотеля / А.А. Гусейнов // Ведомости НИИПЭ. – 2004. – № 24. – С. 94–128.

6. Mill J.S. On Liberty [Electronic resource] / J.S. Mill // Library of Economics and Liberty. – Available at: <http://www.econlib.org/library/Mill/mlLbty1.html>

7. Koonz C. The Nazi conscience / Claudia Koonz. – Cambridge, MA: Harvard University Press, 2003. – 368 c.

8. Gilpin R. The Richness of the Tradition of Political Realism / Robert G. Gilpin. // International Organization. – 1984. – Vol. 38. – № 2. – C. 287–304.

9. Metaphor, Morality, and Politics, Or, Why Conservatives Have Left Liberals in the Dust by George Lakoff [Electronic resource] // Webster's World of Cultural Democracy: – Available at: <http://www.wgcd.org/issues/Lakoff.html>

10. Шепелев М. А. Теорія міжнародних відносин: [підручник] / М. А. Шепелев. – К.: Вища школа, 2004. – 622 с.

11. Jahresbilanz 2015: Zahl der rechtsextremen Straftaten steigt um ein Drittel [Electronic resource] // Spiegel online: Aktuelle Nachrichten: – Available at: <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/statistik-zahl-rechtsextremer-straftaten-steigt-um-30-prozent-a-1076785.html>

12. Cologne police under attack after mass New Year's sex attacks [Electronic resource] // International news. Euronews, latest international news. – Available at: <http://www.euronews.com/2016/01/07/cologne-police-under-attack-after-mass-new-years-sex-attacks/>

13. Altshuler R. Political Realism and Political Idealism: The Difference that Evil Makes / Roman Altshuler // Public Reason. – 2009. – Vol. 1, № 2. – C. 74–88.

Scientific and language supervision by Lecturer Y.I. Bednova.

I. Pohmura

Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucraina

EL DESEMPLEO EN ESPAÑA COMO RETO NACIONAL

En la actualidad, España es un país considerado desarrollado. Entre muchos problemas en la economía de este país que se conectan con la corrupción, los préstamos hipotecarios, el desempleo tiene un valor importante. Hasta ahora, esta cuestión ha sido considerada excepcional y sin posibilidad de tapar. El problema del desempleo es demasiado real hoy en día. Este es uno de los problemas socio-económicos más importantes de la actualidad para los habitantes de los Pirineos.

El desempleo es un fenómeno que está directamente relacionado con el mercado de trabajo. Los factores pueden ser diferentes, lo que afecta el estado del crecimiento político, económico, e incluso demográfico. En España, el desempleo es del veine y cinco por ciento, entre la población

general, y casi el cincuenta entre los jóvenes. Más del sesenta por ciento de los parados son mujeres. Las razones pueden ser que la falta de empleo, el aumento de los precios, la demanda del consumidor, el tipo de cambio, etcétera. Uno de los principales retos es la alta tributación (hasta un 40 % del salario de todos los ciudadanos españoles). Hasta la fecha de hoy el salario medio de los españoles es mil seiscientos cincuenta euros.

Hay varios tipos del desempleo. El desempleo estacional es uno de los más generalizados. Esto se refiere a una variedad de actividades como los servicios, la manufactura y, especialmente está vinculado con el trabajo agrícola (recogiendo bayas, frutas, otra cosecha). También hay el paro parcial y el paro a largo plazo.

El desempleo tiene un carácter negativo. La mayoría de los residentes en España trabajan ilegalmente o tienen un empleo a tiempo parcial. En España, es importante la educación, las habilidades y calificaciones para el trabajador, ya que confirma la calidad de su trabajo. Ahora, la industria de la administración, la química y la ingeniería es una clave para el trabajo con la demanda entre los españoles. El desempleo puede ser resultado de la pobreza y la inestabilidad social en el país. Los métodos que aumentarán el presupuesto, la política fiscal y la monetaria deben ser utilizados escrupulosamente para evitar consecuencias malas.

El desempleo es un fenómeno común para todos los países del mundo y España no es una excepción. Este problema requiere una solución inmediata, tan pronto como sea posible. Para abordar el desempleo en el país es necesario aumentar la demanda de los bienes, estimular las exportaciones, fomentar las inversiones, y lo que no es menos importante, aumentar los ingresos de los ciudadanos de España y fomentar así el balance laboral de la nación activa.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pliuschai.

E. Sielicka
Poznan University of Economics and Business, Poland

THE IMPACT OF THE POLICY OF COUNTRIES OF EASTERN EUROPE ON THE CONDITION OF POLISH TRANSPORT COMPANIES

The transport market in Poland has been developing very dynamically. Constantly is also increasing the number of the companies whose domain of activity is the provision of services for the transport services market. At the same time is also increasing the size of the fleet, which Polish transport companies dispose of and its quality. Over the past 15 years has also increased significantly the number of licenses to domestic and international cargo transport issued Polish transport companies. Currently, Polish transport companies occupy the position of the significant player on the European

market of road cargo transportation. Not only Western European markets are attractive for Polish road carriers. Also transport services markets of Eastern Europe - Russia and Ukraine are economically attractive for Polish companies involved in the transport of road cargo. Polish companies receive the biggest amount of orders for cargo transportation to the east of all European countries, not only because of its geographical position to these countries, but also a large development potential.

Moreover, Polish road cargo carriers have a very good understanding of the rules prevailing in the eastern markets. Polish carriers have the largest and most modern fleet in Europe, and as many as 5 thousands of Polish companies carry the road cargo to the east, using approx. 50 thousands of trucks. For this reason the situation of Polish transport companies also depends to some extent on political decisions taking by the countries of Eastern Europe. An example is the imposition of the Russian embargo that hit not only in the Polish producers, but also in Polish road carriers. The transportation companies holding permanent contracts for cargo transport on the line Poland - Russia or Europe - Russia suddenly lost approx. 60% of cargo. For this reason, a significant part of the Polish road carriers transporting cargoes to the east, despite a general upturn in the industry, have problems with repayment of loan installments and leasing.

The goal of this paper is to analyze the impact of the policy pursued by the countries of Eastern Europe on the activities of Polish transport companies. This article is based mainly on the literature of the logistics services market, the analysis of statistical data and examples taken from practice.

Scientific and language supervision by Associate Professor A. Łupicka.

A. Skrebnyeva
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

KEY VECTORS OF CANADA'S FOREIGN POLICY AT THE PRESENT STAGE

Among the key tasks of the Canada's foreign policy formulated in the government statement "Canada in the world", which was published in 1995, are facilitating prosperity and employment, defending national security within the international stability and spreading Canadian values and culture.

Canada's foreign policy is definitely of global character. It is required by the global tendencies of the country's international relations and such threats to the world peace and stability as the nuclear and other types of mass destruction weapons, poverty, terrorism and others. Canada's relations with the USA are of top priority among the most important directions of the

country's international policy. It can be explained, first of all, by the geographical position of Canada – it is obvious that in the case of possible aggression of the USA and taking into consideration Canada's expenses in the military sphere, the country will not be able to defend itself without any help from outside. It results in the fact that the relationships between Canada and the USA take the form of alliance, which has been existing since World War Two. The official beginning of the military cooperation between Canada and the USA was marked by Ogdensburg Agreement signed in 1940. A Constant Military Committee is a common military body aimed at exchanging information and defending northern part of the western hemisphere. NORAD (North America Air Defense) Agreement, which was signed in 1958 and has been repeatedly prolonged, is the main element of the military cooperation between Canada and the USA and their common activity in air and space defense of North America. Canada is one of the greatest suppliers of energy resources to the USA, and thus it considerably contributes to their common security. Moreover, it is planned to lay a gigantic gas-pipeline from Alaska to the USA through Canada, which is considered to be a strategic project of great significance and expected to strengthen the security of the USA with a long-term perspective. Canada's geographical position is supposed to be of great strategic importance because it can be both a buffer and a partner in the defense of the USA against terrorism. Both countries are united by integrated regional economy, which gives jobs to millions of people in them. In general, Canada is the most essential export market for 37 states of the USA. These two countries have a common infrastructure in a number of important spheres. For example, Canada is one of the countries through the territory of which the goods from Europe are transported to the USA, while lots of products from Mexico and Latin America countries to Canada are transferred through the USA. Some Canadian pipelines can be found on the territory of the USA. They are responsible for the energy resources' supply to different parts of the country. Canada is also closely connected with the USA in the sphere of non-governmental organizations, regional cooperation, professional associations, family and other contacts [1].

Another important vector of Canada's foreign policy is Europe and, first of all, European Community. It should be admitted that bilateral relations between Canada and European countries have not always been successful. There was so called "fish war" with Spain. Canada also had some problems with France, which were caused by some French actions in response to the support of Quebec's separatists. In spring 1999, without any previous consultations with Ottawa, Paris sent an invitation to Quebec to the Ministerial Meeting of the sovereign states on the issues of development and culture. The relationships of Canada with the countries of Europe are built in two spheres: within the frameworks of international organizations on the multilateral base and at the bilateral level with the main representatives of

Western Europe as a region. The relations between Canada and European Union are regulated by different treaties among which are Transatlantic Declaration (1990), as well as Political Declaration and General Action Plan (1996). France, Germany and Great Britain are thought to be key strategic partners of Canada within European Community. In order to facilitate the trade relationships between Canada and European Community a Common Cooperation Committee was set up within the frames of Agreement on Trade and Economic Cooperation of 1976 [3].

The third significant direction of Canada's foreign policy is the relationships with the countries of the Asian and Pacific region. Until late 1960s that region used to attract the attention of the Canadian politicians only during the period it was a threat to international security. After the war in Vietnam was over, Canada received 150 thousand refugees from Southern Vietnam. Trudeau's government tried to create a "counterweight" to the USA influence not only in Europe, but also in the Asian and Pacific region. The first step on the way to it was a decision of political character – recognition of the Chinese People's Republic in 1970, which was contrary to Washington's negative attitude to it. By taking that decision the Canadians were bound to expect that their appearance in the huge Chinese market prior to the Americans would be economically profitable. P. Trudeau foresaw the convergence of China and the USA half a year before the visit of the American President R. Nixon to the Chinese People's Republic [4]. Though, the plans for fast increase in Canadian export to China were destroyed by "Cultural Revolution". In recent years the greatest achievement of Canada in its trade with China has been the sale of two nuclear reactors used for the production of energy [6]. Nowadays Asian countries are a great mover of the economic development in the world, and consumer markets in China and India can cost up to 20 trl. dollars by 2010. Canada is sure to realize these possibilities. China and Japan are the most important partners of Canada in Asia. Import from Asia to Canada makes up 19,2% (9,38% – from China and 3,53% – from Japan).

Since 2003 China has been the second most essential trade partner of Canada after the USA, leaving behind Japan and Great Britain. There is considerable growth of Beijing's interest in Canada as a prospective energy supplier. Chinese community in Canada consists of 1,3 mln. people, which is the second largest non-European diaspora, and the Chinese language is the third most widely used after English and French.

Although, at the same time, Canada regularly criticizes Beijing in humanitarian matters, as well as for its relationships with Taiwan. They also have some discrepancies in their policies towards the countries of the third world. But, on the whole, Canada's authorities are well aware of the importance of the relations with China, which they connect the prospects of the further economic development of the world with.

Nowadays Canada is negotiating the terms of the agreement on free trade with Southern Korea and Singapore and taking part in the talks concerning the agreement on economic partnership with India. Though Canada helps a lot of Asian countries, it does not have friendly relationships with all of them in the region. For example, it has taken a number of the political and economic steps to oppose military policy of Birma's government, which, in the opinion of Canada's authorities, violates human rights. A very important role in the Asian vector of Canada's policy is played not only by bilateral cooperation with the countries of the region, but also by interaction through international organizations, among which are Forum "Asia and Pacific economic cooperation" (APEC), Association of the countries of Southern and Eastern Asia (ACEAH), International organization of cooperation of French-speaking countries (Francophony) [5].

For a recent decade a new direction of Canada's foreign policy – the relationships with the countries of Latin America – has developed. Until 1993 Canada was not very active in this region, since its military and political interests and obligations were only focused on the USA and Europe. Canada did not want to be restricted by the formal commitments of the member of the biggest regional organization in the western hemisphere – Organization of American States with the domination of the USA and enjoyed the status of a permanent observer. But North American Free Trade Agreement (NAFTA) in 1993 made Canada look for the possibilities to weaken its dependence on the southern neighbor. By that time in Latin America a lot important changes had taken place and most of the military dictatorships had been replaced by democratic regimes and market approaches had been introduced in the economic policy [2].

Summing up everything, which has been mentioned above, it is necessary to say that Canada's foreign policy is of global character, which corresponds to the present-day challenges in the world. One of the most important vectors of Canada's foreign policy is its relationships with the USA, which is connected with the geopolitical position of the state. The USA is known to be a very strong neighbor with great military power, an influential player in the international arena and one of the leading countries in the world.

Another essential direction of Canada's foreign strategy is its relations with Europe, first of all, with the countries of European Community. European Community is the second largest trade and investment partner of Canada, as well as a natural ally in a number of international problems, including the issues of security.

The relationships with the countries of the Asian and Pacific region are the third main vector of Canada's foreign policy. Asia, because of its great economic potential, is of big interest to Canada. The country spends

great resources on supporting strong and productive economic relations with the states of this region.

It should also be stressed that in recent years there has been an active development of a new direction of Canada's foreign policy – its relationships with the countries of Latin America, particularly with Brazil as a leading country of the region.

References

1. Бабаев Э.А. Основные направления внешней политики Канады в 70-х годах XX века [Электронный ресурс] / Э.А. Бабаев. – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/osnovnye-napravleniya-vneshnei-politiki-kanady-v-70-e-gg-xx-veka>

2. Гурьянов Д.В. Канада. Участие страны в процессах международной экономической интеграции [Электронный ресурс] / Д.В. Гурьянов. – Режим доступа: <http://catalog.fmb.ru/canada13.shtml>

3. Современная внешняя политика Канады [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.canada.ru/about/politics/foreign.html>

4. Canada-AsiaRelations [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.huffingtonpost.ca/tag/canada-asia-relations>

5. Canada-Asia relations [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://blogs.wsj.com/canadarealtime/tag/canada-asia-relations/>

6. Canada China Relationship [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ccbc.com/zh-hant/research-reports-2/sectoral-research/canada-china-relationship/>

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom.

K. Snitko, L. Grom

*Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine*

TRANSFORMATION OF THE CONSTITUTIONAL STATUS OF UKRAINE'S PRESIDENT IN THE PERIOD OF INDEPENDENCE

Since Ukraine gained its independence in 1991 there have been some important changes and transformations in the Ukrainian presidency institute. During the process of the Ukraine's Constitution reformation different models of government – president, president-parliament and parliament-president – have been introduced and followed. It is necessary to pay attention to the fact that for 20 years of Ukraine's independence the Constitution of the country has been repeatedly revised: there have been at least nine attempts of this kind (both realized ones and those that were only found in the form of a draft), which can be considered to be a kind of evidence of a low level of the presidency institutionalization. It is remarkable that each president used to criticize the variant of the Constitution which was

in operation at his time and emphasized the necessity of elaboration of a new draft of it.

All decisions taken on the Constitution formula are, in their essence, situation compromises either between president and the parliament, or between ruling elite and the parliament and extra parliamentary opposition. Formal institutions that were introduced were, firstly, highly controversial and only led to deepening political conflicts, and, secondly, were supposed to be of low legitimacy by politicians themselves [1]. Presidents always prevented formal rules of the game from being fixed and manipulated the existing informal agreements trying to use the drafts of the Constitution as a means of influencing the parliament. A return to the Constitution model of 1996, undertaken by president V. Yanukovich in 2010, looks like an exclusion in the row of informal compromises. A law on all-Ukrainian referendum adopted in 2012 became an essential resource enabling president to change the Constitution without the parliament's approval. It is the first time in the history of Ukraine the law has provided the possibility that the subject of the referendum can be, in particular, "approval of a new edition of Ukraine's Constitution, making amendments to the Constitution, cancellation, losing the force or recognition of a law on introduction of some changes to the Constitution invalid" [2].

In 2014 the Verkhovna Rada voted for the bill № 4163 on return to some of the provisions of the Constitution of 2004. 386 people's deputies voted for the decision.

According to the Constitution of 2004, president has a right to dissolve the parliament in the following cases: a coalition of deputies' fractions cannot be formed for a month; members of the Cabinet of Ministers of Ukraine are not appointed during 60 days after the resignation of the former Cabinet; plenary sessions fail to start during 30 days. There is also return of the norm, according to which the term of office of a people's deputy of Ukraine is over ahead of schedule if the deputy, who has been elected as a representative of the political party (elective block of political parties), does not join a deputies' fraction of this political party (elective block of political parties), or if a people's deputy of Ukraine leaves this fraction because of the decision of the highest government body of the proper political party (elective block of political parties) starting from the day of taking this decision. It means that the deputies, who had been elected on the base of the party list (proportional electoral system), become faithful soldiers of the party, according to the list of which they have been elected, and, consequently, get directly dependent on the party's leaders.

Since a parliament coalition proposes candidates for the post of the head of the government to president, it is possible to speak about returning to the system of government's responsibility to these two institutions. It is provided that the Cabinet of Ministers of Ukraine is responsible to the

president of Ukraine and the Verkhovna Rada of Ukraine, as well as being under the control of and accountable to the Verkhovna Rada of Ukraine. It means that both president and the Verkhovna Rada have a right to dissolve it (the Constitution of 1996 also contains this norm). But within the provisions of the current Constitution the government is not responsible to the parliament, and it is only controlled by it. Because the role of the parliament increases, the norm has been introduced, according to which, if the term of the office of Ukraine's president stops earlier, his responsibilities are taken over by the chairman of the Verkhovna Rada of Ukraine, not by the Prime Minister (as it was provided by the Constitution of 1996) till the election and inauguration of a new president of Ukraine take place. There is also the law which says that the Cabinet of Ministers of Ukraine resigns its responsibilities and powers to the newly elected Verkhovna Rada of Ukraine, not Ukraine's president (as it is within the Constitution in force). Prime Minister of Ukraine and other members of the Cabinet of Ministers have a right to announce their decision to resign to the Verkhovna Rada of Ukraine. The law does not define the number of Vice-Prime-Ministers, because, according to the current Constitution, there are three of them. Taking into account these main amendments to the Constitution of 1996, the state will have the Prime Minister with strong powers, as well as the president with strong powers, who in the case of their opposition, can destabilize the political situation in the country. Particularly, it took place in 2008-2009 in Ukraine. The problem is caused by the responsibility of the strong Prime-Minister to the parliament and the president, because it is the head of the government that is responsible for the whole executive branch of power in the country, and in the case of some misunderstanding with the head of the state (i.e. the president) there will be some destabilization [4, p.37].

As it has been mentioned above, it is possible that there will be some opposition between the Prime Minister and the ministers who represent the will of the president. That is why in the case of its being ineffective the government can be changed either by the parliament, or by the president. It is thought that this kind of dualism in the sphere of the leadership of the executive power should not be accepted.

The return of this model of the Constitution brings out the issue of a coalition of the deputies' fractions in the parliament, which includes the majority of the Constitutional members of the Verkhovna Rada of Ukraine. This majority is expected to take a form of a coalition of deputies' fractions in the parliament and propose a candidate for the post of the Prime Minister to the president, who, in his turn, has to approve him and the parliament is to confirm the decision of the majority of members for the candidate for the post of the head of the government [5, p.137].

It should be stressed that this model has a rather controversial aspect concerning the relationships between the bodies of state power in

administrative and territorial units and bodies of the local government. It means that the heads of the District State Administration and Region State Administration are also appointed by the head of the state and suggested by the government, and consequently, are responsible both to the government and to the president. Thus, return to the model of the Constitution of 2004 will allow stopping the development of a social and political conflict, but it will hardly solve principal problems in the system of the power balance between president, parliament and government.

In particular, according to the Constitution of 2004 the president of Ukraine is able to appoint the Prime Minister, as well as announcing his resignation, which leads to the resignation of the whole government; he can propose his two ministers (the Defense Minister and the Minister of the Foreign Affairs) to the Parliament; the president appoints judges in the way which is in accordance with the law; he also appoints two-thirds of the Judges of the Constitutional Court of Ukraine; he proposes his candidates for the posts of the General Prosecutor of Ukraine and the head of the Security Service of Ukraine to the Parliament and it is also within his jurisdiction to announce their resignation; the president appoints the heads of the district and region governments; he is the commander-in-chief of the Military Forces of Ukraine; he is the head of the National Security and Defense Service; the president signs laws adopted by the parliament and has a right to veto them; he approves the members of the Central Election Commission appointed by the parliament; the president also has a right to dissolve the parliament and others. In other words, this system deepens the conflict between the government and the president if a coalition of the deputies' fractions in the parliament and the Prime Minister are political and, especially, ideological opponents.

In conclusion, it is necessary to stress that the return of the Constitution model of 2004 makes the form of government in Ukraine de jure parliamentary-president, but de facto president-parliamentary and results in some reduction of the president's powers, particularly, in formation of the government [6, p.119-123].

References

1. Кравчук Л.М. Одна Україна, єдиний народ: політичні роздуми над записами в щоденнику / Л.М. Кравчук. – Харків, 2010.
2. Красляньський А. Президент без віце-президента / А. Красляньський // Голос України. – 1991. – 6 лип. – С. 2.
3. Кучма Л.Д. Вірю в український народ: вибр. ст., виступи, 1994–2000 / Л.Д. Кучма. – Київ, 2000.
4. Кучма Л.Д. После майдана: записки президента. 2005–2006 / Л.Д. Кучма. – Киев, 2007.
5. Мелешкина Е.Ю. Доминирование по-русски или мировой феномен? / Е.Ю. Мелешкина // Политическая наука. – 2006. – № 1. – С. 135–161.

6. Михалева Г.М. Институт партий: европейская история и российский опыт многопартийности / Г.М. Михалева // Вестн. РГГУ. Сер. Политология. Соц.-коммуникатив. науки. – 2008. – № 1. – С. 118–140.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer L.O. Grom.

P. Timoshenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipropetrovsk, Ucrania

ESPAÑA CONFRONTA TIEMPOS DE ADICTOS

Todos los visitantes de España prestan muchísima atención a la tolerancia de las escrupulosas preguntas como la orientación sexual, la prostitución y las drogas. En estos momentos no se presentan ningunos datos exactos sobre el tráfico de las drogas en el país pese que la cuestión sea muy palpitante.

Las declaraciones del observatorio sobre las drogas español, las de la Unión Europea y de otras fuentes son todas diferentes y prácticamente casi siempre no se valora cuánta droga se pierde de la vista de las autoridades policiales. España es uno de los países más avanzados de la Unión Europea que combina la legislación prudente con la actividad dinámica educativa e intelectual con el fin de aplicar esfuerzos para regular la delicada correlación entre la libertad del individuo y la salud pública.

En el país se hace todo lo posible para que los individuos que han cometido delitos bajo los efectos de las drogas no entren en la cárcel. La ley obliga al juez y al tribunal aplicar a las personas mayores de dieciséis años pero menores de diez y ocho años la pena inferior en una o dos escalas o cambiarlo por una internación en un centro de menores llamado reformatorio.

El juez puede alentar al drogadicto aceptar el tratamiento de desintoxicación y condicionalmente suspender la ejecución de la pena para el condenado por un período de al menos dos años en caso de que se elija para seleccionar el tratamiento. Si el paciente es un adulto y capaz, no hay posibilidad legal para obligarlo al tratamiento contra su voluntad. El autor del delito, adicto, puede escapar del castigo al final de un curso de rehabilitación si él está condenado a no más de dos años de prisión.

La cocaína en España es consumida, según las estadísticas, por aproximadamente siete por ciento de estudiantes que comprenden la edad de entre catorce y diez y ocho años, mientras que el cannabis es consumido casi por el tres cuartos de los jóvenes de la misma edad, conforme al estudio realizado.

Por la venta de las drogas se han detenido casi veintidós mil personas. Pero aún así a las autoridades solo llegan unos quince o veinte por ciento de las drogas que han sido destinadas para la venta. Según los datos de la

radioemisora muy importante y de Madrid “*CadenaSer*”, las ganancias de las drogas en España superan unos dieciséis millones de euros al día.

No cabe ninguna duda y es obvio que los españoles siguen consumiendo las sustancias prohibidas, aunque no se sabe, cuántas personas las consumen. La pregunta de cómo influye la popularidad tan obvia de las drogas en el bienestar de una nación todavía sigue siendo abierta.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático A.A. Pluschai.

M. Vodyanitskaya
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University,
Dnipropetrovsk, Ukraine

DIGITAL DIPLOMACY

Digital diplomacy involves the use of modern information and communication technologies for realization of diplomatic and foreign policy objectives. The main purpose of such kind of diplomacy is to promote foreign policy interests of countries, politicians and etc. This promotion implements through the Internet TV, social networks and mobile phones. It is aimed at mass conscious of the commonality and political elite. Using such diplomacy, government hopes to influence public opinion in other countries, to form a positive image, to purchase sympathy and change the mood of international community. The value of digital diplomacy in international practice keeps growing. Internet has given a new life to a modern diplomacy. Live Journal, Facebook and Twitter have become platforms for political debates and instruments of organizations of mass actions. These social networks are able to report the events and even affect their progress. Furthermore, Twitter diplomacy is a new kind of public diplomacy [1]. Twitter has become a new major channel of digital diplomacy. It is used by world leaders and foreign ministries. The uniqueness of this new tool is that Twitter has become a multi- functional discussion platform between the state institutions and an active civil population. Now it is obvious that the authorities of a number of countries are using Twitter with a view to having an impact on the population. Twitter makes it possible to instantly determine the mood in society, users comments become an indicator, which checks up a reaction to occurrent events. Observers note that Twitter began to serve not only as a channel for presenting authorities attitude towards issues of foreign policy, but also as a source of news in real time directly from the heads of countries and foreign ministries. Ministries of Foreign Affairs of most European countries started to use Twitter as a communication channel. Diplomatic missions and ambassadors around the world use Twitter and communicate in almost all languages of the world. It is natural that the most common languages of modern digital diplomacy are Spanish, English,

Russian, French and Arabic. Today 173 countries have their own leader's accounts. The list is headed by the most widely read USA President Obama, followed by the Pope, the Prime Minister of India Narendra Modi. A lot of Ukrainian politicians use Twitter, and the account of Ministry of Foreign Affairs in Ukraine has 56 thousand of followers. Experts are sure that the popularity of this information channel will increase [2].

However, the digital diplomacy has both advantages and drawbacks. Along with the ministers, ambassadors, diplomats Internet has become a platform for expressing views of extremist groups - terrorists, the organizers of the protests, and so on. The Internet is perceived as a channel of distribution of extremism and terrorism and imposing an outlying ideology and foreign policy propaganda. The ability to use information and communication technologies for purposes incompatible with the objectives of maintaining international stability and security is a serious issue. The media, which are in the hands of the major players in world politics, can provide certain events of contemporary international relations in a predetermined and favorable tone. The Internet is a relatively cheap and readily available channel of carrying out foreign policy propaganda. Moreover, governments use Internet to afford beneficial but false and perverted information on purpose to put pressure on world public opinion. Therefore, digital diplomacy has such a big disadvantage as the accuracy of the information. All these aspects lead to the phenomenon of information warfare. Misinformation allows to change the public assessment of what is happening in an enemy territory, to develop a defeatist mood. A striking example of the change of social consciousness is the work of Josef Goebbels, Reich Minister of Public Enlightenment and Propaganda. Currently, residents of Ukraine and Russia are also faced the information war. In connection with the confrontation the media of both countries broadcast implausible information, which has a huge impact on society. An example of information warfare is also considered to be "information-psychological operations", which holds the USA Department of Defense in our time, for example, in Iraq. The question is how to deal with all these problems and how to streamline cyberspace. The experts almost of all countries are working to solve this problem. For instance, at the informal summit of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) in August 2011 the possibility of introducing information boundaries to protect member states from the negative effects of digital diplomacy was discussed.

The term "digital diplomacy" was originally used in relation to the public policy of the United States, carried out by relying on digital technology. Other countries are also actively use the possibilities of digital diplomacy. For example, the British Foreign and Commonwealth Office has the Bureau of digital diplomacy, which is actively involved in the promotion of foreign policy agenda. In Ukraine, the digital diplomacy is also being actively developed, but with some difficulties. The research of tools of virtual

diplomacy of Ukraine allowed to identify the main directions of its realization in the Internet: assessment of websites of Ukrainian embassies abroad, which allowed to build their rating, indicating a low level of functioning of Ukrainian virtual diplomacy as a component of political culture and needs to be improved and to get effective support from the state. The theoretical development and practice of functioning of virtual diplomacy also allowed to form recommendations for geostrategic identity of Ukraine as an international relations actor and to improve the tools of the political culture of the state, namely: the need to use a virtual diplomacy tool for the dissemination of the national ideological and political values, knowledge and political information both in the domestic and international levels. The main aim is to influence the formation of political consciousness of the internal and the international community; establish and implement a virtual embassies and consulates, virtual economic representation for deepening interstate cooperation of Ukraine and the development of bilateral cooperation in political, economic and cultural spheres to ensure public participation in the political activities of the state through the use of interactive means of communication (e- mails, forums on various political issues, which are supported by public authorities, carrying out “online meeting” with employees of foreign ministries and national political institutions); to create an information and cultural space, a full member of which is Ukraine with a view to creating a culture of modern Ukrainian political nation based on the synthesis of the Ukrainian cultural tradition, and traditions of other ethnic communities, and the achievements of European civilization; using the official websites of public authorities, political institutions and foreign ministries to promote the dissemination of state symbols, propaganda of history and culture of Ukraine, the Ukrainian language, bringing up Ukrainian national patriotism, residing in Ukraine or abroad, and to inform the world community about the positive political developments Ukrainian authorities.[3]

Digital diplomacy requires a restructuring of the embassies, consulates and missions and qualitatively new training diplomats, they must possess a variety of communication skills and innovative informative tools. Possession of virtual diplomacy skills is becoming an important component of modern diplomacy. It can not be invisible, that virtual diplomacy has a big impact on contemporary international relations and on the mechanism of intercommunion of subjects of foreign policy. Thus, digital diplomacy is an inherent part of the foreign policy activity of the state as the main actor in the system of modern international relations.

References

1. Центр анализа террористических угроз (ЦАТУ) [Электронный ресурс] / Александр Крикунов. Цифровая дипломатия и ее значение в международной практике [Сайт]. – Режим доступа:

<http://www.catu.su/analytics/1089-cifrovaja-diplomatija-i-ee-znachenie-v-mezhdunarodnoj-praktike>

2. // Нана Яковенко. Почему политики полюбили Twitter[Электронный ресурс] // Иносми.Ру. – Режим доступа: <http://inosmi.ru/world/20150716/229132082.html>

3. Піпченко Н.О. Концептуальні та структурно-політичні виміри віртуальної дипломатії [Електронний ресурс]: дис. ... канд. політ. наук: 23.00.03 / Н.О. Піпченко. – 2008. – Режим доступа: <http://disser.com.ua/content/341381.html>

Scientific and language supervision by Lecturer U.I. Bednova

О. Лякішева

*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
Луцьк, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ СУЧАСНОСТІ

Політика – це мистецтво. Суспільство – творець, аналізуючи ці поняття з упевненістю можна стверджувати, що між цими поняттями значна взаємодія, адже лише політична система може бути сформована під впливом суспільних факторів. Слідкуючи за змінами в становленні люди як громадянина, політика, як специфічна сфера діяльності і відносин людей, стає підґрунтям устрою суспільного влади, в той же час і мистецтво вміти гнучко і послідовно проводити свої інтереси.

Суспільство та політика створили не зламний зв'язок, на кожному етапі розвитку цих систем, вони що разу діють як один механізм. Порушуючи певні принципи чи правила кожна з цих ланок зазнає вагомих втрат, що не безслідно впливає на усі життєві сфери людини.

Напружені відносини між владою та народом виникли під впливом різноманітних факторів, що були відображені з обох сторін цього конфлікту. Аналізуючи дії політичних сил, як гаранта недоторканості та впевненості у наступному дні, можна зазначити: низьку компетентність в управлінні справами суспільного та державного значення, ігнорування прохання та потреб населення, недотримання закону, прав та обов'язків, що поширюються на кожного громадянина певної держави не дивлячись на суспільний стан .регалі та можливості(перед законом рівний кожен!).

Величезний вплив громадської думки, суспільства в цілому, які також можуть слугувати центром зародження політичних конфліктів, тобто: заідеологізованість у мисленні, непримиренність будь-яких нетрадиційних поглядів, правовий нігілізм, нерозвиненість громадянських позицій; недостатньо розвинутий індивідуалізм все це

може являтися джерелом зародження різноманітних протиріч, що в подальшому глобально будуть відображені, як на політичній владі, так і на суспільстві загалом.

Політика може бути визнана моральною, лише в тому випадку коли відповідає справжнім інтересам людей. Якщо ж вона будується на безпринципних угодах, то таке діяння цілком справедливо визнане людьми, як брудною і аморальною. Суспільство не може існувати і розвиватися без політики, що обумовлюють його консолідацію, управління і влади.

Криза політичної влади веде до серйозних негативних змін в суспільстві і навіть може спровокувати його занепад і навпаки, зміни в суспільстві з неминучістю відбиваються і на способах здійснення політичної влади, і нормах боротьби за володіння нею.

Крокуючи тисячоліттями, проводячи спостереження політичних прогресів, з упевненістю можна стверджувати, політика в будь-якому суспільстві, на будь-яких історичних етапах його розвитку стає засобом забезпечення насамперед власних інтересів індивіда чи великих груп людей.

Науковий керівник: доктор педагогічних наук,
професор А.В. Лякішева.

CURRENT TRENDS IN APPLIED LINGUISTICS

P. Grytskevych

Alfred Nobel University, Dnipropetrovsk, Ukraine

FEATURES OF DICTIONARY SUPPORT. LEARNING ENGLISH (DICTIONARY SIMULATOR)

Knowledge of English is one of the most relevant skills nowadays. Most people want to learn the language at the upper-intermediate level, but that they do have much time to devote to practical skills. When people command a large vocabulary they can improve their English easily. The dictionary simulator is a compact and easy computer program. It can help you improve your knowledge, skills, lexicon and find your necessary level in practical English.

We conducted research into some of the prevailing software that is designed to improve the teaching of foreign languages and English in particular. It has the following disadvantages: firstly, dictionaries and programs for testing exist separately, which is not convenient for effective memorizing of words. Secondly, electronic dictionaries automatically switch to the input language, which complicates the work with a set of words. Thirdly, electronic dictionaries are only for the saving of words in one direction, that is, English-Russian or Russian-English. Thus a test of the program is carried out only in “English words - to provide the translation.” Fourthly, there is no spell check dictionary. Also there is no control over the repetition of words of a language. So, studying with such items can be long, uninteresting and ineffective. In this case you should to find other items.

Thus, the study of any foreign language must pay attention to practical skills and increasing one's vocabulary. In order to accelerate and improve the process of memorizing words and practical skills a dictionary simulator has been developed. The dictionary simulator offers many advantages over conventional electronic dictionaries and software for testing vocabulary. It has a number of features that improve efficiency and increase the desire to learn.

1. the dictionary blocks and checks words that you add;
2. checks spelling in both the English and Russian languages;
3. automatically changes the language in the presence of mouse cursor in the field for writing;
4. conducts the test and the result gives the answer;
5. it can be used for any languages which you prefer to learn.

Scientific supervision by Full Professor Y.K. Taranenko.

Language supervision by Lecturer Paul Bradbeer.

АНАЛИЗ ТЕКСТА ПРИ ПОМОЩИ КОМПЬЮТЕРНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ

Общеизвестным является тот факт, что в наше время, ни один процесс невозможно представить, без использования новых технологий. К примеру, чтобы отправить письмо, уже не нужно ходить на почту, покупать конверт и марки, достаточно, просто зайти в интернет, написать, все что нам нужно, нажать на кнопку «Отправить», и все, дело сделано. Или, к примеру, чтобы сделать, какие – то подсчеты, не нужно сидеть, и писать все самому, и в случае ошибки, просматривать все решения, чтобы исправить ее, сейчас существует множество программ, в которых Вы сами выбираете нужную Вам формулу, вносите числа, а дальше, уже дело за компьютером. Этот процесс не мог не затронуть, языковую сферу. И чтобы доказать это, возьмем программу AMAALL.

Данная программа функционирует на основе корпуса Brown, который состоит из 500 прозаичных фрагментов в 2000 слов, взятых их текстов, опубликованных в США в 1961 году. Объем корпуса составляет 1 млн. словоупотреблений.

Суть этой программы является в том, что Вы без всяких трудностей, можете провести языковой анализ, любого слова, предложения, или текста. Анализ делиться на две части.

Первая часть, предлагает: получить лексему слова, получить начальную форму слова, просклонять по шести падежам. Вторая часть, предлагает, получить все сводные данные слова: часть речи, одушевленность, вид, падеж, род, включенность говорящего в действие, наклонение, число, лицо, время, переходность и залог. Все эти функции, намного упрощают, работу человека, делающего языковой анализ.

В случае, если Вы вдруг забыли, то или иное правило, то Вы всегда можете воспользоваться справочником, в котором, не только наглядно показано, но и описано каждое правило, что не даст Вам допустить ошибку, или запутаться.

Таким образом, мы можем увидеть, что мир электроники, мир новых технологий ворвался в нашу жизнь, даже в такие отрасли, как: математика, филология (что раньше было невозможным) и т. д. Все это развивается очень стремительно, что очень упрощает нашу жизнь, и делает ее более удобней.

Научный руководитель: доктор технических наук,
профессор Ю.К. Тараненко.

ДЛЯ НОТАТОК

Наукове видання

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

II Міжнародна науково-практична конференція
студентів і молодих вчених

Матеріали конференції

31 березня 2016 р.

(англійською, німецькою, французькою, іспанською, італійською, польською,
українською та російською мовами)

Комп'ютерна верстка *Г.М. Хомич*

Підписано до друку 21.03.2016. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 15,11. Тираж 170 пр. Зам. № .

ПВНЗ «Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля».
49000, м. Дніпропетровськ, вул. Набережна В.І. Леніна, 18.
Тел. (056) 778-58-66, e-mail: rio@dnup.edu
Свідоцтво ДК № 4611 від 05.09.2013 р.

Віддруковано у ТОВ «Роял Принт».
49052, м. Дніпропетровськ, вул. В. Ларіонова, 145.
Тел. (056) 794-61-05, 04
Свідоцтво ДК № 4765 від 04.09.2014 р.